ناول

کاوزه

لیک

امین مسرور

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

کافره

لیکوال

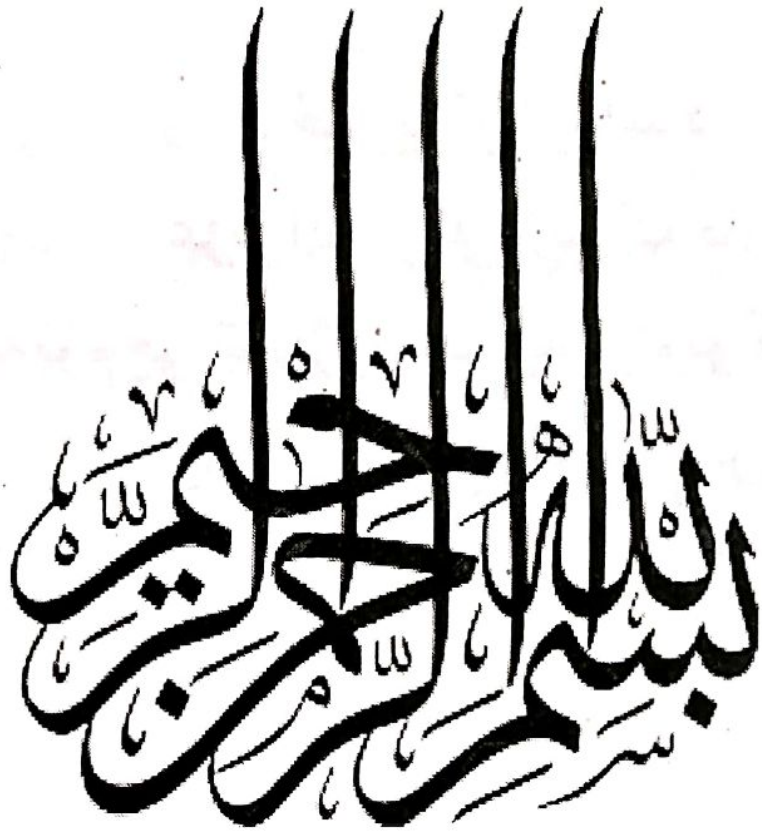
امین مسرور

2021.01.22 08:32

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب چاري د لیکوال په حق کي خوندي دي

- کتاب :: کافره
- لیکوال :: امین مسرور
- کمپوز :: خلیل الله تصمیم
- مخ پانه :: بسم الله خیالي سنځاوی
- تعداد :: 500
- خپرونکی :: سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه
- پبلشر :: بک پلس
- چاپ کال :: 2020 ع
- بیه :: 180

د موندلو درک : السراج بکس، جناح سینټر جناح روډ کوټه

اباسین کتاب پلورنځی، قصبه کالوني سټاپ کراچي

کتاب پلورنځی، شېراني مارکیټ عبدالستار روډ کوټه

تکتو کتاب کور، کاسي روډ کوټه

کتاب کور، یونیورسټي روډ، پخوانی اورکزی پلازه، اوسنی امین پلازه بیسمنټ، ارباب روډ ته نزدې، پېښور

پښتو اکېډمی بک شاپ، پېښور یونیورسټي، پېښور

غزنوي کتب خانه کندهاري بازار کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترون

د خپل پلار ارواښاد
عزیز الله توخي (ببرک خان)
په نوم چې ټول ژوند یې په کړاؤنو کې تېر شو
روح یې ښاد پر ګوریې نور

امین مسرور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپل ګران خوږ او د ورور په څېر ملګري اروابنباد شهید نسیم خان کجیرزي (کاکړ) و سپېځلي روح ته ډالۍ چې له ماشومتوبه بیا تر شهادته راسره د ژوند شپې سبا کړې او آخر پر لسم جنوري 2012 د علمدار روډ په بمي چاودنه کې له موږه د تل له پاره بېل شو. روح یې بنباد پر ګوریې نور

امین مسرور

2021.01.22 08:33

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امین مسرور ناول "کافره"

په کتاب تبصره ډېر گران کار وي، په خصوصي ډول هغه چې څوک ملگری درته ووايي چې په دې کتاب څه اوليکه- ماته زړگي عليخېل ددې ناول سافټ کاپي را ايمېل کړه او ويل يې چې د ليکوال وړومبی تخليق دی او ناول دی- زهٔ ورته خوشحاله په دې خبره شوم چې اوس پښتانه ليکوال د ناول ژانر ته توجه کوي اوليکي يې. ښه ښه ناولونه په کې تخليق شول- خو گرانه داوه چې څه به پرې ليکم او څنگه به ليکم- ما ناول نيم اولوستلو چې په کلي کې مي دوه غمونه پرله پسې اوشول- او داسي کار اوځنډېدلو- ولي چار دي ښه وي ليکوال امين مسرور او زړگي عليخېل بڼغ اونهٔ کړو او نهٔ يې خفگان ښکاره کړو-

ناول دلچسپ دی او کيسه يې هم ډېره غم لړلې ده- د دې ناول کيسه د افغانستان د نيم اولس يا د ټولې پښتونخوا د نيم اولس کيسه ده- د تېرو سلو کالو نه زيات وخت تېر شو چې په دې سيمه امن نشته، هر خوا اور دی او تباهي بربادي شروع ده- د سيکهانو ظلمونه د انگرېزد راتگ سره ختم شول، خو د فرنگي ظلم شروع شو- د فرنگي او سيکهانو دا فرق ؤ چې سيکهانو تشه بربادي، مرگ، ژوبله اولوټ مار کولو، ولي د فرنگي سره جديد تعليم، پرمختگ او ترقي هم راغله- ولي د ازادي غوښتونکو خلاف ظلم وستم کم شوي نهٔ دي- کله چې د فرنگي نه خلگو ځان خلاص کړو خو د هغوی استعماري پاليسي ختمه نهٔ شوه او په دې سيمه کې لاس وهل لازيات شول- د هغوی پاليسي اميپيريالستي او کيپټليست وه چې د مظلوم اولس د درد دوا يې نهٔ لرله- د دوی دغه لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهني وې چې په عکس العمل کې ترقي خوښونکي او کمیونسټ نظام
نه خلک راغب شول او زلمي کهول یا نوي کهول ته دغه لار غوره ښکاره
شوه او خپله سوکالي او په مختګ یې په کې لیدلو.

دغه نوی کهول چې موږ ورته منورین ویلی شو د نوي او جدید
دور زېږون وو. او د دوی خلاف یورپي یا امپیریالسټ او کیپیټلسټ
ملکونو ډېره ناروا او سخته پراپېګنډه شروع کړه. په شریک هندوستان
با د تقسیم نه اګاهو فرنګي د "وهابي" اصطلاح ایجاد کړې وه او د خپلو
مخالفو مسلمانانو عالمانو او دیني ډلو خلاف یې استعمالوله. یعني د
مذهب استعمال یې د ترقي خوښونکو او کمیونسټو د اثر کمولو لپاره او
په شریک هند کې د مخالفو علماؤ له پاره په کار راوستله. د نوي او جدید
دور عالمانو ته به یې "وهابي" ویلو. چې اوس هم ډېر ساده خلک په دغه
اصطلاح دوکه خوري. او یوه بله اصطلاح یې د ترقي خوښونکو له پاره د
"کافر" او کمیونسټ خوښه کړې وه. د فرنګي پلوي ملایانو او عالمانو به
کمیونسټ او ترقي خوښونکي بې دینه او کافر بلل. او دغه رنګ ډېر
خلک په دې جنګ کې خوار شو. اوس ټول په جمع دې ته پردی جنګ
وایي. د طالب او مجاهد اصطلاح چې ډېري سپېځلي نامې او اصطلاح
ګاني داسي استعمال شوې چې نوی نسل یې نور هم بد ظن کړلو او د
پښتنو په دې سیمه د لویي تباهي سوب شوې.

ورورد ورور دښمن شو. ماته ښه یاد دي چې په اوویایمه
لسیزه کښې د افغانستان د ګردیز ولایت ډېر افغانان د څرګ ګانو په ډول
دلته کارونو ته راتلل. دوی به په سوات کې په باغونو او پټو کې کار
کولو. لښتي جوړول، بوټو له ډوغلي کنستل او په کلو کې به یې خلکو
له کوهي کنستل. دوی به د کلو په حجرو کښې پاتي کېدل او د کلي
د خلکو مېلمانه به وو یا چې چاله به یې کار کولو د هغوی مېلمانه به وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي زموږ کلي ته هم راغلي وو او دوه کوهي يې موږ له کنستلي وو. په اول ځل چې راغلي وو نو دا به د کال ۱۹۷۳-۷۴ زمانه وه. چې موږ له يو څاه يې کنستلو. په دوی کښې دوه ورونه "وزير ګل" او بل "يار خان" هم شامل وو. يار خان کشر او وزير ګل مشر وو. يار خان په دغه زمانه د لسم ټولګي طالب علم ؤ. موږ چې به د سکول نه راغلو نو دوی سره به مشغلېدلو. دواړو ورونو به ښې ټپې کولې او ډېر خواږه اوازونه يې وو. او د کوهي د ښخ نه به يې ډېر خوږ غږ ازانګې کولې. دوی لاړل او په دويم ځل چې کله راتلل نو د ۱۹۷۶-۷۷ او ۷۸ زمانه وه. په افغانستان کې د انقلاب ازانګې وې، حالات غير يقيني وو. کله چې دوی راغلل نو موږ يو بل کوهی کنستلو. دغه "وزير ګل" د يو بل ملګري "اغا ګل" سره راغلو. وزير ګل به لکه زموږ پښتو ويله او اغا ګل د غزني پښتو ويله. يار خان د بل ملګري سره راغلو او هغه هم زموږ په حجره کې ډېره شو. وزير ګل او اغا ګل به يار خان او د هغه ملګري ته کافر ويل. يار خان دغه وخت دوولسم پاس کړی ؤ، ولې وزير ګل هم هغه شان ؤ. او ټول تعليم يافته يې کافر بلل. د جديد تعليم خلاف اويو پوخ ملا ؤ. يار خان بېرته افغانستان ته لاړ شو او وزير ګل په کوهي کنستلو تادي کوله، ويل به يې زړځم چې دغه کافرانه ښځه چرته اونۀ تښتوي. په افغانستان کې انقلاب راغلی ؤ. ورور دورو د ښمن ؤ. تعليم يافته چې ترقي غوښتونکي وو د جمهوريت ملګري وو او د ملک ترقي يې غوښتله. بل اړخ ته قدامت پرست د ايمپيريالست ملګري وو. د افغانستان نه يې څه جوړ کړل ستاسو په وړاندې دي.

بهر حال زما مطلب د دې کيسې نه دا ؤ چې کوم ناول ستاسو په لاسو کې دی ګو چې افسانوي ليکنه ده، ولې د حقيقت عکاس دی. زموږ په اولس کې د بده مرغه خلک قران لولي خو په معنو يې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهېږي، ایمان پرې لري خو عمل پرې نۀ کوي- او هم دغه د دې قام د
ياهي سوب دی- د دې ناول کیسه د دې سیمې کیسه ده، کردارونه یې
ناپېره زمونږ سره موجود دي- زۀ په دې ناول ډېر څه ځکه نۀ وایم چې د
یسې خوند ته نقصان اونۀ رسي- په کیسه کې ګام په ګام تلوسه
وجوده، او د کلو نامې یې معلومي دي- پلاټ یې ساده دی، پېچیده نۀ
ی- لیکوال کردارونه او د هغې شالید یې نۀ دی بیان کړی- ولي پوهېدل
ړې ګران نۀ دي- وحدت تاثر یې هم برقرار ساتلی دی او لکه د اوږدې
و طویلي افسانې سره جوت والی ښایي- اختتام یې هم لکه د پښتنو
عام ژوند لویه تریجیډي ده او ډېر په غم سره پای کېږي او تر ډېره وخته
ې کردارونه د زړۀ نۀ اوزي او ستړکو ته کېږي- په دې ناول کې د
ښتنو ښځو کردار او رول هم جوت لیدلی شي- یوې ښځې ته تعلیم
افته په کوم نظر ګوري او بې تعلیمه ورته څه مقام ورکوي، دا هم تاسو
یدی شی- دا یو ښه د وخت سره سم ناول دی او الله دي اوکړي چې د
مین مسرور په پیغام لوستونکي پوهه شي او مرام او مومي-

خاوري

رشید احمد (پېښور، نېټه 10-10-2020)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسرور "کافره"

که څه هم سهېلي پښتونخوا د نظم له لاري ډېر نوموړي ستوري د پښتو ادب و اسمان ته پيرزو کړي دي نو داسي يې په نثر کي هم ډېر ادبي لعلونه د ښکلي پښتو د غاړي په هار کي پيودلي دي. د پښتو ادب د نثر په مقابله کي شعر زيات تخليق شوی دی، څېړونکي د دې لامل د پښتون وطن تېر او روان د اوږدې مودې پردی جنګ ښيي. هم دا خبره زياته روښانه ښکاري چې واقعي هم پښتون قام له تېرو پنځو لسيزو راهيسې د خپل بقا د ساتنې د پاره خپل سر او مال دواړه قربان کړي دي نو هم داسي د قلم خاوندانو د قلم سياهي د قام پر ښېګړې، سوکالۍ، بقا او روښانه سباوون ګار کړې ده. زما په فکر د قام په دې غميزه به د پښتو ژبې هيڅ يو ليکوال داسي نۀ وي چې قلم يې د توري کار نۀ وي کړی.

په لر او بر پښتون وطن کي چې کوم حالات له تېرو پنځو لسيزو راهيسې روان دي د هغه اثرات زموږ پر ادبياتو او فنون لطيفه ډېر ژور اثرات پرې اېښي دي. که شاعر دی که کيسه ليکونکی، سندرغاړی، موسيقار که اداکار دی، هر يو تر خپل وسه د دې حالاتو د مخنيوي د پاره په مړانه هلي ځلي کړي دي يا بيا په څه نا څه شکل يې و اولس او نړۍ ته وړاندې کړي دي. خبره د پښتون وطن د حالاتو روانه ده نو د پښتو ژبې ځوان ليکوال د دې حالاتو تر

2021.C

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا چې کوم عوامل شتون لري د هغه و بربنډه کولو ته يې ملا تړلې
، د شعر او کیسه ایز ادب له لارې لګیا دي د دې علت دارو درمل
ل غواړي.

زمونږ د عصر ځوان او ګران ملګری شاعر بناغلی امین
سرور چې زهٔ يې له ډېرې اونږدې مودې راهيسې پېژنم، د سهېلي
ستونخوا د کیسټ (پیټې) د نړۍ يو معروف شاعر دی، په سوونو
ندري، کاکړۍ غاړې او ټپې يې د پښتو نومورو سندرغاړو زمزمه
ړي دي. زمونږ دا پېژندګلوي زمونږ تر منځ هغه وخت نوره ټینګه
نته پیدا کړه کله چې مونږ يو څو ملګرو لکه زهٔ راقم الحروف
ړګی علیخېل)، بناغلی عباس شاه مخلص، بناغلی نذیر
اکسار، بناغلی بلال سپرلی، بناغلی فضل اشنا، بناغلی
بدالرحیم مرستیال او نعیم خان کاکړ په ګډه د پښتو ادب د ودي د
ره يو تنظیم په عالمو چوک کوټه کې د **"سباوون پښتو ادبي ټولنه
وټه"** په نامه بنسټ کښېښود، نو بناغلی امین مسرور د لومړي
سټ ایښوونکو ملګرو په قطار کې راسره ودږه په ودږه ولاړ ؤ، يو
ال يې د تنظیم صدارت هم په ورین تندي وکړو او نن سبا د تنظیم
نرل سکتر هم دی چې تنظیم ښه په مینه او پښتني هوډ مخ په
ړاندي بیايي.

بناغلی مسرور چې خپل نوم يې حمدالله دی د کوټې په لوړ
ارېزسیمه کې د مۍ په ۲۸ مه نېټه په کال ۱۹۸۳ کې زوکړی دی.
د کړې يې تر دوولسم ټولګي پورې کړې دي، په لومړي سر کې امین

2021.01.22 08:34

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسرور پلار د دۀ د شاعرۍ خلاف ؤ، خو د پښتو ژبې مینې دی دومره مجبور کړو چې شاعري یې پټه او د امین توخې په نامه کوله. وروسته بیا د ځینو ملګرو په مشوره یې د امین مسرور تخلص ځان ته غوره کړو. د شعر د صنف سره سره د کیسه ایز ادب په خوا یې هم رجحان ښته. هم دا کیسه ایز اثر "کافره" یې د دې خبرې ثبوت دی چې ښاغلی مسرور د شعر په طبع ازمایې کې خو برلاسی دی چې دی، اوس یې په کیسه ایز ادب کې هم برلاسی ترلاسه کړی دی.

دا ناول چې ښاغلي مسرور ورته د "کافره" نوم غوره کړی دی زما په فکر د علامت سره سره د حقیقت سره هم ژوري ریښې لري. کوم حالات او واقعات چې په دې ناول کې بیان شوي دي هغه واقعي هم د پښتون وطن د تېرو او روانو حالاتو آئینه دي. نن هم پښتون که هغه د لرې او که د بر، کډه په شا یو کوچاني ژوند تېروي. د مذهب او ستړیتیجک ډیټ په نامه چې کومه نړیواله جګړه پر افغان پښتون وطن له پرده له لاسه وتپل شوه، دې جګړې په لکهونو انسانان له خپل وطنه کډه په شا په پردي وطن کې د ژوند شپې سبا کول یو تریخ حقیقت ته په مخه کړو. دې مهاجرت ډېرې ریښتوني کیسې له ځان سره راوړې، دا ناول "کافره" هم د هغو کیسو څخه یوه کیسه ده چې ښاغلي امین مسرور ورته د ناول غوندې ژانر جامې ورپه غاړه کړې او د پښتون افغان وطن د کړکېچونو حالاتو د بیانولو حق یې ادا کړی. دا ناول د امین مسرور لومړی نثري طبع زاد اثر دی، زۀ د دې ناول پر فني اړخ بالکل نۀ

2021

(c) ketabton.com: The Digital Library

ېږم چې دا څنګه او څنګه ناول دی، لاکن دومره ضرور وایم چې د
ستون افغان وطن د لوټې لوټې کېدو په ترڅ کې داسې ډېرې کیسې
نه چې زموږ د پښتو ژبې د کیسه ایز ادب د لیکوالو و تحریر ته په
نظار دي. د دې له مخه د سهېلي پښتونخوا نومورو لیکوالانو لکه
وابناد پرفېسر راز محمد راز، ډاکټر نصیب الله سیماب، فاروق
رور، ډاکټر لیاقت تابان، قادر مجرم او نورو لیکوالو د داسې
ښتونو کیسو د تحریر بنسټ ایښی دی نو ښاغلی امین مسرور هم
دوی په پلۀ دا کار ته وړه ورکړه او د پښتو کیسه ایز ادب په هارکې
ې د "کافره" په نوم لعل وپیې.

زۀ ښاغلي امین مسرور ته پر دې ناول "کافره" چې د دۀ
مړی نشر هڅه ده، ډېره مبارکي او داد ورکوم او په دا هیله یم چې
سرور به د پښتون قام په غمېزه خپل قلم هم دغسې تاند ساتي او د
نښتو ژبې د بډایي توب په دې مقدس کار کې به خپله ونډه
ریکوي. په درنښت

زاهد علیخېل

سهېلي پښتونخوا کوټه

26/07/2020

2021.01.22 08:35

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال یادښت

څه د خوند د کفر شپې وې، څه په خوند سبا کېدلې زۀ
کافر درتلم دیدن ته، تۀ کافره راوتلې

(عباس شاه مخلص

له ښه مرغه د پښتو ژبې د خدمت په هوډ دا دی ستاسو
لاسو ته زما مات کوډ ناول در ورسېدی. زۀ د دې ناول د ښو او بد
پرېکړه نۀ شم کولای، دا زما لومړی نثري هڅه ده، خو دومره ضرو
وایم چې د دې ناول کیسه یوه ریښتونې کیسه ده. داسې ډېر
کیسې شته چې په لوی افغان وطن کې د تېرو څلوېښتو کلو را هیسې
بیا تر نن ورځې پورې چې کوم پردی جنګ روان دی، داسې کیسه
زموږ دین، وطن، پښتو او پښتونولي ته ډېر نقصان رسولی دی
کومو خلګو چې د بل پردې په لمسون د دین مذهب په سپېڅلي نام
خپل وطن لوټې لوټې کړی، هغوی پر هغو خلګو د کفر فتوې
ولګولې، کومو خلګو چې د وطن، دین، مذهب او پښتونولي ت
ټولو زیات خیال ساتلی ؤ.

ما په دې ناول کې صرف دومره هڅه کړې ده چې زۀ هغه تېر
شوي حالات د یوې کیسې په څېر تاسو ته وړاندې کړم. کېدای شي
چې په دې ناول کې ډېرې نیمګړتیاوې وي، خو بیا هم باور لرم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړتیاوي به زما د پښتو او افغان وطن د مینې په خاطر
پښتانه نظرانداز ه کړی.

زهٔ د زړګي علیخپل یوه نړۍ مننه کوم چې له ما سره په دې
کې ډېر زیات ستړی او مرسته یې راسره وکړه. زما ډېرې
ګړتیاوي یې راته په ګوته کړې، که چېرې زړګی علیخپل نهٔ وای
باور لرم چې زهٔ د دې ناول لیکلو لائق نهٔ شوم کېدی. ورسره د
لیکوال محترم رشید احمد صاحب یوه نړۍ مننه کوم چې په دې
یې سریزه ولیکله. خدای دي دوی آباد، سرلوړي او خوشحاله
دلته د خپل ادبي تنظیم "سباوون پښتو ادبي ټولنې کوټې" د
و نړۍ نړۍ مننه کوم چې زهٔ یې و دې ناول لیکلو ته وهڅولم،
سید عباس شاه مخلص، عبدالرحیم مرستیال، نذیر احمد
سار، بلال سپرلی او نوروز لائق. ورسره ورسره د خپل کهاله زما
ن وروڼه لکه نجیب الله خان، کریم خان، احمد خان، سیف الله
. زما نزدې ملګري لکه نعیم کاکړ، متین کاکړ، محمد قسیم
ړ، محمد ناصر کاکړ، محمد قیوم کاکړ، اسماعیل خلجی، فضل
ا، محمدالله هوتک، غلام محمد ارماني، خلیل الله تصمیم او
ضان ارماني. د دې ټولو کور ودانی وایم چې زما یې هر وخت ډاډ
رنه وکړه. نور مو پر خدای سپارم، وسلام

امین مسرور، کوټه

22-08-2020

2021.01.22 08:35

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېل

له سهار راهیسې توري دوړي وې، اسمان تک سور لکه په وینو چې سور وي، داسې ښکاربده لکه د قیامت ورځ چې وي، یو حال نۀ معلومېدی چې څه کیسه ده، خلګ حق حیران وو چې د خدای عذاب خو به نۀ وي؟ د ماپښین دوې بجې وې خو داسې توره شپه جوړه وه چې ښې او چپ لاس نۀ معلومېدی. د خاورو باران ؤ، دا سلسه هم داسې روانه وه چې د مازدیګري په خوا لږ لږ اسمان معلومېدل پېل شو، سرور د کلي خان ؤ، ما ښام ناوخته خپل کورته راغی، د کوټې په دروازه کې ودرېدی، رنګ یې تک زېړ اوښتی ؤ، د سرور خان مائینه هوسۍ چې ټوله ورځ یې په انتظار تېره کړې وه چې څنګه یې پر خپل خاوند سترګې ونښتې نو یې پوښتنه ځنې وکړه چې؛

" د ګل مینې پلاره! خبر خو دی، چېرې تللی وې". د سرور تر سترګو اوښکې د باران په شان توی شوې، په لستونې یې خپلې اوښکې پاکې کړې او ورته یې وویل؛

"وطن وران شو، نور دلته ژوند ګران دی، نن هغه کسان ټول وژل کېږي یا ورکېږي کوم کسان چې د وطن په مینه مست

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، د مذهب په نامه راپاڅېدلو وحشیانو پر ټول وطن قبضه کړې ده، نۀ سپین ږیری ګوري نۀ ځوان، نۀ ماشوم او نۀ سیاه سره، بس لګیا دي وایي اسلام په خطر کي دی".

خبره خلاصه نۀ وه چي د کور دروازه وټکېدله، سرور خان ببرته له هم هغې دروازې وګرځېدی دباندي ورغی، په تورو دریشیو کي بې شمېره عسکر ولاړ وو، سرور ته یې وویل؛

" لاسونه پورته کړه". سرور هم لاسونه پورته کړل، له خُلې یې صرف دومره ووتل چي؛

"څوک یاست او څه غواړئ"؟

عسکرو هیڅ نۀ وویل، د سرور سترګي یې ور وتړلې. په موټر کي یې سپور کړی، موټر مخ د ولایت په لور روان شو. رؤف چي د سرور خان د ترور زوی ؤ هر وخت به د سرور کره ؤ، خو په دغه ورځ بلکل نۀ دی راغلی، اول هم د کلي خلګو پر رؤف شک کاوی چي رؤف د کلي خلګ و یلغلګرو ته په لاس ورکوي خو چا نۀ ورسره منله. هوسی چي دغه حال ولیدی د لېونی غوندي سر تور سر، لڅي پښې دباندي راووتله، چیغي نارې یې کړلې چي د ګل مینې پلار چا یووړی. د کلي ژوند دی ټول خلګ له کورو ورا ووتل. عزیز خان د سرور د اکا زوی هم له کوره نښۀ په سړه سینه راووتی، هوسی ته یې ډېر په قهر وویل؛

2021.01.22 08:36

(c) ketabton.com: The Digital Library

"کورته دننه شه، سر تور سر، لڅي پښې د پردو خلګو په منځ کي ولاړه يې". هوسۍ هم زر کورته ننوتله، د شپږو کالو ګل مينه چي دا په خبره هم سمه نۀ پوهېده په خپل توتله ژبه يې مورته يې وويل؛

"دادا! بابا څه شو، ماته يې ناوکۍ هم نۀ راوړه، له ما سره يې قول کړی ؤ".

هم دغه ويريې ؤ چي په ژړا ژړا کي ويده شوه، هوسۍ تر سهاره شپه په ويشه تېره کړه، د سهار سپېدې وچاودلې، اودس او لمونځ يې وکړی، د کلي ښځي ځي او راځي چي ښۀ مېله ورته جوړه وه، د غرمې خوا شوه رؤف هم راغی، هوسۍ ته يې وويل؛

"ورېنداري! خبر شوم چي سرور يې وړی دی، تۀ د سرور موټر سائيکل راکړه چي زۀ بازار ته پسي ولاړ شم او راخلاص يې کړم".

په هغه وخت کي موټر سائيکل ډېر کم ؤ له يو يو سړي سره به ؤ. رؤف موټر سائيکل چالان کړی بازار ته ولاړی، بس خپل چکرونه وهي او سېلونه کوي، ټوله ورځ او ټوله شپه نۀ راغی. هوسۍ او اندېښنې سره مخامخ شوې، په دا درېيمه ورځ رؤف پر موټر سائيکل کورته سپور رادننه شو، هوسۍ د زخمي مرغۍ په شان مخته ورغله، پوښتنه يې ځني وکړه؛

"سردار اغا! د ګل مينې پلار څه شو، يو حال دي نۀ کړی معلوم؟" هوسۍ په پريشانۍ کي ځني وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رؤف په خندا ورته وویل؛

"غم مهٔ کوه رابشي، زهٔ چي ژوندی یم څوک به په سپکه سترګه نهٔ ورته وګوري، هسي د شک پر بنیاد یې وړی دی، هغوی خپل تحقیق ځني کوي راخلاص به سي". بس دغه خبره یې وکړه خپل کور ته روان شو.

هوسی ته هره شپه کال او ورځ میاشت شوه، غمونو له هري خوا راګیره کړې وه، ژوند خوند نهٔ ورکوی، ګل مینه بیا د خپلو ناوکیانو په غم نیولې وه چي بابا به کله راسي او زما ناوکی به کله راوړي، پوره یوه میاشته تیره شوه. هوسی له ډیري مجبوری کورته قلف ور واچاوی، شیرینه موریې مړهٔ وه، د پلار کره ولاړه، خو د مور په غم نوره پسې غمجنه شوه، غم یې یو په دوه شو.

د خپل پلار کره ناسته د بیهوشی دورې هر وخت پر راځي، خو اخیر د هوسی پلار هوسی ډاکټرانو او ملایانو ته بوتله. خو هوسی پر دنیا یو درمل هم نهٔ درلود، نهٔ یې زړهٔ صبر کوی، هر وخت به په سرو سترګو ناسته وه.

له ډیرو شپو وروسته د هوسی پلار هوسی ته وویل؛

"زویه! ولاړه شه خپل کور ته، خدای پاک دي د کور اور مړ کړه، تر هغو پوري ابراهیم ورور به هم هلته درسره وي چي تر څو پوري سرور راځي، خو چي دا د سرور تربرونه خوشحاله نهٔ

2021.01.22 08:36

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، ما يې معلومات کړی دی، سرور بې قصوره دی، انشا الله راخلاص به سي".

هوسی هم فکر وکړی چي خبره خو مي د پلار ډېره سمه ده او د پلار پر کور چي مي اولاد وشي ښځه خبره ده، وخت مي هم لږ پاته دی. هوسی هم له خپل ورور ابراهیم سره د خپل کور په لور را روانه شوه، د مازدیګر قضا وخت ؤ کورته راغله، د کور صفایي يې وکړه، هر شی يې پر خپل ځای سم کړو، سهار يې پلار هم راغی، يو څه سودا يې ورته راوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې ورځې تېرې شوې، ابراهیم او هوسۍ د غرمې ډوډۍ خوړله چې دروازه وټکېدله، ابراهیم ورغی چې کتل یې سرور کور ته رادننه شو، ډیره یې ډېره غټه شوې وه، وحشت او وام یې پر مخ له ورایه معلوم ؤ، ابراهیم پر هوسۍ ډغ وکړو چې؛

" خورکۍ زېری مي درباندي اخښی راغی".

د هوسۍ تر خُله له خوشحالۍ یوه لویه ناره ووتله، په منډه تر دروازې راغله خو هغه د خوشحالۍ ساعت شو چې د چا په فکر کې نۀ ؤ. رؤف چې خبر شو چې سرور راغلی دی په منډه منډه ورته راغی، یو واره پر یوه بارخو یې مچ کړې بیا یې پر بل بارخو، ورته د مکر اوښکې یې توی کړې، ورته یې وویل چې؛

"تر هر ځای درپسې ولاړم خو یو حال دي نۀ ؤ معلوم، چېرې وې؟"

سرور کیسه ورته شروع کړه چې؛

" رؤف جانه! داسي یې سپین غر ته یووړم، سترګې مي پټې وې، لاسونه مي تړلي وو، دا د سپین غر خبره مي یو وار واورېدله چې هغوی یو بل ته ویل چې موټر د سپین غرۀ په خوا ور روان شو که بس نو څه یې نۀ دي پوره څلور ساعت کم و زیات مزل یې وکړی، موټر ودرېدی، زما لاسونه تر شا تړلي وو، سترګې مي

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټي وې، له موټره يې کښته کړم، چې لس دوولس قدمه مخته ولاړم راته يې وويل سر ټيټ کړه دا ځای تنګ دی، ما سر ټيټ کړی داسي شل قدمه وروسته مي د قلف د خلاصېدو بڼ تر غوږو شو، زهٔ يې هم په هغه ځای کي ور دننه کړم، بيا ټوله شپه څوک نهٔ دي راغلي، تر سهاره پوري په تنګ ځای کي په ناستو بيده وم، چې سهار شو يو دروند بڼ را وشو چې اوس قومندان صاحب راځي چې غلط بياني ونهٔ کړې، هر څه چې وي هغه صفا صفا ورته وايه، خو متحرمه! د سهار د لمانځه د پاره خو لږ وخت راکړه. وحشي په جواب کي راته وويل، ورک شه رزيله، کافره، خلقي! تاسي خلقيانو نو کله لمونځ کوی چې سخت حالات دربانديي راشي بيا مو خدای په ياد شي. تاسي خو ملحدان ياست، ستاسو کله پريو شي يقين ؤ، زهٔ هم چپ شوم، په اشاره مي لمونځ وکړی، رب ته مي زاری شروع کړې چې ربه! زهٔ خو ستا بنده يم او ستا د هري فرمانبرداری تابعداريم تا واحد ګڼم، په هر هر څه مي ايمان راوړی، دا ستا بندګان ما ستا له بندګي باسي او پر ما د کافر ګومان کوي، دغه خبري له ربه سره کوم بل بڼ وشو چې سرور خلقي تهٔ يې؟ ډېر دي د کفر ملا تړ وکړی، اخير د خدائ عدالت ته حاضر شوې، اوس دي هغه ستا باداران تا خلاص کړي. چې تا به دوی ته چوپړ وهی، صفا صفا حال وايه، کومي کومي کارنامې دي کړي دي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل صاحبه ! ما یو څه هم نۀ دي کړي. صرف د وطن او د اسلام مینه لرم، د پلاني کلي خان یم د خلګو خدمتونه کوم. زما خو سترګي تینګي پټي وې یو څه مي نۀ لیدل دا واره چي خبري وې هغه په ډېره ناولده لهجه کي وې، په شا و خوا سیمو کي ما دا لهجه نۀ وه اوربدلې، په ډېر قهر یې راته وویل چي تۀ خو کافر یې ستا خو مرګ داسي روا دی لکه د سپي. امر یې وکړی چي یو وار سم لت ورکړئ، دی داسي حال نۀ وایي، دغه خلګ کاڼه او ړانده دي، د دغو پر زړونو مهرونه لګېدلي دي. نو رؤف جانه! داسي ټینګ یې وو هلم چي دغه د شا د ملا خورسکي یې راواړول، خو اخیر زۀ بې هوشه شوم، بیا تر ډېره په ځان نۀ وم خبر، یو وخت چي په سد کي راغلم د ډېرو خلګو ژغونه مي تر غوږو شو، حیران شوم چي دا زۀ چېرې یم، سوچ مي وهی خو ټول څه مي هېر وو. ږغ وشو سروره!. ما ورته وویل ها صاحبه! څنګه یې ما ورته وویل نۀ یم بس نور څه یې نۀ راته وویل. سم دستي یې را ولاړ کړم په دوو کسانو یې نیولی وم. موټر ته یې وخېژولم، دوه ساعته مزل وروسته یې موټر ودروی، زۀ یې ببرته راکښته کړم، پنځه شپږ قدمه وروسته یې راته وویل سر کوز کړه، بیا داسي راته معلومه شوه چي په یو غار کي یې دننه کړم.

داسي د انسانانو د وینو بوی راباندي راتلی چي سر مي چکر کاوی، تر ډېره وخته هیڅ یو تحقیق نۀ ؤ، پوره لس ورځي

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بیا هغه قومندان راغی، بیا پوښتنې شوې چې صفا صف
حال راته ووایه نو به کورته ولاړ شې، ما ورته وویل صاحبه! پ
قسم درته وایمه چې زهٔ بې ګناه یم.

قومندان په ډېر قهر راته وویل. قسم مهٔ خوره. ستا په دا
نجسه خُله د الله پاک نوم څنګه اخلې. بیا یې ووهلم خو ډېر نهٔ یو
څو کونداغه.

قومندان امر ورته وکړی چې بس نور یې مهٔ وهی دلته یې
ماته نزدې راولئ، بیا قومندان ښهٔ په نرمه لهجه راته وویل.
خوشې کوو دي، خو دغه لوړه به کوې او دغه قول به کوې په دغه
کفري حکومت کې به نور کار نهٔ کوې. ما ورته وویل "صاحبه!
قول دی نهٔ یې کوم. قومندان ولاړی زهٔ یوازې بیا پاته شوم، لږ
ساعت لا نهٔ وُ تېر دومره سوې سوې اوازونه مې تر غوږ شو چې د
خدای دپاره مړ دي کړم، په ګولۍ مې وولـه خو دا ظلم مهٔ راسره
کوه، بس په دغه کې پسې بیده شوی وم، دومره خوب مې وکړی
چې بیا خوب نهٔ راتلی، پس مې دي خدای غاړې نهٔ بندوي چې
پنځلسو که شپاړسو شپو وروسته یې یو ځای کښته کړم، راته یې
وویل چې موږ شاته ګنډه ورکړې ده چې د موټر بوغ ورک شي ګنډه
به خلاصه کړې نو بیا ځه پر خپله مخه. د موټر بوغ ورک شو ما ګنډه
خلاصه کړه چې سترګې مې رڼې کړې دستي غونډۍ وه سیدها د
کور پر لور را روان شوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

رؤف په خندا ورته وویل چې؛

"د الله پاک ډېر کرم درباندې شوی دی دا خو ببخې زیاتې خواری درباندې تېرې شوې دي، بس شکر دی چې اوس هم په خپر راغلی یې".

خلک دباندې په ډلو ډلو د سرور پوښتنې ته راځي. خو تر مابنامه له خلکو لار نۀ کېدله. لږ چې رش کم شو. د سرور ښځې هوسۍ سرور ته وویل.

"د ګل مینې پلاره! خلک هر وخت د ښځې خبره نۀ منې، مګر یوه خبره یې بې ځایه نۀ وې. په لیاز د خدای دغه رؤف ستا دښمن دی، دا ټول کارونه د دغه رؤف دي، دا جاسوس دی، وطن ټول لمبه لمبه دی، دغه دي په یوه بل خوري، دغه ته حال مۀ وایه".

سرور ډېر په قهر شو ورته یې وویل؛

"چپ شه هغه زما د پلار د خور زوی دی، په هر غم ښادي کې راسره شریک دی، تۀ وایې چې دښمن دي دی".

"د ګل مینې پلاره! تر پردي زوی خپله پکه لور هم ښۀ ده، تربور چې هر څه شي دومره دښمن دي نۀ جوړېږي چې تاوان در ورسوي، ولې یې پوښتنه نۀ ده کړې، په قسم دی هر وخت به یې حال کاوی، هر څه به یې راته راوړل، نور خو څه یې په وس نۀ وو پوره، بیا یې هم پر ما او ګل مینې حال کاوی. د ګل مینې پلاره! زۀ ستا دښمنه نۀ یم، رؤف ټول وخت پر هر پردي ډهول ګډ شوی دی،

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به بېخي ډېر بدکار وي چي زهٔ تاته لاره در ښيم خو له دغه رؤفه ځان لېري ساته، بل واره دي بيا په لاسو ورکوي".

"بس! تهٔ تر ما هو ښيار ه يې؟ چي خبره تر ښځي شوه نو يې خوند ولاړی او بل د ګل مينې حال راکړه، مکتب ته تله که نهٔ؟".

"وی د ښو مکتب دي شه، پر مکتوبو خو يې بنديز لګولی دی، ټول ترلي دي يو څوک هم نهٔ ورځي، ګل مينه وړه ماشومه له ډېره ډاره تر کور نهٔ وه وتلې، بېرېدله". "دروازه ټکېږي زهٔ به ورسم". سرور د هوسې خبره پرېکړه او دروازې ته ولاړ شو.

سرور چي دروازې ته ورغی څلور کسان ولاړ دي چي قومندان صاحب سبا پر اتهٔ بجې غوښتی يې چي خامخا به راځي. ويل يې چي يو څو پټې خبرې درسره لرم. سرور ورته وويل "ښهٔ دی پر دواړو سترګو ولې به نهٔ ورځم".

شپه تېره شوه، د سهار له لمانځه او له ناشتې وروسته سرور په خپل موټر سائيکل سپور شو د ولايت په خوا روان شو. چي تر کلي دباندي ووتی روزي خان د سرور د ورکوالي ملګری ورته په مخه ورغی.

" خېر خان صاحب! چېرې په دا سپېدو کي روان يې؟"

سرور له روغبړ وروسته ورته وويل چي

"ولايت ته ځم قومندان صاحب غوښتی يم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"توبه خدایه! رب دي خانه ورانه مۀ کړه، مۀ ورځه، زۀ در روان وم تا ته وم، که ورغلې دا واره دي ژوند په قران که ځني وکړی، پرون زۀ هلته وم ستا پر سر ډېر جنجال جوړ شو. د لوړ کلي باران د شین خالي زوی د قومندان انور سره ډېره شخړه وکړه چي سرور دي ولي له بنده خلاص کړی. سرور چي خلاص شو کیسې به ډېري خرابي کړي، ورته یې ویل چي تا ښۀ کار نۀ وکړی. په ۲۴ ساعته کي زۀ سرور غواړم یا مړیا ژوندی. بس زۀ درته وایم چي ورنۀ شې، هسي کډه بار کړه، ببرته کورته په تاخته ځه، یو شی هم مۀ وړه، هسي کوچنیان درسره کښ کړه خو له منطقي ځان ورک کړه".

سرور له ملګري د مننې رخصت واخستی او د کور په خوا ببرته وګرځېدی. چي کورته راغی ښځه یې ګرځي چي "ګل مینه وتلې ده یو درک یې نشته چي چېرې ده، ټول کورونه مي پسي وکتل او د ګل مینې پلاره تۀ ولاړې قومندان څه یې درته ویل؟"

"خواره مۀ شې راځه چي ځو، روزي خان په مخه راغی راته ویل یې مۀ ورځه بې مرګه دي نۀ پرېږدي، راځه ګل مینه به یاد دارو خان دوی کړه ورشي، چي حالات سم شي وروسته به سي راسم".

سرور هوسې پر موټر سائیکل سپره کړه ټول کور یې غسي پرېښووی را روان شو، یو څوک یې نۀ کړو خبر، د هوسې

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړۀ یو الله خبر دی چې کل مینه به راغلې وي کورته او کورب
قلف وي، څه قیامت به یې جوړ کړی وي.

دلته د هوسۍ د ناجوړۍ وخت هم پوره ؤ. سرور ته یې وویل:

"زۀ ډېره زیاته په تکلیف یم، نوره نۀ سم تلای، د لږ ساعت
دپاره ودرېږه، ډېر مزل مو هم وکړی، ماسپښین قضا مازدیګر
وخت ؤ، لږي یو کلی معلومېدی، سرور ورته وویل؛

"دغه کلي ته به ورشو، هلته به په یو کور کې سپین سرې
وي، پر دغه دشت اوس زه څۀ وکړم".

خو هوسۍ په دردو او په نارو وه، له خُلې یې سوي سوې
اسوېلي وتل، خو اخیر هغه کور راورسېدی.

هوسۍ چې څنګه له موټر سائیکل کښته شوه پر سر یې
لاسونه ونیول او کښېنسته. سرور هم خپل څادر پر راوګرځوی
سرور د دغه کور دروازه ور وټکوله. یوه بوډۍ ښځه ورته راووتله
ورته یې وویل؛

"په کور کې نارینه نشته، ځوانه څوک غواړې؟". سرور
ورته وویل؛

"موري دغه سیا سره راسره ده، مرسته دي غواړم بل به
څه نۀ غواړم".

بوډۍ ښځه هم ښه چالاکه وه، ژر ورته راغله، خپل کورته
یې ناړې کړې چې؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نادیه خورکی! ژر راشه دغه بنځه ببخي زیاته په تکلیف ده".

نادیه هم په منډه راغله هوسی یې په غولی کي کورته دننه یووړه.

د سرور نیم حلق پورته نیم کښته وچ ؤ. دباندي ناست ؤ، ژر مخ یې سپېرې خاوري دوړېدلې، لس دقیقې وروسته هغه بوډی ورته راغله او غني وې پوښتل چې؛

"بچیه دا دي څۀ ده"؟ سرور ژر مخ ورته راواړوی چې؛

"ادې دا مي کور ودانه ده".

زویه! مبارک دي شه زوی الله پاک درکړی، ماشوم هم بنۀ ی او ناوې دي هم بنۀ ده. د یو شي ضرورت ورته نشته. نارینه مو ه کور کي نشته زۀ د کور یوه خونه در خلاصوم، تاته به چای رکړم خو شپه نۀ شم درکولای، ولي چې د شپې چاپې راځي، اولده خلک وړي، خدای مۀ کړه یو دي شي دا ډېر ظالمان خلک ي، راځه بچیه!".

سرور یې کورته دننه کړی. بنه چای یې ورته راوړې، وډی بیا ورته راغله؛

"زویه! له کومه ځایه را روان یاست او چېرې ځئ، دغه سځه دي خپله ده که دي راتښتولې ده چې په دغه حال کي له کوره اوتلی یې"؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ادې خپله مي ده، له مرګه پټ يم، داسي خواته روان يم
چي هلته انسانيت وي، چي هلته وطن دوستي وي، چي هلته د
خپلو په وينو تجارت نۀ وي، چي هلته ورور د ورور قاتل نۀ وي
چي هلته د مذهب په نامه انسانان نۀ وژل کېږي، چي هلته مشران
کشر معلوم وي، چي هلته کليسا، مندر او جومات په يوه کوڅه
کي وي، نو زما ګراني مورکۍ! زۀ هغې خواته ځم، دا تا پر ما ډېر
غټ احسان وکړی، شپه مۀ راکوه زۀ به ولاړ سم، شپه به يو ځای ت
ورسوم خو دا زما کور ودانه دي هم دلته وي، خرڅه به درکړم زۀ ب
يو ځای پيدا کړم، دا به هم تر هغو په پښو روانه شي بيا به راسم د
به بوزم، که ستا خوښه ده".

"زويه! خبري خو دي د خلقي راته معلومېږي، خلقي خو ن
يې چي داسي خبري کوې؟ خلقيان خو خدای نۀ مني، رسول نۀ مني
قرآن نۀ مني، د کفارو ملګري دي، چي کافر څه وايي هغه کوي".

سرور کليمه ورته تېره کړه او ورته يې وويل؛

"ادې خلقی کافر نۀ دی، خلقی تر هر چا ښۀ مسلمان دی
خلقی انسان دوسته دی، خلقی وطن دوسته دی، زۀ مسلمان يم
کافر نۀ يم. ادې ستا يې ډېر کور ودان چي زما دي ډېر خ
وکړی، زما د کور ودانی تر هغو خيال ساته چي تر څو زۀ رائ
دغه دوه زره افغانی درواخله هر ضرورت يې ورپوره کوه".

2021.01.22 08:38

(c) ketabton.com: The Digital Library

"صدقه زویه! څلور زامن نور هم لرم، تهٔ مي پنځم یې، بې غمه نه چي هر وخت راغلې تر هغو پورې به یې موږ ټول خدمت کوو".

سرور له ځان سره سوچ وکړی بل خو دي په کلي کي یو ځنی نهٔ شو پاته یوه ګل مینه ده، د هوسی څخه خو دي زړهٔ بې غمه شو، بېرته د کلي په خوا درځه ګل مینه به هم راولې. سرور بېرته د کلي په خوا روان شو د مابنام لمونځ یې په شنه غرهٔ کي وکړی، یمی شپه وه چي کلي ته راورسېدی، د شنو اوبو پر سر یې موټر سائیکل ودرولی پیټرول هم پکي کم ؤ.

اول یې د دارو خان دروازه وروټکوله، د کلي ټول خلک په وام کي وو چي دروازه به وټکېدله نو ټول به وویرېدل چي خدایه یا څه کیسه ده.

دارو خان په وام وام کي دروازې ته راغی وربږغ یې کړو چي؛

"څوک یې"؟

سرور په سوکه اواز ورته وویل چي؛

"سرور یم دروازه راخلاصه کړه".

دارو خان په ډېر قهر ورته وویل؛

"څنګه راغلې په تا پسي خو ټول ګرځي، پنځه دقیقې مخته ماته راغلو ټول کور یې تلاشي کړی، تهٔ څه غواړې چي اجل اخستی یې راغلې"؟

"زهٔ اولاد ظالم راکښې کړم، ګل مینه چېرې ده"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ګل مینه ویده ده، خو په دې وخت دي څه غوښتو چې
راتلې، ورځه ولاړ شه که اوس چاپه راغله وړې دي. هغو ویل مو
ته معلومه ده چې تا پټ کړی دی، موږ یې درځخه غواړو. ما قرآ
ورته را وایستی په جواب کې د سلیم زوی راته ویل دا پاک نوم پ
دا مرداره خُله مهٔ اخله نجسه کافره! تاسې کله مسلمانان یاست
تاسو خو ملحدان یاست".

"بس دا ټول د رب کارونه دي، زهٔ به دلته درته ودریږم ت
ورشه له کوره تېل راوړه په بیلر کې شته. او زهٔ به ګل مینه ه
راوینبه کړم". سرور ورته وویل. دارو خان ولاړی سرور په انتظا
پوره یو ساعت وروسته راغی. سرور ورته وویل

"ولې خپر دومره وځنډېدې"؟

دارو خان ورته وویل؛ "کوریې ټول چور کړی ؤ یو شی هم
ؤ، په بیلر کې دغه یو بوشکه تېل پاته ؤ نوریې ټول وړې وو".

"بس سمه ده د خدای رضا ده، زهٔ او ګل مینه ولاړو د
راته کوئ، د کور پر ټولو مې سلامونه وایه که ژوند ؤ لیدل به م
سره وشي. هو.... ما او تا خو په خبرو شو، ما زېرې هم پر درو
کړی، نوی میلمه هم کورته راغی، هوسی د شنه غرهٔ په اخر کې
یوه کلي کې ده". سرور په غم کې هم ورته وخندل.

"مبارک مبارک، الله دي در نیک صالح کړي، و
درانهٔ شي، خوشحالي به دي په غم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، ډېر زیات قهرېدلي وو، او هان، دا زما د زوی امانت درسره خوندي کړه، دا زمونږ د کور عزت ده". دارو خان د ګل مینې په سر لاس کښېښودی او سرور ته یې وویل.

"بالکل، ګل مینه ستا د زوی متین وه او وي به، که خدای وس راکړی نو به یې ښه پالنه وکړم چې ستا کور او کهول هم پر جوړ شي". دارو ښه په خوشحالۍ رخصت ورکړی سرور هم د ګل مینې لاس نیولی را روان شو د موټر سائیکل ټانکۍ ته یې تېل واچول، په بوشکه کې چې څه پاته شو هغه یې پر موټر سائیکل وترله، یو نیم ساعت یې په پښو مزل وکړی، بیا یې موټرسائیکل چالان کړی د خپل منزل پر لور روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار د اذانو وخت ؤ چې د شنه غرۀ کلي ته راورسېدی، سپین ږیري د جومات پر لور روان وو. سرور هم د هغه کور دروازه ور وټکوله په کوم کور کې چې هوسی وه، له دغه کوره یو نوی ځوان ورته راووتی، له جوړ پخپر وروسته یې ورته وویل چې؛

"زما نوم صادق دی، زما کوچنیان دلته دي". نوم یې قصداً غلط ورته واخستی، ولي سرور که چا پر رنګ نۀ ؤ لیدلی په نامه هر سړي پېژندی. دغه مي ماشومه لور ده، دا پرون چې موږ راتلو دا نۀ وه د ماما کره تللې وه، نو موریې په تکلیف وه، هغه ما روغتون ته راوړه خو دلته زیاته په تکلیف شوه، بیا دلته پسې پاته شوه نو دغه انجلۍ مي بیا نن راوسته".

"ښۀ ښۀ خدای دي راوله وروره! مېلمستون خو نۀ لرو، البته اودس به دلته وکړې، ولاړ به شو جومات ته بیا به د کور انسانان راپورته شي، یوه خونه به درته خالي کړم ولي چې زموږ مور ستا ډېر صفت راته وکړی، انجلۍ به زۀ کورته بوزم، هغه ته ویده شي". دا تنکي ځوان ورته وویل.

سرور اودس وکړی مخ یې په څادر کې ټینګ پټ کړی، جومات ته ولاړی، په جومات کې هر چا ورته رډ رډ کتل چې ا

2021.01.22 08:39

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دی چې نۀ خو د ماخوستن ؤ او اوس دا دی د سهار په لمانځه کې موجود دی.

سرور مخ په دغه پټ کړی چې یو نه یو څوک مې ونۀ پیژني، ولې چې سرور د کلي خان ؤ، خامخا به چا پیژندی. لمونځ وشو، سرور هم ژر راووتی خو خلګو په دا وجه هم نۀ پیژندی چې سرور مخکې ډیره او بریت دواړه خرګیل، خو اوس یې ډیره غټه وه او بریت یې هم ول. له ځوان سره د کور په خوا را روان شو په مخه ورته یو کس راغی، سلام دعا وروسته یې پوښتنه ځنې وکړه چې:

"غمیه! دا ځوان څوک دی له کوم ځایه راغلی دی"؟ سرور سر لاندې ځړولی مځکې ته یې کتل او ښه وهم هم اخستی ؤ.

غمي ورته وویل:

"نور یې زۀ هم نۀ پیژنم، خو یو سائل دی، کور و دانه ورسره وه پرونې راغلي، ناوخته شو بچیان یې روغتون ته بیول نو د شپې راووتل، ناجوړه شول او زموږ کره الله پاک ور جوړ کړل". بس دغه یې ورته وویل ځنې روان شو.

سرور ډیر هوښیار او ځیرک انسان ؤ هغه جاسوس یې وپیژندی چې تر څو پورې جاسوس جاسوسي کړې وه سرور هم دستي غمي ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ځوانه! ماته زما موټر سائیکل په لاس راکړه چې زهٔ ولاړ شم دوه ماشومان مې نور هم پاته دي، زهٔ به هغه هم راولم نو بیا به موږ کورته ولاړ شو".

غمي ډېر ټینګار ورته وکړی چې چای وکړه خو سرور انکار انکارؤ، بس سرور روان شو مخته یو کلي ته ورغی، هلته یې د کوچنیوالي یو ملګری ؤ چې عمر نومېدی. هغه ته یې وویل؛

"عمره! ټوله ځمکه را باندي سرهٔ ده، حیران یم چېرې ولاړسم، اول مې هم ستا نیت کړی ؤ خو دغه مسئله راپېښه شوه".

عمر ورته په خندا کې وویل؛

"دغه دي کور دی د دنیا یو انسان به نهٔ شي په در خبر".

کورته یې دننه کړی چای یې ورکړې، ښه ګپه یې سره وکړه.

عمر ورته وویل؛

"سروره! راځه چې د ورېنداري پسې ولاړ شو هغه به راولو".

سرور ورته وویل؛

"هغه هلته د شنه غرهٔ په کلي کې یو کور دی، نوریې نهٔ پېژنم خو سهار یو چا د غمي غمي په نامه ورته ویل، هم هلته ده".

"ښهٔ غمی پېژنم هغه د ملا اسلم اکا زوی دی، بد خلک نهٔ دي، ډېره عزت داره کورنۍ ده، پلار یې ډېر نېک انسان ؤ، درهٔ در ولاړ شه چې ورشو او رایې ولو". عمر ورته وویل.

2022.01.22 08:39

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرور او عمر دواړه سره روان شو سیدها د غمي کره
غلو. د غمي يې کور ودانی وکړو، عمر غمي ته وويل "دا زما
نزدې قريب دی خو تا ډېر عزت ورکړی زۀ به ستا دغه ښېګڼه
ل عمر نۀ کړم هېره" او غمي ورته وويل "عمره دا خو دومره
سه نۀ ده يو مسلمان دی، پښتون دی که کافرؤ هم ما مرسته
خا ورسره کوله".

هوسی او ګل مينه او هغه بل ماشوم يې د کور پخوا را روان
ی، ټول د عمر کورته راغلو، د عمر دوې مائينې وې، دواړې داسي
چوپړ کي ورته ولاړې وې چې هوسی يو کار هم نۀ شو ځنې کولای
ر ماشوم يې مور نوم جبار کښېښودی، موريې ويل چې؛ "د دغه
ارد راتګ سره يې پلار هم کورته راغی".

ښۀ د خوشحالی شپې او ورځې تېرېدې، سرور دومره
ات خوشحاله ؤ چې هلته په خپل کلي به هم دومره نۀ ؤ
شحاله. پوره دوې مياشتې يې دلته تېرې کړې خو اخير دغه
ي ته هم د اور لمبې راغلې. سرور چې د اور لمبې وليدلې له
ې پوهان او د سر سړي ورکېدل، سرور عمر ته وويل؛

"عمره! دلته نور او سېدل له ځانه او له اولاد سره ظلم دی،
لک ټول خرڅ شول، د ځان په شر او په ګټه نۀ پوهېږي، دا ټولي
سې ملت او وطن ته زيان دي، زۀ نور سر له سبا ځم"

2021.01.22 08:4

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمر ورته وویل؛ "سروره! تۀ پر کومه خوا ځې چې څو مخته ځې هلته اور بل دی، زمونږ کلی لا بیا هم ښۀ دی که څومره وطن دښمنان شته دومره بیا وطن دوسته هم شته، مۀ ځه یو څو شپې وکړه، ورښداره به هم ښۀ شي، خدای مهربانه دی حالات به ښۀ سي".

"عمره! قربان دي سم، صدقه دي سم، ستا هرڅه زۀ پر سترګو منم چې لس کاله دلته پروت یم په خاطر به دي نۀ شم پوهه، بس زړۀ مي ډېر تنګ دی نور په دغه وطن کې ژوند نۀ غواړم، نۀ کوم دا، د دغه وطن هر څه کافر دی، جومات کافر دی، معلم کافر، ښوونکی کافر، ښوونځی کافر، نو ژوند به څنګه وکړم، زه اولاد نۀ خواروم.

"سروره! چې هر څه وکړې دا دنیا پر سر واخلې خو نن شپه به دلته کوې، په قران قسم کوم که نن ولاړې. سبا دي په مخه ښۀ چې پر هره خوا ځې". سرور مجبور شو پاته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کومه شپه چې سرور د دارو خان له کوره سره د ګل مینې ولاړې نو ماسوای د دارو خان او د هغه د ښځې نور د سرور په راتګ او ببرته تګ نه ؤ خبر. د سرور د تګه وروسته کله چې دارو خان کورته ولاړې نو يې کورودانې ځنې وپوښتل چې؛

"آسړيه! د سروره به دي د هوسۍ حال کوی چې هغه څنګه وه، د هغې خواري هم دا شپې او ورځې وې".

"ښځې ما ځنې وپوښتل. سرور ته خدای زوی ورکړی ؤ او هوسۍ خور هم ښه وه".

"شکر الله، چې هوسۍ په روغ صحت له دې ناجوړې خلاصه شوه". د دارو خان ښځه خوشحاله شوه او هوسۍ ته يې دعاوي شروع کړې.

" او ها، ما سرور ته دا هم وويل چې زمونږ امانت به ښه ساتې، د ګل مينې مي ورته وويل".

"څومره ښه دي وکړل، ما هم په زړۀ کې ؤ چې دا خبره به دي کړې وي که يا"؟

متين چې د دارو خان دوولس کلن مشر زوی ؤ او د دۀ په نامه ګل مينه وه. ګل مينه چې کله پيدا شوه نو تر ټولو زيات دارو خان وربانديې خوشحاله ؤ، د سرور او دارو خان تربور ګلوي نۀ

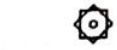
2021.01.22 08:46

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکې ورورګلوي وه. په ټول کلي کې د سرور هم خیال صرف دا روخان ؤ. سرور خپله لور په ماشومتوب کې د متین په نامه کړه. له دې رشتې په دواړو کورو کې هیڅوک هم انکاري نۀ ول. هم دا قرابت داري وه چې دواړه کورونه یې سره نزدې کړي وو. بل د متین په مزغو کې هم شپږ کلنه ګل مینه د دۀ ژوند ملګرې جوړه شوې وه. که څه هم متین په دې پاکه رشته سم نۀ پوهیدی خو بیا هم پر دۀ ګل مینه داسې ګرانه وه چې هر وخت به یې د ګل مینې سره لوبې کولې یا به ورسره ښوونځي ته ګډ تلی راتلی. د ګل مینې به یې خیال ساتی چې داسې نۀ څوک یې ووهي. اوس هم چې ګل مینه د پلار سره ولاړه نو متین ډېر وژړل او په ژړا ژړا یې مورته صرف دا یوه خبره کوله چې ګل مینه دې نۀ ځي.

خو دا تګ د متین ژوند هم تباه کړی. د متین سره سره د متین د کورنۍ د پریشانۍ سوب هم جوړ شو. دا هغه تګ ؤ چې له متینه یې له انسان څخه ځناور جوړ کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کومه ورځ چې هغه کس چې نوم يې خپرو ؤ د غمي سره روغبړ کړی ؤ په هغه ورځ له رؤفه سره يې په بازار کې ولیدل. دواړه جاسوسان وو، دواړه د سرور او د هغو د ملګرو په تلاش پسې سرګردانه وو.

"رؤف جانه! دوې میاشتې له مخه مې په کلي کې د غمي په کور کې یو مېلمه ولیدی، خو شک مې ببخي زیات د سرور پر راغی، خو هغه سرور نۀ ؤ نوم يې صادق..."

رؤف چې دغه خبره واوربدله یو دم يې د خپرو خبره ور پرې کړه او ځني وې پوښتل؛

"څنګه سړی ؤ او چیشي يې پر سر ؤ؟ غمی څوک دی څه کار يې دی"؟.

"غمی زموږ د کلي دی، پلار يې ډېر نیک سړی ؤ له بدو ډېر لېرې خلګ دي ښه ستانه کورنۍ ده. او د هغه مېلمه پر سر سپین او خړپکول ؤ، اوږده ږیره يې وه، بریت يې غټ غټ وو، ستر ګې يې ډېرې وړې وې او ګوتونه يې په پښو نرۍ ځوان ؤ". خپرو ورته وویل؛

"خدای دي غرق کړه دغه سرور دی، په والله که بل څوک دی، ما ټوله دنیا پسې چې کړه، ما د هغه پر سر څومره وهل

2021.01.22 08:46

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوړل، ماته يې وويل چې دا تالار ورکړې ده دوهم واره يې اوس ماته ډېر لږ وخت راکړی ؤ چې په هر حال کې به يې په لاس راکوې، او تۀ خبيث ماته د دوې مياشتې وروسته حال راکوې، هله ژر کوه درځه چې حال ورکړو. هلته يې عکسونه هم پراته دي هغه به وګورې". رؤف و خپرو ته وويل او دواړو لکه لېوان ولاړ شول داولسوالي په خوا روان شو چې ور دننه شو له قومندان صاحب سره يې روغبړ وکړی. قومندان ورته وويل؛

"ها رؤفکيه! څه زېری دي راوړی دی حال راکړه، څلور ورځې دي وشوې".

رؤف ورته وويل؛ "قومندان صاحب! لږ معلومات راته شوی دی چې د خپرو په کلي کې دی، تۀ د سرور عکس خپرو ته ورښکاره کړه چې دغه دی که نۀ، بيا به پسې ورشو".

قومندان عکس ورښکاره کړی خپرو ورته وويل؛ "صاحب هم دغه کافرؤ، زموږ د کلي د غمي کره ؤ، ښځه يې مريضه وه، هله قومندان صاحب! موټر او يو څو کسان راکړه چې ولاړ نۀ شي سړی ډېر په وام کې ؤ".

رؤف او خپرو له وسله والو کسانو سره په روسي جيپ کې سپاره شو، دومره په تېزي راغله چې کلي ته راورسېده، خلک ټول په وام کې شو چې خدای دي خبر کړي دا څه کيسه ده چې په اول ځل زموږ کلي ته دغه کسان راغلل، موټر د غمي د کور مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېدی، کسان راکښته شول، رؤف مخ ټینګ پټ کړی ؤ، نۀ خبر نۀ بل څه، بس د غمي په کور ور دننه شول، ناري شوې، چیغې شوې چي څه کیسه ده، نۀ غمی په کور کي شته، نۀ یې بل کوم ورور. ټولي خوني یې تلاشي کړې هیڅ په لاس نۀ ورغلل.

غمی د کور په خوا را روان ؤ چي خدایه! خبر کړې دا څه کیسه ده. چي څنګه را ورسېدی رؤف په پټ مخ ورته وویل: "تۀ غمی یې"؟ غمي وویل: "هو صاحبه! څه کیسه ده. خبر خو دی"؟

"خبر مبر نشته، د خبیث بچیه سرور چېري دی"؟ "کوم سرور"؟

"ښۀ کوم سرور؟ یو یو لت ورکړئ، سرور به وپېژني".

غمي غریب ته یې دومره سخت وهل ورکړو چي بې هوشه شو. بیا یې سړې اوبه پر توی کړې چي په هوش کي راغی بیا یې ورته وویل: "سرور چېري دی"؟.

"صاحبه! زما خبر خو واورئ کوم سرور څوک ښیاست"؟

"ښۀ مطلب اسلام نۀ راوړې". بیا د کونداغو باران شو، داسي وهل یې ورکړو چي بیا بې هوشه شو، خو دغه وار بې هوشه کېدل یې د ژوند اخیري وار شو، سترګي یې د تل دپاره پټي کړې چي هر څو یې اوبه پر توی کړې خو غمی بیا نۀ شو غمی، د تل دپاره ویده شو.

یو کس هغه بل ته وویل: "شاکره! دا خو تر وخت تېر شو، اوس څه وکړو"

2021.01.22 09:48

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بس کار مۀ په لره، اوس به د کور له زنانو پوښتنه وکړو چې سرور مو چېرې پټ کړی دی". شاکر په جواب کې ورته وویل.

شاکر د کور په غولي کې سره د نورو وسله والو ولاړ نارې کړې چې؛ "دا سرور راوښیاست، دا مو چېرې پټ کړی دی؟ ټول کور در ورانوو او په اور یې در سوځو". د کور وګړي په دا نۀ دې خبر چې غمی له دنیا ولاړی، یوې زنانې ورته را ږغ کړو چې هغه ښځه او سړی خو به نۀ ښیاست چې دوې میاشتې له مخه دلته راغلي وو".

شاکر ورته وویل؛ "هو هغه ښیو، هغوی خو په هم هغه دویمه ورځ شاه برات کلي له ولاړو، ګومان کوم د شاه برات کلي عمر پسې راغلی ؤ د هغه کوچنیان یې هم ورسره بوتلو".

"نو اول مو ولي نۀ راته ویل چې موږ مو دومره ستړي کړو، هلکه! خبرو دا عمر تۀ پېژنې که نۀ؟"

"هو صاحبه! خود یې پېژنم، هغه هم خلقی دی".

"درځئ چې د عمر کره پسې ورشو" شاکر دا خبره وکړه او روان شو. نور وسلاوال هم ورسره د کوره ووتل او په موټر کې کښېنستل. موټر یې داسې راکاټ او روان کړی چې دوړه یې پوره لس منټه وه.

دلته د غمي مور چې راووتله چې غمی یې ولیدی تر خُله یې لویه چیغه وختله چې "زموږ خو مخ تور شو. غمی خو یې راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړکړی". دلته ټول کور په غم او ماتم بدل شو، د غمي د وادۀ شل ورځي شوي وې، ناوې ښځه يې پاته شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله رؤف او د هغه وسلاوال ملګري شاه برات کلي ته ورسېدل نو موټر يې په لار کې د جومات تر مخ ودرولی، دوی د مازديګر لمانځه ته کښته شو، لمونځ يې وکړی، رؤف او خپرو په پټو مخو لمونځونه وکړو چې څوک مو ونۀ پېژني. لږ چې مخته ولاړو عمر په مخه ورغی، بېلچه په وږه د کښت او کروندې راروان ۀ، موټر يې ورته ودرولی او ورته يې وويل؛ "چې راوخېږه موټر ته". عمر ورته وويل؛ "خپر خو دی".

شاکر ورته وويل؛ "راځه، کافر هم خپر يادوي"؟ دا راته ووايه سرور چېرې دی؟ سرور په لاس راکړه ګنې د ژوند څکه به راڅخه ونۀ کړې".

"صاحبه! سرور خو له ما سره ۀ خو نن سهار وختي ولاړی، ما ببخي ډېر ورته وويل خو نۀ پاته کېدی، برايي شپه مي په وچ زور په وکړه، قسم مي ورته وکړی، چې څنګه سهار شو ولاړی، نۀ مي دی ليدلی".

شاکر امر وکړی چې يو سم لت ورکړئ، څنګه د يوه کافر حال نۀ وايي.

عمر ته يې داسي لت ورکړی چې په ډېرو کونداغو يې ټول بدن ور تک شين کړی، دوی په خپل موټر کې سپاره شو عمر يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دلته پرېښووی، د کلي خلګ راغلل عمر يې په ځولۍ کي کورته راوړی، عمر ټوله شپه بې هوشه ؤ، کور ودانو او د کور نور وګړو يې تر سهاره بدن ور ټکوروی. د سهار د اذانو په وخت کي په هوش کي راغی، لږ يې ستر ګي رنې کړې، د عمر ورور اجمل د صابر موټر راوستی سهار يې روغتون ته يووړی يو څه درمل يې ورکړو، ببرته يې کورته راوړی، خو عمر بيا هغه عمر نۀ ؤ، څو ورځي ژوندی ؤ پس له لسو ورځو يې د ژوند روان ساعت يې ودرېدی، له ډېرو ارمانو سره د ګور بندي شو، حالات ډېر سره خراب شوي وو، يو ملا يې هم جنازه نۀ کوله، خو اخير يې صرف په پنځو شپږو کسانو بغير د جنازې لمانځه په نيمه شپه کي خاورو ته وسپاری، ټول کلی داسي په وام کي ؤ چي له ډاره چا يوه خبره هم نۀ شوای کولای، په کلي کي ډلي ډلي خلګ د کلاشنکوفو سره ګرځېدل، چي چا به ډيره کمه وه يا به يې ډيره کوچنۍ کړې وه هغه به ډېر سخت وهل خوړل، چي چا به په جومات لمونځ نۀ وکړی دغه سزا بيا نوره هم سخته وه.

2021.01.22 08:47

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرور تر ډېرو غرو راتېر شوی ؤ، په یو وخت کي د بزګر و کلي ته راورسېدی، له لوړي او تندي يې ډېر بد حال ؤ، هوسی سرور ته وویل چي؛ "د ګل مینې پلاره! نور مي توان نسه چي تګ درسره وکړم، دغه کلي ته درځه چي یو څه وخورو، خدای مهربان دی په دغه کلي کي یو د الله دوست یا یو بشر دوسته انسان وي".

"بنځي ځمکه سرۀ ټیکی ده، زۀ یوه بلا په سترګو وینم، داسي نۀ وي چي پسات راجوړ شي، زۀ به یو دکان وګورم، تاسو په دغه سایه کي ارام راته وکړئ، یو شی به راواخلم نو به مخته ولاړ شو، دوه ساعته منزل پاته دی نور بل وطن ته رسېدلي یو".

"د ګل مینې پلاره! داسي مۀ کوه نوره نۀ شم تلای، بدن مي اجازه نۀ راکوي. نو ولي درسره راتلم، رب مهربانه دی، خدای به څوک نۀ راولي". هوسی په ډېره ستړیا کي ورته وویل. بس سره راروان شو چي په کلي راګډ شو ډله خلګ ولاړ دي. سرور هوسی ته وویل چي؛ "هوسی تۀ دغه کورته وردننه شه، زۀ به د هغو خلګو خوا ته ورسم". هوسی هم ډېره ستړي وه بس هغه کورته وردننه شوه.

سرور هغو خلګو ته ورغی چي ګوري یو ښائسته ځوان پروت ؤ پر سر ویشتل شوی ؤ، په دریشي کي ؤ او د دریشي پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سخي داد غم.-03333935503

سرور تر ډېرو غرو راتېر شوی ؤ، په یو وخت کي د بزګر و کلي ته راورسېدی، له لوړي او تندي يې ډېر بد حال ؤ، هوسی سرور ته وویل چي؛ "د ګل مینې پلاره! نور مي توان نسه چي تګ درسره وکړم، دغه کلي ته درځه چي یو څه وخورو، خدای مهربان دی په دغه کلي کي یو د الله دوست یا یو بشر دوسته انسان وي".

"بښځي ځمکه سرهٔ ټیکی ده، زهٔ یوه بلا په سترګو وینم، داسي نهٔ وي چي پسات راجوړ شي، زهٔ به یو دکان وګورم، تاسو په دغه سایه کي ارام راته وکړئ، یو شی به راواخلم نو به مخته ولاړ شو، دوه ساعته منزل پاته دی نور بل وطن ته رسېدلي یو".

"د ګل مینې پلاره! داسي مهٔ کوه نوره نهٔ شم تلای، بدن مي اجازه نهٔ راکوي. نو ولي درسره راتلم، رب مهربانه دی، خدای به څوک نهٔ راولي". هوسی په ډېره ستړیا کي ورته وویل. بس سره راروان شو چي په کلي راګډ شو ډله خلګ ولاړ دي. سرور هوسی ته وویل چي؛ "هوسی تهٔ دغه کورته وردننه شه، زهٔ به د هغو خلګو خوا ته ورسم". هوسی هم ډېره ستړي وه بس هغه کورته وردننه شوه.

سرور هغو خلګو ته ورغی چي ګوري یو ښائسته ځوان پروت ؤ پر سر ویشتل شوی ؤ، په دریشي کي ؤ او د دریشي پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښې وږه يې د شهادت کليمه ليکلې وه، سرور له يو سړي پوښتنه وکړه "په دغه ځوان څه شوي دي، دا چا وژلی"؟ ځان يې ناخبره کړی، يو خيرن سپين ږيري ورته وويل؛ "ښه شو دا خو کافرؤ مسلمانانو مردار کړی، عسکرؤ، تۀ يې نۀ وينې". د کلي خلکو ته يې امر وکړی چې په هغه شپله کې يې پټ کړئ، هديرې ته چې يې يو نۀ شئ، هسې په غار يې چغ کړئ دا مردار".

خلکو هم واخستی د شپلې پخوا يې يووړی، ځوان يې پټ کړی، سرور ډېر زيات خفه شو، ببرته د دغه کور په خوا راغی، دروازه يې ور وټکوله، يو ماشوم ورته راووتی، "ماما څوک غواړې"؟ سرور ورته وويل؛ "مازديګر لمر لوېږي بچيه! لږ اوبه راکړه چې اودس وکړم". کوچنی ولاړی اوبه يې راوړې، سرور اودس وکړی، له ماشومه يې د جومات حال وکړی، د جومات پخوا روان شو، په جومات کې يې په جومات لمونځ وکړی، ټول جومات له خلکو ډک ؤ.

له لمانځه وروسته يو تنکی ځوان ولاړ شو د اعوذ بالله او بسم الله وروسته يې يو کوچنی ايت د قرآن مجيد تلاوت کړی. هغه هم غلط، بس خبرې يې شروع کړې چې مسلمانانو ورونو وطن ټول له کفارو ډک دی، د هغو کفارو سره مقابله په کار ده، موږ ته د ځان او مال تر ټولو زيات زيان داخلي کفارو را رسولی دی، ټول بايد دا کوشش وکړي چې دا داخلي کفار نيست او نابود کړي، نۀ به په کورو

2021.01.22 08:47

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي پناه ورکوي او نۀ به يې له کوره باسي چي بلي خواته ولاړ شي. هر څه چي ورسره وي هغه مال غنيمت دی، هغه ځني جمع کوئ او دوی بې مرګه مۀ پرېږدئ، د دغو مرګ روا دی، خبري يې له يوې بلي خوا کولې خو اخر د ماښام د لمانځه وخت شو اذان وشو جومات وشو ټول خپلو کورو ته ولاړو، سرور په جومات کي ناست ؤ چي د کلي ملک نوروز خان چي سرور پېژندی خو نوروز خان سرور نۀ پېژندی، سرور ته يې وويل؛ "وروره! مسافر يې له کومه راغلی يې"؟ سرور ورته وويل؛ "محترمه له ذکريازی راغلی يم، شيګو ته ځم، بچيان مي هم راسره دي. هغه په هغه کور کي دي". ملک ورته وويل؛ "د حکومت سړی خو به نۀ يې؟ که د حکومت سړی يې اوس لا راته ووايه، زۀ به يوه لار در برابره کړم، د شپې سختي چاپې وي، بيا به مو بر ته هم زيان ورسوي او خپله هم د ګور اسير".

"نۀ محترمه! د حکومت سړی نۀ يم. کور و دانه مي د ذکريازی ده او زۀ د شيګي يم، کورته روان يم، کوچنيان مي د پلار کره تللي وو اوس يې کورته بيايم، پرېدی بزګري کوم، ډېره مي تلوار ده چي کورته ولاړ سم، چي بزګري مي له لاسه ونۀ وزي. خان صاحب! د وطن د خلګو کار دا رنګه وي، انسان له خپر او شر نۀ پوښتي، بس ورته وايي ما د پنځو ورځو رخصتي درکړې وه، تا ولي يوه ورځ زياته وکړه، نو په دغه مي ډېره تلوار ده چي کورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړشم د بچیانو رزق مي له لاسه ونۀ وزي". سرور په ښه معصومانه انداز ورته وویل.

"وروره! راځه زۀ مېلمستون لرم، د دغه کلي مشریم، ما دلته ټول خبر کړي دي چې له هري خوا مسافر راځي هغه به زما کره راځي".

پر لار سره روان دي ملک خبري ورته کوي، وروسته ملک ورته وویل؛ "مخ دي د ببخي شناخته دی، نې ولي داسي راته معلومېږي لکه ما چې لیدلی یې". سرور ورته وخندل، "خان صاحب نوم خاوري مي نعمت دی، لیدلی دي نۀ یم، نۀ ما تر اوسه ټۀ لیدلی یې، د یو بل شناخته خیال به دي پر راځي، کور مي په شیګو کي دی، که دي بزګر لیدلی یم خو نۀ شم ویلای". خبري رواني وې چې کور راورسېدی. ملک ورته وویل؛ "کوچنیان دي په کوم کور کي دي ورشه هغه هم دلته راوله". سرور هم زر ورغی هوسۍ او ګل مینه او هغه ماشوم یې له کوره راروان کړل، پر لاري یې ورته وویل چې "زما نوم نعمت دی او ستا د پلار کور په ذکریازی کي دی او زموږ کور بیا په شیګو کي دی، دغه نومان په یاد لره". ګل مینې ته یې وویل چې "ټۀ به یوه خبره نۀ کوې که چا پوښتنه درڅخه وکړه ورته ووایه چې زما نومان نۀ دي زده". د خان کور راورسېدی، د خان مېلمستون ته ولاړی، هوسۍ او ګل مینه یې کورته وردننه کړل، چې مېلمستون ته ورغی یو نوی تنکی ځوان په دریشي کي ناست دی.

2021.01.22 08:47

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان ډېر په قهر ورته ږغېدی چې: "کافره! د کفارو ملګرتیا کوې"؟ ځوان ورته وویل: "صاحبه! توبه مي ده ایسته. په دغه نن تسلیم شوم، دغو کسانو ته هغو دلته راوستم، دغه وسله در واخله ماته یو جوړه کالي راکړه چې ولاړ سم، په درېشي کي مي خلګ وژني". خان په ډېر قهر ورته وویل: "ستا مرګ روا دی، وسله کښېږده، زېږه دی وباسه هغه د جهنم کندي ته یې ور وسپاره". ځوان ډېري زاری او فریاد وکړل خو خان ځان هم نۀ پوهه کوی. د ځوان لاسونه یې شاته ور وتړل، لس منټه وروسته زېږه راغی خان ته یې وویل: "د هغه کار مي ور وکړی".

"ډېر ښه غازي زویه، ولاړشه کور ته ور ږغ کړه چې ډوډی راوړي". خان ورته وویل.

ډوډی راغله تولو ډوډی وخوړه، د سرور ډېره زیاته خوابده وه، یو څو ګولې یې وکړې خو هغه هم په زور، ځایونه ولوېدل د خوب وخت شو، تولو لمونځونه وکړو، سرور له ځانه سره سوچ وکړی که دي اوس د تګ وویل خو دستي شک کوي چې اول یې شپه کوله اوس یې ولي اراده بدله شوه او که دي نۀ وویل او دلته پاته شوې نو ډېر ظالمان خلګ دي، که د شپې چاپه راغله یا داسي نورکسان راغلو په هغو کي چا وپېژندلې خو بیا دي دلته هم خبر نشته، حیران دی چې څه وکړي. د سرور نیم قرآن مجید په یاد زده ؤ، سر یې پټ کړی قرآن مجید یې شروع کړی، په دې ویلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

و کي پسي ويده شوی ؤ، يو وخت بڼغ وشو چي د سهارد
ئه وخت دی. سرور راپورته شو اودس او لمونځ يې وکړی.
ن ته يې وويل؛ "صاحبه! موږ به ولاړ شو چي پر وخت
سېږو". خان ورته وويل "داسي دي کله پرېږدم، ناشته وکړه بيا
په مخه ښه". سرور بيا پاته شو خفه شو چي دا په څه عذاب
ه شوم، خو خپر ناشته يې وکړه، بيا د لمر له څرک سره را روان
چي نيم ساعت مزل يې وکړی په لاره کي ورته يو ځنځير په مخه
ی. يو څو کسان ولاړ وو چي پټ مخونه، غټي غټي څوښي او
ني خيرني ډيري يې وې.

ولاړو کسانو لاسونه ورکړل، سرور موټر سائيکل ورته
وی او يوه پر بڼغ کړه. "حماده! سرور دی، دا زهٔ پېژنم، دا هغه
ی چي ټول خلک پسي ګرځي. دا هغه ملحد دی، دا هغه يو دی
د اسلام سپکاوی کوي".

حماد امر وکړی چي "لاسونه يې ترشا وروتړئ لکه سپی
مي لت ورکړئ". هيبت صاحب! مهٔ مهٔ چي دلته يې ونهٔ وهې، دا ځای
هلونهٔ دی، يو واريې ترامير صاحبه پوري ورسوو چي هغه کوم امر
ړی بيا به هغه ورسره کوو". درېيم کس جرار صاحب ورته وويل. د
ورې لاسونه ورو وتړل، سترګې يې ورپټې کړې.

په يوه د ډبرو په خونه کي يې کښېناوی، هوسی ډېري
ړی ورته وکړې خو بې معنا وې، يوه ورته وويل "تاسو په کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځئ اوس چې هر موټر راغی په هغه کې به مو سپاره کړم، پاته شو
سرور دغه امر مو ته شوی دی چې تحقیق ځنې وشې، بهرته به
کورته درشې، هغې خواته کښېنئ". هوسی له ژړاؤ ډېر په بد حال
شوه. لس منټه وروسته یو موټر راغی هوسی او ګل مینه یې موټر
ته په ډېر زور ورپورته کړل. "استاده چې پر لاري دوی درځه
کښته نۀ شې، تر خپل منزله پورې به یې رسوې". موټر حرکت
وکړی چې دوه ساعت تک یې وکړی نو یو داسې دښت راغی چې
خالي ریګونه وو، ټول ډېر زیات تندي تنګ کړو، په لاره کې بیا
یو څو کسان ولاړ وو، موټر یې ودرولی، په موټر کې یې ښه
تلاشي وکړه، یو کس پر ګل مینې سترګې ولګېدلې، ډرائیور ته
یې وویل "استاده! دا دي لور ده که څه"؟ ډرائیور ورته وویل؛
"یا وروره دا مي هیڅ نۀ دي، د لاري پر پوسته یې دغه ښځه او دغه
دوه ماشومان په لاس راکړل چې تر غني خان کلا یې ورسوه نور
خبر نۀ یم". خالي سترګې یې ښکاره نور ټول مخ پټ دغه کس
استاد ته وویل؛ "دغه ښځه او انجلۍ دلته را شپوه کړه". استاد
ورته وویل؛ "نا امیر صاحب دغه یې ماته راسپارلي دي، زۀ دوی
تر هغه منزله رسوم، داسې نۀ شې کېدلای چې زۀ دوی دلته شپوه
کړم".

"تر سینه به دي سل کارتوسه وباسم، زۀ څه درته وایم او
تۀ څه وایې"؟ د مشین ګاټ یې پر کښې کړی، "ژر یې راکښته کړه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیر خُله پوچه وه ځکه یې پوچي خبري شروع کړې. ډرائیور هم وام واخستی دواړه یې له موټره کښته کړل، موټر یې خالي روان کړی، هوسی دومره بدي چیغي وهلې چي اسمان یې ټول په سر اخستی ؤ، امیر صاحب ورته وویل؛ "خورکی! ژاړه مهٔ، زهٔ فیروز یم، زهٔ ستا خپل قریب یم، ژاړه مهٔ" مخ یې ورته بنکاره کړی، "ما خو ته نهٔ یې پیژندلې دغه انجلی مي وپیژندله، په دغه مي له موټره راکښته کړې، مازدیګر سرور اکا هم راولم، اوس هغې پوستې ته ځم تاسو ببغمه شئ، هیڅ فکر مهٔ کوئ. دولته! دا زموږ خپلوان دي. چای ورته پخې کړه، زهٔ ورځم هغه زما اکا یې نیولی دی، هغه راولم". فیروز دا هوسی ته تسلي ورکړه او بیا یې دولت ته کوم چي نزدې ورسره ولاړ وسله وال ملګری ؤ وویل.

"هیڅ فکر مهٔ کوه امیر صاحب! ورشه". دولت ورته وویل. امیر صاحب پر موټر سائیکل سپور شو دومره تېز ولاړی چي حد یې نهٔ ؤ. څنګه چي هلته ور ورسېدی نو یې د قومندان صاحب سره د سلام او څه حال و احوال وروسته یې ورته وویل؛ "قومندان صاحب! ملک کاکا چېرې دی"؟

قومندان؛ "کوم ملک؟ هلکه څه کوې چي دومره په تلوار راغلی یې، خېر خو دی"؟

"هو قومندان صاحب! هغه سرور زما تربور دلته مو هغه کښته کړی دی، کوچنیان مو یې په بل موټر کي له پردي سړي سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپاره کړي وو ، هغه هلته ما راوګرځول، سرور کاکا په لاس راکړه زۀ يې راسره بيايم". دولت ورته وويل.

"هلکه دولته! دا وس تۀ څه وايې، دا يو مرتد ذليل انسان دی، دی کله مسلمان ؤ او مور مخابره هم وچلوله چې سرور مو نيولی دی، اوس به بيا څه ورته وايو"؟

"قومندان صاحب! چې هر څه کېږي زۀ يې راسره بيايم، په يو حال کې يې نۀ پرېږدم، د ملک کاکا نېکۍ چې زما د پلار ه سره يې کړي دي زما نۀ هېرېږي، خو نن ماته الله پاک موقع په لاس راکړه چې لږ مرسته يې وکړم، زما پلار يې هم دغه رنګه له مرګه خلاص کړی". فېروز ورته وويل.

"فېروز اخونده ستا خوښه ده خو د قومندان صاحب جواب به بيا تۀ وايې، چې هر څه وو تۀ به يې مخته درېږې". امير ورته وويل.

"هو امير صاحب! چې دا سر مې قلم کوي زۀ ولاړ يم انکاري به نۀ سم".

"درځه" دا يې ورته وويل دواړه ولاړ شول.

د ملک کاکا سترګې يې ورخلاصې کړې، دواړه را روان شول، ملک صاحب ورته ويل؛ "زما په موټر سائيکل کې تېل کم دي، مخته به را ودرېږي". دولت له خپله موټر سائيکله تېل ورته راوکښل. "تۀ ماته دومره خط راکړه چې پر لاري مې څوک تنګ نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، زهٔ غم دا وطن پرېږدم، دلته زما ژوند تریخ دی". سرور ورته وویل.

"یا ملک کاکا، خط نهٔ درکوم ترڅولو ځایو دي زهٔ ټبروم، بیا درځخه راځم، هو خبره دي سمه ده. دلته ژوند نور نهٔ کېږي، ستا دښمنان ډېر دي". فېروز او سرور پر لار مجلس سره کاوی خو اخیر راورسېدل. سرور، هوسی، ګل مینه او ماشوم بیا پر موټر سائیکل سره سپاره شو، فېروز هم ورسره ملګری شو، تر ډېرو اوږدو او سختو ځنځیرونو راټېر شو، د خدای په امانی یې ځني واخسته، سرور د وطن خاوره مچ کړله، و یې ژړل، مخ پر لمر خاته راروان شو پیسې هم ورسره نهٔ وې، په یو بازار کي په یو کمزوري هوټل کي په شل افغانۍ په نهاره شپه سبا کړه.

سهار یې هوسی ته وویل چي "تاسي دلته په دا هوټل کي راته انتظار شئ، زهٔ به دا موټر سائیکل خرڅ کړم یو څه خرڅ به برابر کړم چي د استوګنې یو ځای ونیسو نو به زهٔ خپله مزدوري درته کوم د غم لړلي ژوند شپې به تېروو". هوسی ورته وویل "سمه ده ورشه".

سرور په بازار کي په ۷۰۰۰ افغانۍ موټر سائیکل خرڅ کړی، راغی په هغه هوټل کي یې ډوډۍ وخوړله، د هوټل والا حق یې ورکړی، له هوټله دباندي راووتی په پوښتنه پوښتنه یې اخیر په ۲۰۰ افغانیو د کرایې ځای پیدا کړی. د کور د ضرورت شیان یې واخستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو کوچنی کوریې جوړ کړی، پیسې ټولي خلاصي شوې، اوس د خوراک دپاره یې یو شی نشته، دباندي ولاړی ټوله ورځ یې تېره کړه. خو نۀ یې روزانه پیدا کړه نۀ بل څه. ټوله ورځ وږی نس وګرځېدی، مانښام کورته راغی، هوسی ناسته وه او ګل مینه ویده وه. ماشوم ببخي زیات ژړل. سرور هوسی ته وویل "دا ماشوم ولي دومره سخت ژاړي څه وجه ده ناجوړه خو نۀ دی"؟.

"یا ناجوړه نۀ دی وږی دی، بلا وهلي شیدې مي نشته، حیرانه یم څه وکړم او ګل مینه خو په ژړا ژړا کي وږې پسي ویده شوه، ډوډی یې غوښته خو ماورته وویل بابک به دي راسي اوس یې راوړي، په دغه خبرو کي پسي ویده شوه". هوسی ورته وویل.

"ځه خبر دی دا هم پر موږ یو امتحان دی دا هم د رب کارونه دي، خو هوسی په هر حال کي به شکر کاږو". سرور ورته وویل.

"د ګل مینې پلاره! څه دي نۀ دي راوړي"؟ هوسی ورته وویل. "یا ګراني یو شی مي نۀ دی راوړی، کار مي په یوه هوټل کي پیدا کړی خو له شرمه مي اوس نۀ ورته وویل چې زما بچیان وږي دي، هغه سړی ښه انسان ؤ راته یې ویل سبا راشه وختي ۵۰ کلداري د ورځي درکوم او د مانښام ډوډی به هم د کور درکوم". سرور ورته وویل دواړه په نهاره پرېوتل خو ماشوم ټوله شپه ژړل، سهار وختي سرور دباندي ووتی یو دکان خلاص ؤ هغه ته ورغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکاندار ته یې سلام ور واچاوی، د روغبړ وروسته یې ورته وویل؛ "وروره! ډېر مجبور یم بچیان مي له لوږې راته ژاړي، که یو څه پور راکړې ما ښام به یې درکړم، هغه کور مي دی اوس نوې کډه راغلی یم".

دکاندار ډېر په مکر ورته وویل؛ "ما خو پور بند کړی دی او ستا رنګه خلک ډېر رائي، دغه خبري کوي هسي خلکو ته دهوکه ورکوي، ورځه وروره پر بل چانس ووهه".

له دکانداره سره یو بل ځوان ولاړ ؤ ډېر زیات خفه شو په سرو پسي یې بڼغ وکړی "دغه د لطیف اکا په سرای کي چې پروت یې دغه یې"؟ سرور ورته وویل "هو وروره! دغه یم".

"چیشي غواړې چې زهٔ یې درته واخلم، که یې پخپله اخلې خو دغه دوه سوه روپۍ در واخله چې خدای درکړې بیا یې راکړه". دکاندار ورته وویل "هلکه! ناصره دا څه کوې، ولي پردي سړي ته روپۍ ورکوې، دا تهٔ څه پېژنې، سبا به یې نهٔ کړي در".

"غني اکا که یې راکړې که یې نهٔ کړې را زهٔ یې د انسانیت په خاطر ورکوم، برایي ګرده شپه یې په کور کي ماشومانو ژړل، الله پاک به راڅخه ناراضه سي". ناصر په خبرو خبرو کي سرور ته روپۍ ورکړې، سرور د کور سودا او کولچه شیدې هر څه واخستل، ډېر په خوشحالۍ کورته ولاړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هوسی! و هوسی! هوسی!" هوسی له خوا یو حال نه
ؤ، چې کوټې ته وردننه شو هوسی داسې بې سده ویده پرته ده.
سرور سودا ورته کښېښوله، هوسی یې په ډېره مینه راویښه کړه.
ورته یې وویل: "زهٔ غم هوټل ته دغه شیان دي کوچنیان ښه مارہ
کړه، بیا که ژوند ؤ زهٔ ماخوستن راغم یو څ د خوراک به راوړم".
سرور تر دروازې ووتی، هوسی دروازه پسې بنده کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرور د هوټل په کار اخته شو، سهار تلی مانښام به راتلی، د ژوند سلسله یې نښه روانه شوه. ورځي شپې داسي پر تېرېدلې لکه یو خوب. د مسافرۍ د ژوند دیارلس پسرلي پر تېر شو، یو وخت داسي هم رالی چې د سرور زوی چې نوم یې جبار ؤ زلمی شو، سرور نښه تعلیم په وکړی، ګل مینه هم چټه پېغله شوه، دومره ښائسته وه چې هر چا به ولیدله پر مئین به شو. د صحرا ژوند ؤ، غټو غټو هلکانو وظیفې (ځیرې) ټولولې، یو طالب چې د سرور کورته وردننه شو پر ګل مینه یې سترګي ولګېدې، ډېر زیات پر مئین شو، د سرای په منځ کې تر ډېرو حیران ورته ولاړ ؤ، ګل مینې وظیفه ورکړه بیا هم نۀ تلی، تر ډېره ولاړ ؤ. اخیر هوسۍ ډېر په قهر ورته وویل چې "ورځه له ننه وروسته چې کورته دننه رانۀ شې، که راغلې بې عزته کوم دي او د ګل مینې پلار درباندې خبروم". خو طالب ډېر سپین سترګی ؤ چې تلی نو یې ورته وویل "زۀ هر کورته دننه ورننوزم او تاسو بیا څوک یاست چې پر ما پابندي لګوی. د چا پلار هم ما نۀ شي بندولای. ګورو به یې چې سبا زۀ راځم که نۀ". طالب د دې خبرې سره تر دروازه ووتی.

سرور چې کورته راغی هوسۍ ټوله کیسه ورته وکړه چې "د جومات ملا ته ووایه چې دا طالب لوی سړی دی دا ولي د خلګو کورو

2021.01.22 08:49

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دننه ورځي، دغه ته ووايه چې په دروازه کې دې بڼ کوي او دننه دې نۀ راځي په کور کې څوک نۀ وي يوه زۀ بله ګل مينه".

"سمه ده زۀ ماخوستن مولوي صاحب ته کورته ورځم، بنه جبار لا نۀ دی راغلی"؟ سرور ورته وويل.

"يا تر اوسه نۀ دی راغلی، دغه دی راغلی عمر يې ډېر دی، الله پاک دې دواړو ته ډېر عمر ورکړي". هوسی په خندا وويل. جبار هم دغه ؤ چې کور ته راننوتی.

"ډوډی راواخلئ جبار هم راغی، څه دې پخ کړي دي"؟ سرور ځني وپوښتل.

"د غوايي ښوروا مي پخ کړې ده، ګل مينې زويه! ژر يې راواخله پلار او ورور دې وږي دي". هوسی د جواب سره ګل مينې ته امر وکړی.

"سمه ده را اخلم يې". ګل مينې هم له اشپز خانې جواب ورکړو.

ډوډی راغله ټولو ډوډی وخوړله، جبار او ګل مينه مور يې ويده شو، سرور د ملا د کور پر لور روان شو. دروازه يې ور وټکوله. هغه طالب ورته راووتی، "آ حاجي صاحب! څوک غواړې"؟ طالب ځني وپوښتل.

"زۀ حاجي نۀ يم او نۀ ماته حاجي صاحب وايه، يو څه ادب زده کړه. له مولوي صاحب سره مي کار دی". سرور ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

" هغه ویده دی، نیمه شپه ده، هغه سهار جماعت ورکوي، دا وخت خو هغه کسان ګرځي چي نۀ خدای پېژني او نۀ رسول". طالب ورته وویل.

" دا اوس تۀ څه ګډي وډي وایې، زۀ خدای او رسول نۀ پېژنم"؟ سرور ورته په قهر شو.

" ورځه ماته ډېري لاري مۀ رابنیه، اوس دا وخت د نصیحت کولو نۀ دی". طالب ورته وویل.

سرور بېرته د کور په خوا روان شو، پر لاره یې ډېر سوچونه وهل، چي یو وار بېرته در وګرځه چي تا دا خبره ولي نۀ ورته وکړه چي بله ورځ زمونږ کره وظیفې ته مۀ راځه، که راځې نو بیا په دروازه کي درېږه. بېرته یې د ځان سره وویل چي دا په پردو ټوکولوی شوی دی، بیا به داسي خبره درته وکړي چي د ځلې خوند به دي پر خراب شي. پرېږده یې. کور ته رادننه شو، په سوچو سوچو کي پسي ویده شو، سهار وختي بیا کار ته ولاړی.

مابنام چي کورته راغی نو هوسی ورته وویل چي؛ " تۀ هغه ملا ته ورغلې که نۀ، هغه طالب خو نن بیا کورته دننه راغی، نن یې تر پرون لا بد حال جوړ کړی ؤ. داسي بدي بدي خبري یې کولې چي په یو شي نۀ ؤ بند". سرور ته ډېر قهر ورغی، هوسی ته یې وویل چي؛ " تاسو ډوډی یو وار مۀ را اخلئ زۀ ورځم چي دا څنګه د بې ننګه زوی دی چي یوه خبره نۀ منې". سرور ورغی، د

2021.01.22 08:49

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا د کور دروازه يې ور وټکوله. بيا هغه طالب راووتی، سرور ورته وويل؛" طالبه! تهٔ وظيفې ټولوې"؟

"هو زهٔ يې ټولوم". طالب په جواب کې ورته وويل.

" کـه يـې تـهٔ ټولـوې نـو بيـا د خلګـو کورونـو تـه څـه ورننوزې،؟ تهٔ شرم نهٔ لرې، حيا نهٔ لرې چې لوی ځوان يې په کورو کې له ښځو سره بد چلن هم کوې، بله ورځ چې زموږ کره رانهٔ شې، زهٔ وظيفه نهٔ درکوم". سرور په غصه کې ورته وويل.

" ډېرې خبرې مهٔ کوه، دلته تهٔ نوی قانون مهٔ جوړوه، زهٔ هر کورته ورځم، دننه دباندې والا نهٔ يم، چې وظيفه نهٔ راکوې نو بيا به څنګه وې؟ بيا به سبا کډه باروې چې بيا دې په دا کلي کې نهٔ وويني. موږ ته ټول کلی په درنه سترګه ګوري" طالب ورته وويل.

" هلکه صديقه د چا سره دې بوغ دی"؟ ملا پر بوغ کړو.

" بابا دا هغه خلقي دی چې له قرانه او اسلامه له نفرته ماته وايي چې بل وار به زموږ کره وظيفې ته نهٔ راځې". طالب د مکر په ژړا کې ورته وويل.

"ولې ورورە! دا ټول کلی وظيفې راکوې او تهٔ يې بيا ولې نهٔ راکوې، وجه څهٔ ده"؟ مولوي صاحب ځنې وپوښتل.

"مولـوي صـاحب! زهٔ ولـې وظيفـه نـهٔ درکـوم پـه دواړو سترګو به يې درکوم، زهٔ دغـه نهٔ وايـم يـو وار پـرون زمـوږ کره دننه راغلی ؤ، بد اخلاقي يې کړې وه، نن بيا راغلی ؤ، زهٔ ورته وايمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننه مۀ راځه، که چېرې دننه راځې بیا زۀ وظیفه نۀ درکوم، دی راته وایي دننه خامخا درځم". سرور ورته وویل.

وروره! موږ ته ټول کلی په درنه سترګي ګوري، نۀ څوک له موږ سترګوي نۀ موږ د چا په دروازه کي درېږو، که دي دغه رنګه نۀ وي خو بنه سبا چې دي په کلي کي ونۀ وینم، ورځه پر دغه خبره تر سهاره سوچ وکړه، نۀ لمونځ نۀ اودس نۀ جومات، تۀ هم ځان ته مسلمان وایې، دا رنګه مسلمان وي، مسلمان ږیره خیریي". مولوي له ځان سره بونهبدی. سرور ځني ولاړی کورته.

هوسی ورته وویل؛ "د ګل مینې پلاره! خبر خو به وي، ولي دومره خفه یې پر مخ دي ببخي زیات خفګان دی څه کیسه ده، ملا خو به څه نۀ وي درته ویلي"؟

"یا څې نۀ دي راته ویلي، جبار راغلی دی که نۀ"؟ سرور ورته وویل.

"هو راغلی دی، ډوډی تیاره ده، ماته دي د خبرې جواب نۀ کړی را، بنه ملا څه درته وویل"؟ هوسی ځني وپوښتل.

"ملا؟ توبه د ملا به څه درته ووایم، ملا جواب راکړی چې یا به زما زوی دننه درځي یا به سبا کډه باروي. نوره دي خو بنه ده، داسي بد اخلاقه انسان ؤ". سرور ورته وویل. ډوډی وخوړل شوه، ټول پرېوتل، سرور په سوچو سوچو کي ویده شوی ؤ، سهار ډېر وختي دروازه وټکېده. چې سرور ورغی نو چې وکتل لطیف

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا د سرای مالک او د کلي ټول خلک ولاړ وو. سرور له ټولو سره روغبړ وکړی، لطیف اول ورته ګویان شو چي "نن مکان خالي کړه چي ترغرمې دي دلته ونۀ وینم، یو خو نۀ لمونځ کوې او بل خیرات هم نۀ ورکوې، ستا د بې دیني په وجه به زمونږ د ټولو غاړې بندي وي او برایي ما بنام دي له ملا صاحب سره جنجال کړی ؤ اوس دي یو څه روپۍ پیدا کړې ستر ګي دي وکړې، سبا به بله نخره کوې".

سرور ورته وویل "لطیف اکا ما صرف دغه ورته وویل چي هلک دي کورته دننه نۀ راځي، خو هغه سپکي سپوري راته وکړې".

"بس بس، ډېري خبري مۀ کوه، بس کور خالي کړه کډه بار کړه نور د دلیلو ضرورت نشته". ټول کلیوال ورته غصه وو. لطیف اکا خبري کولې پسي روان شو.

سرور کورته راغې هوسۍ پوښتنه ځني وکړه "د ګل مینې پلاره! څوک ؤ"؟

"نو به څوک وو، کلیوال وو او لطیف اکا ویل نن ترغرمې کور خالي کړه، له کلي بار شه". سرور ورته وویل.

"څه خبره نۀ ده، الله یو روزۍ یې ډېري. هسې یې خالي کړه ولي دومره ورته پریشانه یې، ورک دي شي دا بې ضمیره او بې ننګه خلک چي دومره جا هله دي". هوسۍ ډېر په لوی زړۀ ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بس غوتې وتړه زهٔ یو موټر ګورم، نو به کډه کې بار کړو او جبار ته وایه چې نن مکتب ته مهٔ ځه". سرور دباندې ووتی موټر یې راوستی کډه یې بار کړه، سیخ د ژړې په خوا روان شو، مازدیګر ژړې ته ورسېدل، هلته یې یوه کنډواله سرای پیدا کړی، کرایه یې نهٔ وه، وایې ړول پکې . شپه یې په شنه مخکې تېره کړه، سهار سرور د ژړې یو کوچنې بازار ته ولاړی، هلته یې یو کوچنی دکان په کرایه ونیولی، په هغه کې یې یو کوچنی د چای هوټل راوایستلی، د هوټل ټول ضروریات یې پوره کړو، دلته د ژړې په بازار کې یې یو د کرای کور ونیولی، کډه یې هم را بار کړه. جبار یې له ځان سره په هوټل کې کړی، د ژوند چاري یې ښې روانې وې.

2021.01.22 08:49

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ چې ما ښام سرور کورته ورغی هوسی ورته وویل چې "نن کورته داسې ښځې راغلې وې تر ډېره ناستې وې، دګل مینې پوښتنه یې وکړه چې دا مې څه ده ما ورته وویل لور مې ده بیا یې راته وویل پېغله ده ما ورته وویل هو نور یې څه نۀ دي ویلې ولاړې".

"څنګه ښځې وې تا پوښتنه نۀ ځنې وکړه چې له کومه راغلې یاست". سرور ورته وویل.

"یا پوښتنه مې نۀ ځنې وکړه". هوسی په خندا ورته وویل. "دا رنګه ناولده خلک کورته مۀ راپرېږده هسې یو فساد به جوړ شي، دلته حال نۀ دی معلوم". سرور ورته وویل.

ټولو په یوه ستر خوان ډوډۍ سره وخوړه بیا ټولو د مړو چم وکړی، سهار وختي سرور له لمانځه هوټل ته روان شو، هوسی ته یې وویل "جبار ته وایه چې بیا ژر راشي، هلته رش وي زۀ او نېک نۀ شو پسې رسېدلای".

"سمه ده په مخه دي ښۀ زۀ به یې ژر درپسې درولېږم" هوسی ورته وویل. د سرور هوټل داسې مشهور شو چې په دا ټول علاقه کې داسې هوټل نۀ ؤ. غرمه څلور کسان هوټل ته راغلل، سرور ته یې د ډوډۍ اړدر ورکړی، سرور ډوډۍ ورته راوړه، دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وخوړله سرور ته يې روپۍ ورکړې او ورته يې وويل "سرور دي نوم دی د بازار ترشا دي کور دی" سرور ورته وويل "يا نوم مي معروف دی، کور مي هغه کور دی دلته ټول خلکه معروف راته وايي، تاسو نوم غلط اخلئ". ښځه معروفه بخښنه کوه موږ په نامه کي غلط سوي يو". چهټۍ په کومه ورځ کوې داسي لږ کار مو درسره دی کورته درځو". په هغو کي يو کس ورته وويل.

هاهاها ځوانه! يو وار خو ځان پېژندګلوي مو راته وکړه چې نومان مو څه دي، کور مو چېرې دی او کار مو څه کار دی نو چې سره وپېژنو بيا به خبره مخته بيايو". سرور په خندا ورته وويل.

"معروف اکا زما نوم نعمت دی، دغه ځوان قدرت دی او دغه بل سپين ږيری مي اکا صبور دی، کور مو ستاسو د کور له څنګه دی، خو کارد هوټل نۀ دی چې کور سره کښېنو بيا به ووايو". يو ځوان چې تر ږيره يې بېرتونه غټ وو اوږده لمنه، خيرن پاچ يې ترلی ؤ ورته يې وويل.

"بيا دغه پيسې بېرته واخلئ، تاسو زما همسايه ګان ياست، ما نۀ ياست پېژندلي". سرور ورته وويل.

"يا يا يا معروفه! قسم دی که دا واخلو، دا ستا حق دی دا خو کور نۀ دی، دا هوټل دی". بل ځوان ورته وويل.

"زۀ خو د ورځې نۀ يم خلاص، يا نن ماخوستن راشئ ډوډی به هم له ما سره وخورئ". سرور ورته وويل. "سمه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

درځو، خوښه مي ده" دري سره ځيني روان شو ماخوستن چې سرور کورته ولاړی هوسی. ته يې وويل هوسی. نن داسي دري کسان راغلو ټوله کيسه يې ورته وکړه. هوسی. ورته وويل "دا به د هغو ښځو د کور سړي وي نو تا څه ورته وويل"؟

"ما څه نۀ دي ورته ويلي، ما ورته وويل چې د ورځي نۀيم خلاص، د شپې بيا راشئ نو اوس راځي، دغه غوښي او وريځي مي راوړي، دغه پاخه کړه.

د شپې ښۀ ناوخته پنځه کسان د سرور کورته راغلل، سرور يې هم ښه عزت وکړی. ښۀ ډوډی يې ورته کړې وه، مېلمانه ډېر زيات خوشحاله ناست وو، د پښتنو دا دستور دی چې له ډوډی بعد دوه رنګه چای راځي شنې او توري، سم دستي چای هم راغلې، پر چای دستي خبره يا ده شوه، د نعمت اکا صبور چې د ټولي کورنی. مشر ؤ په خبرو خبرو کي پر خپله خبره راغی، سرور ته يې وويل چې "معروفه روره! موږ راغلي يو. زما وراره نعمت چې سهار له ما سره ستا هوټل ته راغی هغه ځوان ښۀ تعليم يافته دی، دغه ستا لور غواړو نو ستا څنګه خوښه ده"؟

"ها ها ها، زما خوښه به وي يا به نۀ وي خو په دغه به مشوره وکړمه، زما له بچي سره او زما له قريبانو سره، دوستي د زرو کلو لاره ده، د يوې ورځي کار نۀ دی. دا خبره خو سهار هم تاسو راته کولای شوای، بيا به نن موږ مجلس کور پر کړی وای او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ به تاسو کورته راغلي واست بیا به مو بحث پر کړی ؤ".
سرور ورته وویل.

"خو موږ ته مناسبه نۀ وه، په دغه مو په هوټل کي نۀ شوای درته ویلای". صبور اکا ډېر په خندا خندا ورته وویل.

"یا څه خبره نۀ ده. د لور او د زوی پر مایو فرق نشته، څنګه چي زوی ته کوم شی خوښوم هغه لور ته هم خوښوم، خو ما له لور سره یو ظلم وکړی چي په هغې مي تعلیم نۀ وکړی، دا به زما تر ډېره وخته پر زړۀ یو داغ وي". سرور ورته وویل

"او هغه بله ورځ چي ښځي راغلي وې هغه هم ستاسو د کورو وې"؟

"هو هغه زموږ د کورو وې". صبور ورته وویل

ښه تر ډېره په مجلس سره اخته وو اخري دوولس بجې شوې، صبور ورته وویل "موږ ځو ستاسو یې کور ودان ښاد او اباد اوسئ چي موږ ته مو دومره عزت راکړی، که رب ته منظوره وه بیا به حال ستاسو له لوري وي، د خدای په امان". میلمانه رخصت شول سرور کورته ولاړی، هوسۍ پوښتنه ځني وکړه "د ګل مینې پلاره! دا څوک وو او څنګه راغلي وو"؟

هوسۍ! دا هغه ورځ چي ښځي راغلي وې د هغو خلک ول، د ګل مینې رشتې ته راغلي وو". سرور ورته وویل

2021.01.22 08:50

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نو تا څه ورته وویل"؟ ګل مینه خو تا د متین په نامه کړې وه، که سبا دارو خان لالا خبر شو یا یې ګل مینه وغوښته نو بیا به څۀ کوې"؟

هوسی! ګوره ما ستا بې مشورې یو کار نۀ دی کړی، نۀ یې کوم، ماغزه خو مي خراب نۀ دي چې پردو ته به یې ورکوم". ما ګل مینه په کوچنیوالي لا د دارو خان و زوی متین ته ورکړې وه او دا به د هغه په نامه وي. که خدای ته منظوره وه زۀ د دارو خان سره په یوه نۀ یوه طریقه تماس نیسم چې راسي دا خپل امانت په ښه عزت یوسي". سرور ورته وویل. د هوسی هم زړه ببغمه شو او ولاړه کوټې ته ننوته. ګل مینه په اشپزخانه کې ولاړه دا خبرې واورېدې. حیرانه شوه چې دا خبره ماته موریا پلار څله نۀ ده کړې، ولې یې له ما دا خبره پټه ساتلې وه"؟

خیر شپه تېره شوه، سهار سرور هوټل ته ولاړی، په خپل کار باندې مصروفه شو خلګو ته یو حال نۀ کړی ور. په دا کې ډېرې ورځې تېرې شوې، نعمت د ګل مینې په عشق کې لېونی ؤ، هره ورځ یې د کور مخته په دا هیله تېرېدی چې ګل مینه به وویني، د مینې اظهار ورته وکړم، خو ګل مینه تر کور دباندې نۀ راوتله، نۀ د ګل مینې د ټکرې پلو تر اوسه چا لیدلی ؤ. هره ورځ به هوټل ته ورتلی له سروره سره یې ښه شناخت شو چې هوټل ته به هر څوک د نعمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناخته راغی د هغه پیسې به نعمت ورکولې، له سروره هېر شوي وو چې دا هغه ځوان دی. د نعمت مینه یک طرفه وه.

نعمت بله ورځ خپل اکا صبور ته وویل چې "هغه هوټل والا خو نۀ د یا جواب درکړی نۀ د هو؟ یو وار خو ورشه ورته ووایه چې موږ ستاسو په انتظار یو خو یوه خبره درته کوم اکا، په خلاصو غوږو ویې واوره، زما پلار مړ دی، ستا ورور شکور او دوې خوښندي لرم، یوازي سر یم بل څوک لرم هم نۀ، چې په هر صورت وي زۀ دغه انجلۍ کوم یا به سر خورم یا به یې د ځان کوم، نوره ستاسو خوښه ده اوس مي غاړې درته خلاصي کړې، سبا دي بیا یوه کیله هم نۀ منم" نعمت ورته وویل.

"سمه ده بچیه ورځم اوس دستي ورځم". صبور روان شو د سرور هوټل ته مازدیګری دی ورغی، ښه روغبړ یې ورسره وکړی، سرور چای ورکړې، صبور ورته وویل چې "معروفه! موږ خو ستاسو په انتظار یو، ډېرې شپې او ورځې وشوې، ستاسو له خوا یو حال نشته، خبر خو دی"؟.

"په ډېره بخښنه سره ما خو حال نۀ کړی در، هره ورځ مي په زړۀ کې وې خو دا د هوټل داسې کار دی چې انسان د ژوند یو کار ته نۀ وي ځنې خلاص، نو خبر نۀ وم د انجلۍ مور راته وویل چې دا خو ما په کوچنیوالي لا خپل د ورور زوی ته ورکړې ده، هغه خپل

2021.01.22 08:50

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور زما زوی ته راکړې ده، په روان سپرلي کې یې وادې".
سرور ورته وویل.

"دا اوس تهٔ څه ګډې وډې وایې، زموږ د کور بڼځو پوښتنه
ځنې کړې وه، ستا کور ودانی ورته ویلي وو چې یا نهٔ مو ده ورکړې او تهٔ
بیا څه وایې، خو صفا جواب راکړه، خبره ترغاښ او ترژبه مهٔ لاندې
کوه". صبور ورته وویل. نعمت هم د هوتل په کونچ کې ناستهٔ وله ډېره
غصې شین او سور کېدی، په زړهٔ کې وایې چې پر دنیا یې انسان ته نهٔ
ورایله کوم تاکوم سوچ کړی دی.

صبور ډېر په خسم ځنې راووتی، تر شا نعمت هم پسې
راووتی، پر لار نعمت ورته وویل "زهٔ د شپې کورته ورځم په زور
یې ځنې وړم، په یو حال کې یې نهٔ پرېږدم".

"هلکه! تهٔ څنګه انسان یې دا څه بابولالي وایې د مړو
بڼځې چا تښتولي دي، په بدو مو اخته کوې، تهٔ بل ځای راوښیه،
تر دې ښائسته، چې په هر څو وي زهٔ یې درته کوم، خو د دغه خلګو
لاس واخله". دواړه د کور په خوا روان وو، صبور پر لاري نعمت ته
زاری کولې خو نعمت په هغه خرهٔ سپور وهٔ یوه خبره یې نهٔ منله.

اوس نعمت د ماښام په انتظار وهٔ چې کله به شپه شي خو
اخر هغه وخت هم راغی چې شپه شوه. نعمت د کل مینې، مینې
داسې لېونی کړی وهٔ چې نهٔ یې د چا خبره اوریدله او نهٔ یې څوک له
ځان سره ملګری کاوی. ډوډی یې وخوړله، یو خنجر ورسره وهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دباندي راووتی د مسجد شاته ځوانان ناست وو، له هغو سره پر مجلس اخته شو، اخر یو یو کورته تلی، خو نعمت د مسجد شاته د محراب له څنګه یوازي پاته شو، شپه ښه پخه شوه، نعمت له ځانه سره وویل چي "اوس خو ټول خلګ ویده دي او معروف خو ستړی هم وي، نو ښځه چي یې راکښېنوي ما به ګل مینه تر علاقو تېره کړې وي". نعمت په نوي ځوانۍ کي ؤ او ښه پیاوړی ؤ چي یو چا یې هم مقابله نۀ شوای کولای او د سرور توپنچه عادت ګرځېدلې وه چي د شپې او د ورځي به ورسره وه، بس په څه به تیار ؤ خالي ماشه به یې غوښته چي وخت پوره شي بس بیا به خامخا یوه بهانه جوړېږي. سرور په دغه ساعت د جواب چای دپاره دباندي ؤ، په توره شپه کي د چپ لاس دېوال خواته رګ یې وهی او نعمت په ښي لاس پر دېوال سر راپورته کړی، نعمت سرور نۀ لیدی او سرور بیا نعمت ولیدی چي دومره په کراره تر دېواله راواوښتی، پوره اراده یې کړې وه چي ټول به مړۀ کړي، بیا به ګل مینه د مټو په زور وړي. سوکه سوکه په واړه قدم را روان ؤ، سرور هم توپنچه تیاره کړه سم یې ځان ورته برابر کړی چي نعمت ښۀ ورته رانزدې شو سرور درې تکه پر وکړو، نعمت ولوېدی، هوسی په منډه راغله، سرور چي ګوري چي یو ځوان په وینو کي اخري سلګۍ وهي، سرور په ژوند قتل نۀ ؤ کړی، ډېر وار خطا شو، هوسی ته یې وویل چي "د رب دپاره ځان تیار کړۀ جبار او ګل مینه راپورته کړه مړی مي وکړی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هغه ځوان دی چې ګل مینه یې غوښته، یو شی مۀ را اخله، خالي ګل مینه، جبار او هغه صندوق روپۍ راواخله چې ځو، سهار ته یو هم ولاکه د ژوند څکه وکړو، هله زرکوه". هوسۍ ژر ژر ګل مینه او جبار راپورته کړل، په دوهم ځل یې تیار کور پرې ښووی، مخ پر لوري د خپل وطن پخوا روان شو، په پیاده تر ډېرو غرو را واوښتل خو اندازه یې نۀ ور کوله چې چېرې روان دي. د سهار سپېدې وچاودلې، په مخه یو کلی ورغی، شپانه د کلي پسونه سره راټولول، دوی په یوه شپله کې پټ شول، چې شپانه ولاړی بیا یې حرکت وکړی، په لار کې یو ټکټر پسې راغی په هغه ټکټر کې راسپاره شول، ماپښین قضا د نورنګ کلي ته راورسېدل لوبډه او تنده یې بېخي زیاته وه. هوسۍ او ګل مینه یو کورته وردننه شول، سرور او جبار دباندې ودرېدل، له کوره یو اتیا کلن سپین ږیری راووتی، روغبړ یې ورسره وکړی، د مهمان خانې دروازه یې ورته خلاصه کړه، له چای سره یې ډوډۍ ورته راوړه، لږ دمه یې وکړه، بیا سپین ږیري ته یې وویل "دلته که یو موټر پیدا شي نو به ښه کرایه ورکړو، موږ دي تر خپل منزله ورسوي". سرور ورته وویل. سپین ږیري په غوږو سم نۀ اورېدل، جبار پلار ته وویل "بابا په غوږو سم نۀ اوري، لږ په زوره ورته ووایه". سرور دا واره ښه ډېر په زوره ورته وویل. "اوس خو موټر نسته که بیا هم پیدا شي ډېرې روپۍ درځخه غواړي، په لار کې ځنځیرونه او مائنونه دي اوس مۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځئ شپه وکړئ سهار به وختي ولاړ شئ" سپین ږیري ورته وویل. "بابکه چي تر خپل ځای پوري ځان ورسوو دا به ښئ وي، روپۍ لرم ورکوم يې، تاسو ته نور تکليف نۀ درکوم". سپین ږيري کورته ورږغ کړو "خانداده و خانداده." خانداد چي راغی ورته يې وويل "تۀ ورشه که زين الله په کور کي ؤ ورته وايه چي راسي".

"سمه ده نيکه بابا وربه سم" خانداد زين الله استاد راوستی، د سرور او جبار سره يې روغبړ وکړی، سرور ورته وويل "استاده! تر پاتوزو پوري څو غواړې چي موږ ورسه يې".

"تر پاتوزو خو ډېره لار ده، که سهار ته ورسېدو او بل په لار کي ډېر خطر دی، غلۀ هم شته او د دوی حکومت هم دی چي هر يو مو راوګرځوي تکليف راکوي. روپۍ غواړم دوه نيم زره" زين الله ورته وويل.

"دوه نيم زره ببخي ډېري دي استاده، ګزاره وکړه چي نۀ سيخ وسوځي نۀ کباب".

"تر دا کمي نۀ غواړم د سر لوبه ده ډېر تکليف دی". استاد ورته وويل. زړۀ مي هم نۀ ځي اوس مي تر خُله درته ووتل، تر ډېره دا علاقه خطره لري".

"تۀ لږ ښه وکړه، پر موږ لږ ناوخته دی، څنګه چي هر وخت د شپې ورسېدو شپه به له موږ سره وکړې سهار به پر سم وخت را روان شې". سرور ورته وويل.

2021.01.22 08:51

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا وروره کم نهٔ ځم". په تګ کي شو ورته يې وويل.

"سمه ده ورشه موټر دي راوله". سرور ورته وويل. موټر راغی ټول کي سپاره شو، په بسم الله بسم الله روان شو. ټوله شپه يې مزل وکړی، د سهار ګا خوا وه پاتوزو ته ور ورسېدل، په لاري باندي يو تکليف نهٔ ؤ، سيخ د هوسۍ د پلار د کور مخته ودرېدل، د هوسۍ پلار موسۍ د سهار اودس کاوی د موټر بڼغ يې واورېدی چي راووتی هوسۍ يې په غاړه کي لاس ور واچوی. کورته دننه شول سرور موټروان ته کرايه ورکړه، د چای او د ارام بنه ټينګ ننګ يې ورته وکړی خو موټروان ورته وويل "يا وروره کور ودان زهٔ ځم چي لمر راخېژي ترڅېره به مي مزل کړی وي. د خدای په امان".

موسۍ د هوسۍ پلار جومات ته ولاړی، سرور هم اودس وکړی لمونځ يې وکړی، هوسۍ، ګل مينه او جبار ته يې وويل "چي څوک درځخه خبر نهٔ شي په خُله لاس ونيسي" او پسي ويده شو.

موسۍ چي له جماعته راغی نو يې خپل زوی ابراهيم ته وويل چي "دوی ويده شو، خبر خو ؤ چي داسي په دوه لاسه په دوو پښو راغلي دي، نهٔ کپړه نهٔ کور، يو شی يې هم نهٔ دی راوړی. الله دي خبر کړي يوه کيسه خو خامخا شته، په لمانځه کي شيطان دوه زره سوچونه را واچول ببخي ډېر فکر وړی يم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما هم روغبړ ورسره وکړی نور مي د ښو او د بدو یوه پوښتنه ځني نۀ ده کړې، لمونځونه یې وکړو ټول ویده شو، خپر چې راپورته شي بیا به یې ګورو". ابراهیم ورته وویل.

" ښه سمه ده، تۀ ګل سیمې ته ووایه چې چای راوړي، زۀ بیا بازار ته ځم سودا به راوړم نو به یې غرمې ته یو شی ورپاخه کړي". موسیٰ و ابراهیم ته وویل.

ابراهیم ورغی پلار ته یې چای راوړې، دواړو چای وکړې ابراهیم ورته وویل، "لالا! بازار ته نو څه کوې، د قاهر اکا نن ونډې ده غوئی حلالوي، ما ښنام یې په جومات کې وویل یا به هغه مړ حلال کړو، لاندی خو هسې هم کوو دا نور به بیا یو څو ورځې وروسته حلال کړو نن به یو حلال کړو".

"هو زویه دا خبره دي سمه وکړه، تۀ ورشه چاړې او ساتول تیار کړه، زۀ جامې بدلوم چې اوس لا شروع په وکړو نو به لسو بجو تۀ ځني خلاص شو"

" سمه ده لالا زۀ ورځم". ابراهیم هر څه تیار کړو، مړ یې حلال کړی تر غرمې پورې یې له هر څه ځان خلاص کړی، غرمه سرو راو د هغه ټوله کورنۍ هم راوښنه شوه، هوسۍ ټولو ته چای ورپښې کړې، پلار سره یې بیا حال احوال وکړی، پلار یې ورته وویل "زویه! خپر دی څنګه بېرته خپل وطن ته راغلاست، حالات ډېر خراب دي، هلته خو به څه مشکل نۀ وي درته جوړ شوی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا لالا! خبر دی څه مشکل نۀ دی جوړ شوی، بس پردی وطن پردی وي، د چا قدر نۀ وي په کي. ما بنام د ګل مینې پلار راغی ویل یې ځان تیار کړئ ځو خپل وطن ته، حالات سم شوي دي، بس را روان شو". هوسی پلار ته نیمه خبره لا نۀ وه کړې چې سرور راغی سم دستي یې ورته وویل چې "لالا کیسه خرابه شوه، مړی مې ماخوستن وکړی، یو غل کورته را واوښتی بس مړ مې کړی، وام واخستم پسي را روان شوم، نیمی لار مې پیاده او بیا مې ترپاتوزو موټر ونیوی پسي راغلو، ټول کور مو دغسي پرېښووی، خالي روپی مو را واخستې، بل مو یو څه نۀ دي را اخستي".

"دا څه وایې، مړی دي څه کاوی بیا چې دي مړی وکړی راتلې ولي، خو غل ؤ، هلته خو به هم یو قانون ؤ، په هغه ساعت به دي حکومت ته حال ورکاوی نو تا هرڅه پرېښوول او راغلې". موسی ورته وویل.

"لالا! ما هلته وخت تېر کړی دی، ماته د هغه ځای هرڅه معلوم شو، چې ما دا خبره سپینوله کلونه به تېر وو، یو وړوند حکومت ؤ یو حال یې نۀ ؤ معلوم، نو تر هر څه مې دا بهتره وګڼله چې هسي ځان وباسم". سرور ورته وویل.

ډوډی راغله ډوډی وخوړل شوه، د کلي خلګ خبر شو ټول خلګ او ښځي پوښتني ته ورته راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

2021.01.22 0

له ډېره وخته وروسته هوسۍ د پلار کره راغلې وه نو د کلي ټولې ښځې ډېرې خوشحاله وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونه تېرېدل، سرور سره له کوچنیانو د حاجي موسی کره اوسېدی، د موسی د کور له مخه يې يو کوچنی د پرچون دکان جوړ کړی، د کور ضروريات هر څه يې له بازار راوړل، د کلي ټول خلک سودا ته سرور ته راتلل، په ښه بيعه يې هر شی ورکاوی، د ژوند پايه ښه روانه وه، ښه د خوشحالۍ ژوند ؤ، داروخان هم خبر شو چي لکه ورور داسي ملګری يې ببرته د څو کلونو وروسته راغلی دی. زر زر يې خپله کورودانه له ځان سره کړه او سيدها د موسی کره راغی. داروخان له سرور سره د دۀ د پرچون په دکان کي کښېنستی او کورودانه يې د موسی کره و هوسۍ ته پرېښوولە. دواړو ملګرو د زاړه وختو مجلس سره کاوی، سرور د خپل تېر شوي تريخ ژوند داستان ورته بيانوی چي ناڅاپه يې د داروخان څخه د متين په هکله پوښتنه وکړه چي "ياره دارو خانه! د متين زوی دي حال نۀ کړی را، چېري دی، په څه اخته دی، او هغه درس يې پای ته ورسوی که يا"؟

داروخان ډېر خړ غوندي شو، سر په وځړېدی، مخ يې لږ ژړ وزمه غوندي شو.

"تاته وايم ياره، ولي څه کيسه، متين چېرې دی"؟ سرور په تجسس کي ځني وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"څه درته ووایم وروره، پنځه کاله کېږي چې له کوره وتلی دی او بیا نۀ دی راغلی، ټول وطنونه مې پسې وکتل، نۀ یې د مرګ په حال خبر یم او نۀ یې د ژوند، بس په انتظار ورته شپې سبا کوو، موریې سمه لېونۍ شوې ده، کله بالکل سمه وې او کله بیا د لېونتوب دورې وربانديې راځي، متین، متین ناریې یې په خُله د کور په غولي کې منډې وهي".

"دا خو دې واقعي ډېره د خواشینۍ خبره راته وکړه، ولاړې په څه؟ کیسه څه وه"؟

"وروره کیسه هم هغه وه کومه چې ما او تا د متین او د ګل مینې په کوچنیوالي کې رشته سره کړې وه، ګل مینه مې د دۀ په نامه کړې وه، تۀ سره د کورنۍ له وطنه ولاړې، هیڅ حال دې نۀ وۀ معلوم، د کلونو کلونو په انتظار نو ریې برداشت نۀ شو کولای، ولاړې د ګل مینې په مینې کې ستا د کور په لټون له خپله کوره ورک شو". دارو خان په جواب کې ورته وویل:

"دارو خانه وروره! تۀ غم مۀ کوه، دا یم زۀ اوس راغلم، اوس به دواړه پسې وګرځو، انشاالله خدای به هر څه خبر کړي". د دارو خان هم څه زړۀ تسلي شو. دواړه ببرته خپل په مجلس سره اخته شو. لږ ساعت وروسته دارو خان د سرور څخه د تلو رخصت واخستی او ځني ولاړې. سرور هم ببرته په خپله دکانداري کې بوخت شو، کپړه یې راواخسته او دکان صفا کول یې شروع کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونه تېرېدل، بله ورځ رؤف په بازار کي خبر شوی ؤ چي سرور راغلی دی، دا دی ماخوستن ناوخته د موسی کره راغی چي څنګه هوسی خبره شوه چي رؤف راغلی دی سرور ته يې ډېري زاری وکړې چي "مۀ ورځه دا دي په يو افت اخته کوي".

خو سرور هوسی ته په غصه شو چي ؛"هغه زما خپل دی دا د هغه کارونه نۀ وو، هغه ماته په ژوند تاوان نۀ دی رارسولی". سرور له هوسی سره په غصه ولاړی ورغی مهمان خانې ته، رؤف سره په مينه پر يوه خوا بله خوا مچ کړی، د مکر اوسنکي يې ورته توی کړې، سرور هم ورسره وژړل، تر ډېره يې مجلس سره وکړی، خو اخر رؤف ورته وويل چي "ويده به شو ناوخته دی". سرور او رؤف دواړه هم دلته په مهمان خانه کي ويده شول. سهار وختي رؤف ولاړی بازار ته يې حال ورسوی، غرمې ته د سرور ټول تربرونه سرور ته پوښتني راغلل، بيا ولاړل. د ژمي يخي شپې وې، د مابنام له لمانځه وروسته مرغی له يخه پرک نۀ شي کولای، شپه سره پخه شوه، دروازه وټکېدله چي ابراهيم ورغی بيا رؤف راغی. ابراهيم دروازه ورخلاصه کړه اوريې ورته بل کړی، رؤف ورته وويل "سرور چېرې دی هغه را وغواړه چای راوړه، ما ډوډۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

2021.01.22 08:52

خوړلې ده، نورتهٔ رخصت یې چې سرور راسي بیا موږ سره پوهېږو". ابراهیم کورته ولاړی سرور ته یې وویل رؤف دی.

هوسۍ چې د رؤف نوم واوریدی، "رؤف دي یوه بلا وخوري، زهٔ درته وایمه تر هغه له مخه تهٔ یو کار وکړه، خو زمانهٔ منې، مهٔ ورځه دا سپي ته".

سرور په خسم خسم کې پسې ووتی.

چې مهمان خانې ته ولاړی د رؤف سره یې روغبړ وکړی، چای هم راغلې، سرور خپل زوړ او تېر شوی حال ورته بیان کړی ؤ، ډېر په خرپ دروازه وټکېده.

سرور ته رؤف وویل "زهٔ به ورسم"، خو سرور ورته وویل "یا تهٔ مه ورځه ابراهیم یا لالا ورځي هغه را ویښېږي. که هغه نهٔ ورته راغلو بیا به تهٔ ورسې". بیا دروازه ډېره تر هغه بل واره تېزه وټکېده، موسۍ د کور له خوا ورته راغی چې دروازه یې خلاصه کړه څلور کسان له وسلو سره پر دوو موټر سائیکلانو راغلي دي موسۍ ته یې وویل "سرور را وباسه ورته وایه ضروري کار مو دی ورسره".

هغه خو نسه نن کوز کلي ته ولاړی". موسۍ ورته وویل.

"موږ تلاشي کوو داسي نه ځو، هغه کور دی موږ ته پوره معلومات شته". وسله والو ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ولـي دومـره ظلـم کـوئ، دا د کـوم ځـي انصـاف دی. ماشومان ټول ویده دي او تاسي وایاست چي موږ تلاشي کوو". موسی ورته وویل.

"دومره وهل او ټکول به درکړو چي بیا به دي له ژوندہ زړۀ تور شي، لېري". یو ګاټ کش کړی، په زور وردننه شو، خو سروریې په کور کي پیدا کړی، د یو کس پر ګل مینه سترګي ولګېدې، زړۀ یې پسي ولاړی، سروریې را وایستی. سترګي یې ورپټي کړې، د موټر سائیکل په منځ کي یې ورسره سپور کړی، شین یخ ؤ را روان شو. په لاري یو هغه بل ته وایي چي راشئ دلته یې مړ کړو، نۀ یې شو ساتلی" هغه بل ورته وویل یا ولي یې مړ کوې چي ترڅای ورسېږو ډېر رازونه ورسره دي. که دي مړ کړی رازونه به ټول له خاورو سره خاوري سي". روان دي خپل په لار کي یو وطاق ته راورسېدو، دلته یوه پیاله چای یې وکړو بیا پر مخ روان شو.

ټول ودرېدلو کس بوغ کړی، "شاکره چای پخې کړه ستړي یو". شاکر چای پخې کړې، ټولو چای کولې څنګونه یې وهلي وو، د سرور لاسونه شاته تړلي وو او سترګي یې ټینګي پټي وې، سرور سوره یاسین شروع کړی، درې واره چي یې وویلی ټول داسي ویده شو لکه یوه نشه چي یې ورکړې وي، سرور په ډېر تکلیف لاسونه او سترګي خلاصي کړې، په منډه له وطاقه راووتی، اندازه یې نۀ ورکوله توره شپه وه، روان ؤ چي نیمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت یې منزل وکړی وسله وال په خبر شو، سرور چې اوازونه واورېدل تر یو غټه ډبره لاندې پټ شو، وسله وال تر تېر شول او بیا ډېر اتېر شول خو اخیر وسله وال پسې ورک شو، سرور تر ډېره دلته پټ ؤ، د سهار وخت ؤ روان شو یو بنار ته را ورسېدی، درک یې نۀ ورته کاوی چې دا کوم بنار دی. له یو سړي یې پوښته وکړه چې "دا کوم ځای دی"؟

هغه ورته وویل "ولي ناولده یې دا د بلوڅانو علاقه ده، دیراوت دی، له کومه راغلی یې، لباس دي هم ناولده دی ځې چېرې"؟ سرور ورته وویل ایران ته ځم په مزدوري پسې دلته ګزاره ډېره ګرانه ده.

"دلته کاچاق اکبران راځي هغه به دي بوزي، روپۍ هلته غواړي" دا کس ورته وویل.

سرور په خندا ورته وویل "دا مرسته خو راسره وکړه که څوک درته معلوم وي ما ورولە".

"راځه چې وس دي ورولم". ورسره روان شو کاچاق اکبرو ته یې په لاس ورکړی سرور له هغو سره روان شو. په وسله والو کې یو کس چې پر ګل مینه مئین شو له څو ملګرو سره ورغی په نیمه شپه یې ګل مینه په زور له ځان سره یووړله. موسی او ابراهیم یې دومره سخت ووهلو چې تر سهاره پورې بې هوشه پراته وو. سهار د کلي خلک خبر شو موسیٰ او د هغه زوی ابراهیم یې روغتون ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یووړو، شپږ ورځي په روغتون کي د ژوند او له مرګه سره په سخت جنګ کي وو، خو اخر دواړو ساه ورکړه. په کور کي يې واړه واړه ماشومان او ښځي پاتي شوې، د مخ د رڼا د ورکولو خپل يې نۀ وو، دواړه يې خاورو ته وسپارل، د وحشت سانحه وه، لسمه ورځ جبار کورته راغی چي په درس پسي تللی ؤ، چي کورته راغی نۀ پلار شته نۀ خو رشته نۀ نيکه او نۀ ماما. له موره يې پوښتنه وکړه "خبر خو دی دا څه محشر وينم، د ټولو په مخ څه وحشت خور دی".

جبار مور وښوروله ورته يې وويل "تاته وايم! دا څه کيسه ده؟ ولي چپه خُله يې"؟. خو د مور سترګي يې بې اوښکو وې. د سترګو اوښکي يې ټولي وچي شوي وې، په سوي چيغه يې ورته وويل "په کافر وطن کي ژوند کوو ټول مړۀ شو". موريې په ژړا ژړا ټوله کيسه ورته وکړه.

جبار مور ته وويل چي "زما دي په خدای سره قسم وي چي دغه بدله وانخلم که تر هغو په کراره کښېنم".

"د رب روی درته نيسم، هغه ټول ولاړو، يو تۀ راپاته يې، داسي مۀ کوه، په دا وطن کي ژوند کول ګناه ده". موريې ورته وويل.

"يا مورکی دا به زۀ کوم، که هر څه وي کوم يې". جبار ولاړ شو له کوره ووتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

2021.01.22 08:53

د ګل مینې یو حال دوی ته نۀ معلوم چې څه شوه، کوم کس چې ګل مینه وړې وه هغه له ګل مینې سره په زور وادۀ وکړی، ګل مینه په داسې ځای کې وه چې یو چا ته یې درک نۀ معلوم، ګل مینه هم د ډېرو پیرو له وجې دباندې نۀ شوای راوتلای او هم نۀ څه لاره ورته برابرېدی شوه، ګل مینه په ډېر تکلیف کې وه، ټوله ورځ به الله پاک ته پر سجده وه، د ګل مینې مېړه طاهر پوره درې میاشتې پر کور تېرې کړې، د ګل مینې ماشوم په نس کړی، خو یوه ورځ د ګل مینې مېړه طاهر ته لوی قومندان ویل چې "تۀ به ځې بس دی د وادۀ دې ډېر وخت وشو، نوره اجازه نۀ درکوم چې کور پاته شې، صرف د څو ورځو دپاره ولاړ سهبیا به بېرته راشې".

طاهر د امیر امر ومنلی په دا سبا سهار طاهر له څو ملګرو سره د جنګ ډګر ته روان شو، درې ورځې وروسته د طاهر د مرګ خبر راغی چې هغه په یوه جګړه کې ځان وبائلی، ټوله کورنۍ یې زیاته خفه شوه.

څو میاشتې وروسته د ګل مینې، هیده هم پوره شوه. ماشوم پیدا شو، لس ورځې ژوندی ؤ بیا مړ شو، ګل مینه یې د طاهر و ورور مجیب ته په نکاح کړه خو ګل مینې ډېرې ناړې او چیغې وکړې چې زۀ مېړه نۀ کوم. د ګل مینې خبر چا منله، کیسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله د زوره وه. مجیب پوره شل ورځي وروسته د نورک په شیلو کي چا په ډزو وویشتی او د فاني دنیا څخه رخصت شو.

یو ځل بیا ګل مینه کونډه شوه، د مجیب پلار د مجیب غم ډبر په زړۀ زخمي کړ، په هغه حالاتو کي پسي مړ شو.

موریې زیاته خفه وه، څلور زامن یې نور هم په کور کي وو، چي اوس یې مشر شکیب ته وویل "دغه ناسي له کوره وباسئ. چي دا زموږ کورته راغلې ده موږ قراره ورځ نۀ ده لیدلې، دا د کافر لور ده، دا کافره ده. دا لمونځ اودس یې هم زما له بچي طاهره څخه زده کړو، اوس مي هم زړۀ نۀ منې چي مسلمانه به وي، چي لمونځ کوي زۀ وایمه چي بنکنځاوي به کوي".

"موركۍ دا خو زموږ عزت دی، څنګه یې له کوره وباسم، خامخا به یو نکاح ورسره کوو، داسي خو نۀ شي کېدی". شکیب مورته وویل:

موریې له ډېره قهره شنه او سرۀ شوه، په ډېرو بدو ویلو یې شروع وکړه، سر یې تور کړی، بښراوي یې وکړې، شکیب ولاړی مولوي صاحب یې د نکاح دپاره راوستی، د واره یې خپل ځان ته په نکاح کړه، درې کاله وخت یې ورسره تېر کړی، له ګل مینې یې دوه زامن پیدا شو، د یوه نوم غفار د بل ستارۀ، شکیب د امیر پر امر سره د واره جنګ ته تیار شو. موریې ډېر ورته وویل چي "مۀ ځه". خو شکیب ورته وویل چي "موركۍ د امیر حکم دی

(c) .com: The Digital Library

ئه يې نه شم رد کولای". شکیب د مور بغیر اجازې روان شو. یو نیم کال تېر شو خو د شکیب یو حال نه ؤ معلوم، بله ورځ د شکیب یو د سنګر ملګری راغی، شکیب مور ګل مینې ته وویل "اې کافره! غفار ور ولېږه د شکیب ملګری راغلی دی چې پوښتنه ځنې وکړي چې شکیب چېرې ؤ"؟.

ګل مینې په ډېره مایوسۍ ورته وویل "ښځه دی"

هلک چې راغی د شکیب مور ته یې وویل "هغه ویل چې په دا دری ورځې کې به راسي".

د شکیب مور خوشحاله شوه، ګل مینې ته یې وویل "کافره! ته به زموږ کور سپېره کړې، له تا زما ډېره کرکه کېږي، خدای دي په یوه بلا وخوره".

ګل مینه ډېره حیاداره ښځه وه، یو څه یې نه ورته وویل. مانبام حکمت کورته راغی مورته یې وویل "په مهمان خانه کې امیر صاحب دی، تا غواړي".

"حکمته! خبر خو دی، ما امیر صاحب څه کوي"؟ مور یې ورته وویل.

"څه خبریم خو ماته یې دغه رنګه وویل بله یې خبره نه ده راته کړې". حکمت مورته وویل.

مور چې یې مخ پټ کړی مهمان خانې ته ورغله په خُله یې روغبړ ورسره وکړی، یو بل تنکی ځوان هم ورسره ؤ، هغه ته یې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خُله وویل "بچیه! ستړی مۀ شې". امیر صاحب په نصیحت شروع وکړه چې "په جنت کې به د شهید مورد حورو سردارې وي او پر سر به یې د سرو زرو تاج وي، د جنت ټولې حورې به ورته حیراني وي یو شهید د اوویا کسانو شفاعت کوي، شهید مړنۀ وي، شهید ژوندی وي، هسې له دا نیمګړي دنیا سترګې پټې کړي، په سنګر کې ما خپله یو شهید ولیدلی چې موریې ټینګه تر لاس نیولې وه، نۀ پرېښووله، اخر یو غټ عالم ؤ هغه یې مورته وویل چې حق ور وبخښه، حق غواړي درځخه، مور چې حق وربخښلی بیا یې د مور لاس ایله کړی".

د شکیب مور داسې غوږ ورته نیولی ؤ تر غبرګو سترګو یې اوښکې د باران په شان روانې وې. امیر صاحب داسې خبرې کولې چې هر انسان ورته په ژړا کېدی، په اخر کې یې ورته وویل "دا د الله پاک امر وي د الله پاک امانت دی چې څنګه یې راکوي او بېرته یې هغه رنګه راځخه اخلي، ستا دې مبارک شي تۀ د دوهم شهید موریې، دغه ځوان چې له ما سره دی د دغه نوم وقاص دی، د شکیب ملګری ؤ، دغه پرون ماته وویل چې شکیب شهید شوی".

د شکیب مور چپ چاپ ناسته ړه ړه یې و امیر صاحب ته کتل، یو څه یې نۀ ویل، حق حیرانه وه.

امیر صاحب ورته وویل "یو خفګان به نۀ کوې دا مجازي دنیا ده، په دغه دنیا کې مسلمان د عبادت دپاره راغلی دی، ابدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا خو هغه ده، مور جاني موږ ته اجازه راکړه چې ولاړ شو خو تهٔ چې ونهٔ ژاړې".

نو د زړهٔ درد او اسوېلي خو د شکیب د مورو وو، چې زړهٔ یې له کوکله ایستی، خو د شکیب مور پر زړهٔ تېري کړې. وخت تېر شو د کل مینې هیده هم پوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا واره يې ګل مينه و حکمت ته په نکاح کړه، د حکمت مخکې يو بل واده هم ؤ، له هغه يې پنځه بچيان وو.

حکمت له ديني تعليم سره دنيا وي تعليم هم ډېر کړی ؤ، په انګرېزي، فرانسې او عربي يې بنۀ خبرې کولې، اکثره به يې په ريډيو ګانو کې د مجاهد په نامه مرکې کولې، ډېر زيرک انسان ؤ.

پخوانۍ بنځه يې چې شين خالۍ نومېده د ګل مينې سره ډېره په ضد وه، هر وخت به يې جګړې او دعوې ورسره کولې، خو په ټول کور کې يې د کافرې په نوم بلله، هر کوچنی او هری بنځې ته يې ترپام ډېره بد ور وسته، هر شی به يې په خپله غلا کوی بدنامه به يې ګل مينه کړه، خو ګل مينه دومره له حيا ډکه بنځه وه چې يو څه به يې نۀ وويل، دا هر څه يې د رب رضا ګڼله، په هر لمانځه کې به يې خدای پاک ته زاری کولې چې ربه! دا ستا رضا ده که مې په کافره بولې که مې ظالمه بولې که ملحده بولې تۀ خو د زړو مالک يې زما په زړۀ خو تۀ خبر يې تۀ خو تر مور او پلار مهربانه يې.

شين خالۍ دومره ظالمه وه چې د ګل مينې د مرګ هڅه به يې وکړه، ګل مينه به نۀ وه خبره خدای ته به منظوره نۀ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ورځ شین خالی د شپې یوازې پرته وه له ځانه سره یې غوچ وکړی چې راشه سهار د شپږو دوا ورکړه چې له دغه افته خلاصه شې. بنځه ترتیب یې جوړ کړی، د شپږو دوا یې هم را واخسته تر بالښت لاندې یې کښېښوولې چې سهار د لمانځه دپاره راپورته شوه دوا یې را واخسته سیخ ولاړه د منا (اشپز خانې) پخوا، ګل مینه هم راپورته شوه اودس او لمونځ یې وکړو، د ناشتې بندوبست ته منا ته ورغله، که ګوري شین خالی چای پخ کړي دي، ګل مینې ته یې وویل چې "تیار خوري! اوس راغلې زما مېړه دي د ځان کړی، تۀ خو منحوسه یې، دوه ځوانان خو دي وخوړل اوس دي زما خاوند د ځان کړی".

ګل مینې په ځواب کې یو څه هم نۀ ورته وویل چپه ځله وه، شین خالی په سپکو سپورو ګویانه وه.

شین خالی چې خپل مېړه حکمت ولیدی خبره یې بدله کړه چې "دغه دي چای مي پخې کړې، دغه شنه چائنکه د دۀ ده او دغه سرۀ چائنکه ستا ده، زۀ پراتې پخوم او د حجانې چای زۀ وروړم تۀ دغه یوسه".

ګل مینې چې چای راپورته کړې د سړې چائنکې لاس مات شو، چائنکه چپه شوه، تولې چای توی شوې، شین خالی بیا پر بدو ردو پېل وکړی. "بوروره شې څه بلا وهلې یې، په مېړو خو داسې پوهېږې، په څلورو کالو کې دې درې مېړونه وکړو، د وادۀ چائنکه نۀ

(c) ketab.com: The Digital Library

شې نیولای". کوشش یې ټول عبس ولاړی ګل مینې خپله ځله هم هغسې پټه ساتلې وه. یوه خبره یې هم نۀ ورته وکړه، سیدها هغه بله چائنکه یې واخسته د خپلې خونې پر لور روانه شوه.

مېړه ته یې چای ورکړې، د دنیا ټول سوچونه یې پر سرو خدای ته په زاریو وه.

چې "الله پاکه! په څومره لوی امتحان کې یم، یوه چاره مې نشته، زما مور او پلار او ورور به په کوم حالت کې وي".

ټوله ورځ او شپه به یې دا سوچونه وهل اکثره وخت به نهاره کړځېدله، یو شی خوند نۀ ورکاوی، د پنځو میاشتو کوچنی یې هم په نس ؤ، وختونه تېرېدل یو وخت ډېره سخته ناجوړه شوه، حکمت سوچ وکړی چې روغتون ته به یې بوزم، مخ یې ټینګ پټ کړی دباندې په موټر پسې راووتی تر ډېره یې پیاده مزل وکړی خو اخر د موټرانو ځای ته راورسېدی، یو موټروان یې له ځانه سره را روان کړی حکمت موټروان ته وویل "پر دغه لار درځه لږ اوږده ده خو بیا سمه ده، مېنونه نشته، لاره صفا ده".

موټران ورته وویل "دغه لار ښه لنډه ده، هغه بله ورځ زۀ پر ولاړم شی نشته". حکمت ورته وویل چې "ستا خو ښه ده نو درځه". حکمت د مخ په سیټ کې ورسره سپور شو چې شل منټه مزل یې وکړی موټر په شنه لوخړه کې ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

2021.01.22 08:54

هر څه زره زره شو د دواړو غوښي سره ګډې شوې مور چې حکمت له مرګه خبره شوه ستړګې يې د تل د پاره پټې شوې، بيا يې بڼغ نۀ وکړی. شين خالۍ هم بې هوشه شوه، تر خُله يې ځګونه روان وو، خو د ګل مينې ژوند د يو مړي ؤ، مخکې هم هغه له اولې ورځې مړۀ وه نۀ يې د ښه بڼغ تر خُله ختی نۀ د بد. په غمو کې پخه وه.

دواړې جنازې يې خاورو ته وسپارې، د فاتحې ټغرونه ټول شول، هر څه ختم شو، شين خالۍ لېونۍ شوه خو بيا يې هم د پلار کره نۀ پرېښوولې. ولې چې پښتونولي ده. بس دغه تعويزان او د اعصابو ډاکټرانو ته يې وروستله، د ډېر ستر له وجې يې پلار او ورور هم نۀ شو ورته راتلای، په جلا خونه کې يې بنده کړې وه، صرف د ډوډۍ ورغله ډوډۍ به يې په خُله کې ورکړه، په دې پاره به د عصمت ښځه ورغله ډوډۍ به يې په خُله کې ورکړه، په ځنځيرانو ترلې وه. ټول کور يې مرګ ته ناست ؤ.

د ګل مينې چې هيده پوره شوه، دا واړه يې نصيب ته په نکاح کړه، ولې چې نصيب او ودود دواړو کوزدې کړي وې، خو ودونه يې لا نۀ ؤ کړي. نصيب ډېرې چيغې وکړې چې زۀ يې نۀ کوم عصمت چې د ټولو مشر ورور ؤ ورته وويل "څنګه يې نۀ کوې زمونږ عزت دی تر کور دباندې خو به يې نۀ باسې" دوه زره خبرې يې ورته وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قول يې ورسره وکړی چې هغه بل وادۀ هم زر درته کوو خو نصیب نا زړۀ ؤ، ډېر يې مجبوره کړی.

ګل مینې چې له حکمته کوم کوچنی ؤ هغه په هغه ناجوړی کښی ضائع شو. يو څوک نۀ ؤ په خبر، د عصمت کلې ورته وويل چې "تۀ خو ريښتيا کافره يې، ستا په نس کې د حکمت اولاد ؤ تا هغه مړ کړی، تۀ قاتله يې".

ګل مینې هر څه بائللي وو، چاته يې نۀ د هو جواب ورکاوی نۀ د يا. نۀ يې چاته دا ويل چې زۀ دا نۀ کوم، نۀ يې چاته دا وويل چې دا کوم. نصیب صرف لس ورځې پر کور تېرې کړې، له هغه وروسته ولاړی يو حال يې نۀ ؤ معلوم چې پر کومه ولاړی، تول کور پسې پرېشانه ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

2021.01.22 08:54

پوره دري مياشتي وروسته يو سړی کورته راغی، عصمت ته يې وويل چې "زهٔ د نصيب ملګری يم نصيب شهيد شو خو ماته يې يو څو خبري تر شهادت د مخه وکړې، ما دغه امانت تر تاسو پوري راورسولی دی".

عصمت په ډېر اخ ورته وويل "هغه شهيد شو؟ څنګه شهيد شو؟ دا څه وايې"؟.

"هو امير صاحب! هغه شهيد شو، هغه صرف ماته دغه دوې خبري وکړې، بس سترګي يې پټې کړې، اول يې راته وويل چې زما د پلار پر کور ناستي ښځي ته به ووايې چې تهٔ به مېړه نهٔ کوې، بلکل زما له خوا تاته اجازه نشته، زهٔ تاته په دا باره کي په يو صورت اجازه نهٔ درکوم، که دي وکړی ورځ په قيامت به دي تر ګرېوان نيسم. دوهم يې راته وويل چې زما دوهمي ښځي ته به ووايې چې زمونږ په کور به څوک نهٔ کوې او وادهٔ به له ما يعني متين سره کوې، دغه خبري يې راته کړي دي". متين ورته وويل. "تهٔ يې څوک او دا څنګه بې مطلبه خبري کوې، يو خو دي د غم داستان زاوړی او بل د نورو عزتونه هم غواړې، سر مي چکر درته کوي، ورک سهکه نهٔ وي دوه زره ګولی به دي تر سينه وباسمه". عصمت ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما خپل فرض ؤ ما ترتا را ورسولی نوره ستا خوښه ده. زهٔ درځخه ولاړم". متین په ډېر قهر سره ووتی له ځانه سره یې وویل چي "د نصیب مي داسي کار ور کړی دی چي په ټول ژوند به کور نهٔ وویني، په داسي کیس کي مي بند کړی دی او پاته شوه ګل مینه، هغه چي په هر حال کي وي زهٔ به یې درځخه وړم، ما له اولي ورځي چي دا ولیدله چي له طاهر سره مي راوړله زما نیت نهٔ ؤ ورته سم. تاسو څه خبر یاست چي زهٔ د دې پسې له څو کالو راهیسې سرګردانه ګرځم، مور پلار، کور کلی هر څه مي د دې د پاره پرې ایښي دي، له ماشومتوبه زما په نامه وه، دا زما وه او زما به وي". ولاړی پر خپله مخه روان شو.

عصمت حیران پریشانه چي خدای پاکه اوس به څه کوم، دا کیسه به ریښتیا وي که نهٔ، متین د خپل جوړ کړي پلان مطابق چي د نصیب څه ملګري وو ټولو ته یې ویلي وو چي نصیب شهید شو ما خپله خاورو ته وسپاری، د نصیب ملګرو یې فاتحه هم واخستله.

عصمت په دا سهار له کوره راووتی په کور کي یې یو څوک هم نهٔ کړو خبر چي چېرې به د نصیب د ملګري وو او هغو ته ورغی له هغو به یې پوښتنه وکړه هغو به ورته وویل چي هو دا خبره ریښتیا ده، تر ما ښامه پوري عصمت ډېر ځایونه را وغوښتل اخر یې زړهٔ ومنله چي ریښتیا ده، راغی کورته ټول کوریې خبر کړی، فاتحه یې واخستله، خیراتونه یې پسې وکړل، ودود ته یې وویل "ستا او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

2012-08-54

نصیب کور والا خو سره خوندي دي. ستا وادۀ به وکړو او د نصیب ښۀ به زۀ ځان ته وکړم، څۀ وکړو د کور عزت مو دی".

"دا تۀ څه وایې، اوس څنګه ودونه کوې، زۀ خو وادۀ نۀ کوم. له کوره مو خالي جنازې وزي او تۀ ودونه کوې. د دنیا یو شي ته مي زړۀ نۀ غواړي". ودود ورته وویل.

"نو بیا څه کوې"؟

"زۀ هم د هغه نورو وروڼو پرلار ځم دا دنیا هیڅ دنیا نۀ ده زۀ وادۀ په جنت کي کوم".

"ستا مطلب څه دی ستا په خبره زما سر نۀ شو خلاص، سمه خلاصه خبره راته وکړه". عصمت ورته وویل.

"تۀ نو نوره څنګه خلاصه غواړې، دغه مي مطلب دی چي د شهادت پیاله چښم، زۀ د خپلو نورو وروڼو سره په جنت کي اوسېدل غواړم". ودود ورته وویل.

"هلکه داسي مۀ کوه تولې کورنۍ مو ورانه شوه". عصمت په غصه کي ورته وویل.

"دا جهاد یوازي پر مونږ راغلی دی، دا څنګه جهاد دی چي ټول کي تباه و برباد شول". ودود ورته وویل.

عصمت ورته وویل "د کفر خبري مۀ کوه، جهاد به تر قیامته وي، جهاد ختمېدونکي لري، په دا خبرو ګنګهګاره کېږې چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورورګلوي او خاطر دي نۀ واى بيا ما تاته د جهاد درښووى چې جهاد و چيشي ته وايي، ماغزه مي درته خرابيږي".

ودود په ډېر قهر سره دباندي ووتى. عصمت پسي نارې کړې خو ودود د عصمت يوه خبره نۀ واورېدله؛ داسي په منډه ولاړى چې د سترګو په رپ کي ورک شو.

عصمت ډېر حيران پر خپل ځاى پاته شو. وختونه تېرېدل خو د ودود يو حال نۀ راغى، د ګل مينې هيده پوره شوه او شين خالى له دنيا سترګې پټې کړې. عصمت ډېر زيات په سوچ کې ؤ چې اوس که له ګل مينې سره زۀ نکاح نۀ وکړم نو بيا په دغه کور کي يې ديد نۀ دى روا، که نکاح ورسره وکړم ګل بخته به څه کوم، هغه خو بېخي زياته نازولې ده، الله پاکه يو خوا ته پرانګ دى بلي خواته پاڼ دى، څه وکړم، دلته ودود ولاړى نۀ يې د مرګ حال شته نۀ يې د ژوند"؟ خو عصمت ډېرو فکرونو داسي کړى چې تولې شپې به يې نۀ خوب ؤ او نۀ خوراک.

يوه ورځ د سهار له لمانځه وروسته يې اراده وکړه چې نن به ودود پسي ځي يو حال به يې معلوم کړي. يا د مرګ او يا د ژوند، په کور کي يې يو چاته نۀ وويل، پر خپله مخه روان شو، پر لاريې يو موټر سائيکل والا ته لاس ورکړى، له هغه سره راسپور شو، په لاري کي يو ځنځير راغى، څلور کسان ولاړ وو، تولو مخونه پټ کړي وو، عصمت او موټر سائيکل والا ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

2021.01.22 08:55

درېدل، له واره يې تلاشي ځني وکړه، يو کس عصمت وپېژندی چې ودود خو هم کور نسه هغه له کوره څخه ډېرې لېرې دی، په داسې علاقه کې دی چې له ما بغیره څوک نۀ دي په خبر.

عصمت دستي له دغو کسانو د ودود پوښتنه وکړه، يو کس ورته وويل "ستا څه دی"؟.

عصمت ورته وويل "زما ورور دی قربانه".

هغه کس ورته وويل "ښه ښه تۀ د طاهر او د شکیب ورور يې". عصمت ورته وويل "هو قربانه ورور يې يم، تۀ ودود پېژنې"؟ هغه کس ورته وويل "هو پېژنم يې". ودود د شمال په خوا ؤ خو دغه کس د مغرب په خوا ورته وويل چې "د خان میر پر ځنځیر ما پښین له درو بجو بیا د ماخوستن تر درو بجو ولاړ ؤ، دلته له موږ سره پاته سهچې يو ښه پیاوړی موټر راسې پکې سپور به دي کړم، نن ورځ او شپه دي پر لاري کېږي، سبا ماخوستن که خبر ؤ د خان میر ځنځیر ته ور رسېږې، هلته به دي کښته کړي. زۀ موټروان ته وایمه تۀ خو موږ ته ډېر قدر من يې".

عصمت هم راکښته شو دوه ساعته وروسته يو شین موټر راغی هغه کس عصمت ته ور ناړې کړې چې "محترمه! راشه په دغه موټر کې سپور شه". موټروان ته يې وويل چې "استاده! خاص به يې د خان میر په ځنځیر شپوه کړي، کوره کرایه چې ځني

(c) ketabton.com: The Digital Library

وانخلې او پرلاري به يې د خوراک څښاک بنډ انتظام کوې، له ځانه به يې نه جلا کوې، د نورو په سترګو په نه ورته ګورې".

موټروان ورته وويل "قومندان صاحب! فکر مه کوه، بې غمه سهچې څه زه خورم هغه به د ته هم ورکوم".

دغه کس کرايه هم ورکړه عصمت په موټر کې سپور شو او رخصت يې سره واخستی.

هغه کس متين ؤ، د خپل بل ملګري ته يې وويل چې "نن زه وختي ځم، زما کار دی، سبا به د بل پر ځای زه ډيوټي وکړم، دا مرسته نن راسره وکړی ډېره مننه به مو وي". ملګري ورته وويل "ورشه حشمت ته ووايه په وطاق کې ويده دی چې نهه بجې راځي، نن دي وختي راسي".

متين هم وطاق ته ورغی حشمت يې له خوبه راويښ کړی، حشمت هم هو ورسره وکړه، کلاشنکوف يې را واخستی را روان شو، متين خپله وسله جمع کړه، پر خپل موټر سائيکل د عصمت د کور پر لور روان شو، له متينه چا پوښتنه هم نه شوه کولی، ټولو پېژندی، شب نو يعني د شپې اشاره يې ځان ته معلوم کړه، د عصمت کور ته راغی د ګل مينې زوی غفار ته يې وويل "چې ورشه چای او ډوډۍ راوړه او مور ته دي هم ووايه چې د پلار کره دي بيايم" عصمته سره نن ما وليدل". ګل مينې چې دا خبره واوربدله ببرته را ژوندۍ شوه، له حده زياته خوشحاله شوه، خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته ورته راغله په ډېر ټینګ مخ د متین سره يې په خُله روغبړ وکړی، ورته يې وويل "وروره! تهٔ زما پلار ورور او مور پېژنې"؟

متین و ګل مینې ته په کتو کتو د سوچونو په درياب کې لاهو شو. مينه يې را وپاربدله، هغه ماشومتوب يې سترګو ته مخامخ ودربدی چې دهٔ او ګل مينې به لوبې سره کولې يا به ښوونځي ته سره تلل. د ګل مينې هغه د ماشومتوب معصومه خندا ورپه ياد شوه، نن يې هم چې صرف سترګې معلومبدې هغه معصومانه انداز او هغه د کوچنيوالي مينه کې له ورايه ښکاربده. ګل مينې چې وکتل چې راغلی کس هيڅ جواب نهٔ راکوي او په کوم سوچونو کې دی نو يې بيا پر بڼغ کړو.

"تا ته وايم وروره! تهٔ واقعي زما مور او پلار پېژنې"؟

متین زر سره راوغورځېدی، هوش او حواس يې سره پر ځای کړل. "هو پېژنم يې، ستا د پلار نوم سرور او د ورور نوم دي جبار دی، زهٔ به هم اوس ځان درو ښيم چې زهٔ څوک يم. زهٔ متين يم، ستا د اکا د دا روخان زوی".

د ګل مينې د خُلې بې واکه ووتل چې "متينه تهٔ." سم د لاسه يې او ښکې له سترګو را توی شوې. تکری يې ورو په بې خبری کې له مخه لېرې شو. متين چې کله د ګل مينې مخ وليدی نو ډېر په زړهٔ زهير شو.

2021.01.22 08:55

(c) ketabton.com: The Digital Library

"متینه ! ما له دې دوزخه وباسه، زۀ نوره په دې دوزخ کې نۀ شم اوسېدلی، د خدای روی درته نیسم چې ما له دې ځایه بوزه". ګل مینه په ژړا شوه. متین هم ورته له ځایه راپورته شو، راغی د ګل مینې اوښکې یې د خپل پاج په څنډه پاکې کړې او ورته یې وویل.

"زما دې په هغه ذات قسم وي چې ماته یې ژوند راکړی دی، زۀ له تېرو پنځو کالو راهیسې ستا پسې ګرځم، ځان مې له دې وحشیانو سره ملګری کړی، خدای تۀ پر ما هغه وخت ولیدې کله چې طاهر تۀ له خپله کوره په وچ زور راتښتولې، ما په هغه ورځ قسم وکړی چې زۀ به تا له دې دوزخه باسم، اوس ورشه ځان تیار کړه، في الحال تۀ تر هر څه ضروري یې چې زۀ لومړی تا له دې ځایه وباسم". متین په رازدارانه لهجه کې ورته وویل.

"او که عصمت راخبر شو بیا"؟

"چې یو وار دې بوزم بیا نۀ عصمت بې مرګه پرېږدم نۀ بل، په دغه وجه له دوی سره ملګری وم چې تا تر خپل منزل ورسوم، بیا به نور کارونه تر سره کوم". متین ورته وویل.

"زۀ خو خود درسره ځم، زۀ څنګه نۀ درسره ځم، زۀ خو مړی یم، ما مرګ او قیامت پر دغه دنیا ولیدلی. زما د ژوند تر ټولو د خوشحالۍ ساعت هغه دی چې زۀ خپله شیرینه مور او شیرین پلار او خپل شیرین ورور وویnم". ګل مینې په لمدو ستړګو ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه نو دغه دوه ماشومان به نۀ بیایې، ولي چې تر دغه ځای تېرېدل او چې دوی راسره وي بیا سخته ده، اول به تا ورسوم بیا به ماشومان په بل واره راولم، دا قول زۀ درسره کوم". متین ورته وویل.

ګل مینې په سلګو کې ورته وویل "ماشومان نۀ غواړم خو ما له مخه له دې زندانه خلاصه کړه، که له خونه نۀ وېرېدی نو ما به ځان او ماشومان مخکې لا وژلي وای خو ځان وژنې څخه الله پاک لا ناراضه کېږي".

متین ورته وویل "بس تیاري وکړه راځه چې ځو بیا ناوخته کېږي". ګل مینې له ډېرې خوشحالۍ هر څه هېر شو یو ماشوم یې پر مخ یو بل خوا مچ کړی، د بل عمر ډېر کم ؤ، هغه یې په ځیګر پورې ټینګ ونیولی، په سوې چیغه یې رخصت ځنې واخستې، له متینه سره را روانه شوه، پیره دارونو چې به متین ته وکتل او ښځې ته به یې وکتل حیران به شو چې له متینه سره دا ښځه څوک روانه ده، متین ته خو یې څه نۀ ویل ولي چې متین ډېر غټ نوم درلود، ډېرو یې احترام کاوی.

متین په خبر خیریت سره تر هر څه راتېر شو، نیمه شپه شوه، متین ته ټولي لاري معلومې وې، د شپې پیاده پیاده ډېر مزل یې وکړی، خو ګل مینه ډېره زیاته ستړې شوه، پښې یې تناکې شوې، نور یې بدن اجازه نۀ ورکوله چې تګ یې کړی وای، ځای پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای کښېنسته، متین په نوي ځوانۍ کې ؤ په بدن روغ او نسه صحت مند ؤ.

ګل مینه یې په شا را واخسته ټوله شپه یې مزل وکړی، پردې دښتې دي روان دی، ډېر لېرې یوه رڼا ښکاره شوه، متین وویل "د ماچس دانه به ورته ووهم نسه به وي، ګنې زهٔ هم ستړی شوم".

دواړه کښېنستو، وزوسته متین له ځانه سره سوچ وکړی چې یا، په دانه کې دواړه خوا تاوان دی، که حکومت ؤ خو ولاړې که مجاهدین وو هم ولاړو، دا خو هر چاته معلومه ده چې نسځه دي تښتولې ده، قرار شه.

نسه ډېره دمه یې وکړه اخر سپېدې وچاودلې. متین ګل مینې ته وویل "درځه اوس خو به هوسا شوی یې". ګل مینه هم راولاړه شوه بیا را روانه شوه چې لږ مخته راغلو په یو مانده کې موټر ولاړ ؤ خراب ؤ.

دوی چې سترګې په ولګېدې رڼا وه، دوی هم ولیدل هغو هم ولیدل ګل مینه او متین پټ شو.

هغو ږغ پرې وکړی "لاسونه پورته کړی او زمونږ په خوا را روان شئ".

متین ګل مینې ته وویل چې "نسوره مهٔ، مخته ورځه".

هغو بیا پر ږغ کړه "که نهٔ رائځئ بیا مو وژنو په دغه کې مو خبر دی". خو دوی بیا هم پټ ناست وو، اخر هغو ګاټونه کش کړل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکان (ډزي) يې خطا خطا پر شروع کړل، مخته ورته راغله، دواړه يې ونيول، متين يو څو کسانو وپټړندی.

"امير صاحب! دا متين دی". يو کس وويل.

"کوم متين دی"؟ امير ورته وويل.

"امير صاحب! دا زمونږ ملګری دی". ټولو وويل هو متين دی.

"ښځۀ متينه! له کومه خوا راروان يې او دا ښځه څوک ده درسره"؟

"امير صاحب! له سرۀ غرۀ را روان يم، دغه مي ښځه ده، د پلار کره يې بيايم". متين ورته وويل.

"صفا صفا ووايه، پر دغه لار او په نيمه شپه کي تۀ نو کوم جاسوس يا د حکومت سړی يې چې پر دغو دښتو راروان يې، څه کيسه خامخا شته". امير ورته وويل.

"امير صاحب! يوه کيسه هم نشته، پر عمومي لار له حکومته وېرېدم، هم دا وجه وه چې پر دغه لار راغلم" متين ورته وويل.

"درواغ مۀ وايه، په څلورو ولايتو کي د حکومت نوم نشته، ټول موږ يو، تۀ سمه خبره نۀ کوې، چې هر څو مو ملګری يې دومره وهل به درکړم چې د ولاړو به نۀ يې". امير ورته وويل.

"رينبتيا وايم درواغ نۀ دي". متين ورته وويل. "توکله! پوستې ته مخابره وکړه، يو موټر بل راوغواړه، دی پوستې ته پوزه چې هلته سم تحقيق ځني وکړو، دغه ځای د وهلو نۀ دی، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه سیاسري هم ورسره ده، سیاسري به زمونږ کره یوسي او دی به پوستي ته یوسي". امیر صاحب ورته وویل.

"سمه ده امیر صاحب". توکل مخابره وکړه چي "اوري مفتون، بلي هو اورم، یو بل موټر راولیږه، دوه مېلمانه دي، هغه به هم درورې، سمه ده مننه".

د سهار لمر راوختی، پوره دوه ساعته وروسته دوه موټران راغلل، کل مینه او متین یې په یو موټر کي سپاره کړل او امیر صاحب او د هغه سره یو څو وسله وال یې په بل موټر کي سپاره کړو، موټران د پوستې په خوا روان شو چي پوستې ته موټران ور ورسېدل هلته ټول اولسوال چاق او چوبند ولاړ وو، امیر صاحب موټروان ته وویل "صمده! خبر خو دی دا څه کیسه ده".

"امیر صاحب خبر نۀ یم چي څه کیسه ده، چي راتلم یو څوک هم نۀ وو، یو څو کسان وو، اوس خو ډېر کسان راغلي دي". صمد په خبرو خبرو کي موټر ودروی.

امیر صاحب راشپوه شو، عصمت هم په دې رش کي ولاړ وۀ چي وې کتل چي امیر صاحب له موټره را شپوه شو نو مخته ورته راغی چي روغبړ یې ورسره وکړی. عصمت خپل تعریف ورته وکړی چي "د متین په نامه کس زمونږ له کوره بنځه راتښتولې ده".

امیر صاحب ورته وویل "غم یې مۀ کوه هغه ما نیولی دی، هغه د شا په موټر کي دي او دا راته ووایه بنځه څوک ده"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

"امیر صاحب ښځه زما عزت ده، خبر نۀ یم چې په څه بهانه یې له کوره را باسلې او بیا یې را تښتلولې ده". عصمت ورته وویل.

متین او ګل مینه یې له موټره راښکوه کړل، عصمت دومره په قهر او په غصه ؤ چې څنګه به ماته دواړه په لاس راشي، امیر صاحب عصمت تر لاس ونیوی چې راځه داسي قدم وانخلې چې تۀ قاتل جوړ شې، شریعت شته، د شریعت مطابق به سزا ورکوو. د متین سترګي پټې وې امیر صاحب یو نفر ته امر وکړی چې دننه یې وطاق ته راوله او هغه ښځه دي هلته په موټر کي وي. متین چې یې وطاق ته راوستی امیر صاحب ورته وویل "سترګي ور خلاصي کړئ". چې سترګي یې ور خلاصي کړې د متین چې پر عصمت سترګي ولګېدې د مخ رنګ یې بدل شو، امیر صاحب ورته وویل "ښۀ تۀ د چا په عزت تېری کوې، ولي دا رنګه هم څوک له یوې مظلومي او شهیدي کورنۍ سره کوي، راته ووایه څه کیسه ده، صفا صفا ووایه، ګنې په ډېر وهلو به دي مړ کړم". امیر ورته وویل.

"امیر صاحب ! ما هیڅ داسي غلط کار نۀ دی کړی چې پر پښېمانه یا معافي وغواړم. دا کس چې د دې ښځي د عزت دعوه کوي دا ښځه اول زما عزت ده، دا ښځه زما د اکا لور او زما پر نامه ده. دا کس چې تاته مخامخ ناست دی او ځان یې قهرولی دی د دۀ ورور طاهر دا ښځه لس کاله مخکې له کوره په زور

2021.01.22 08:56

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوتښتوله او بيا يې په زوره نکاح پر واچوله. که زۀ غلط يم نو دا
کس دي پر قرآن لاس کښېږدي او ودي وايي ريښتيا." متين لاس
ترشا تړلی ورته ولاړ دا يې ورته وويل.

"وا وا، امير صاحب وينې د دۀ بدمعاشي او درواغ، ښۀ
نو هغه تۀ وې چې ماته کورته راغلې او راته ويل دي چې ورور دي
شهيد شو او ورور دي دا وصيحت کړی دی او بيا چې پر ځنځير
درغلم هم تۀ منافق انسان وې چې زۀ دي لېرې لېږلمه، خو دې
کارونه بيا جلا دي، زۀ نۀ ولاړم، پر نيمي لار ببرته راوګرځېدم،
خدای دي غرق کړه، بې غيرته زما پر عزت دي لاس پوری کړی
ۀ". عصمت ډېر په قهر او درد خبری کولې.

"دا وباسۀ هلته يې وترۀ او هغه ښځه راولۀ چې هغه څه
وايي". امير صاحب امر وکړی.

ګل مينه چې رادننه شوه په يو وام کې نۀ وه، چې پر
عصمت يې سترګې ولګېدې په خاطر کې يې يو څه هم نۀ راغلو.
امير صاحب پوښتنه ځينې وکړه

"خوری! صفا صفا راته ووايه څه کيسه ده، درواغ به نۀ وايې"

ګل مينې ورته وويل چې "زۀ يو ژوندی مړی يم درواغ خو
ويل ماته ډېر عذاب ښکاری، دغه ځوان چې نوم يې متين دی زما
د اکا داروخان زوی دی. زۀ چې له کومه وخته را غلا شوې يم ما
روغه ورځ نۀ ده ليدلې، زۀ اوبو اخستې يم، ځګ ته هم لاس اچوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور او پلار او د ورور د یوه دیدن لپواله یم، هر څه کوم، نو برایي شپه متین راغی ماته یې وویل زهٔ دي تربور یم، زهٔ متین یم د دارو خان کاکا زوی. زهٔ ستا پسي راغلی یم چي تا ببرته خپل کلي، مور او پلار او ورور تي دي بوزم. زهٔ دومره لېونی یم چي تر خپلو بچیانو هم تېره شوم، هر څه مي پرېښوول خو تر مور او پلاره ځان رسوم، دغه یم چي اوس ستاسو مخته یم".

"خورکی په دا یوه خبر کي ډېر شکي شوم، غلا؟ غلا څه مطلب؟ دا خبره متین هم کوله که سر مي په را خلاص کړې".

"محترم امیر صاحب! دغه له تا سره چي پر څنګ ناست دی د دهٔ ورور طاهر زهٔ په زور کړې یم، زهٔ یې له موره او پلاره په زور راوړې یم، پوره لس کاله وشو، خو هغه مړ شو، بیا بل ورور یې وکړم، هغه هم مړ شو، بیا یې بل وکړم نو اوس بیا کونده یم، ګوره چي کوم یو به کوم، زهٔ یو د کرایې موټر وم، د دوی په خوښه چلېدم". ګل مینې ورته وویل.

"دا څه وایي عصمته! دا خبري ریښتیا دي"؟ امیر ورته وویل.

"امیر صاحب د ښځو په چمو پسي به نهٔ ځې، دا خامخا یو لار برابروي، د کونده والي خبره یې ریښتیا ده خو زما د کور عزت دی، زهٔ خو یې بل خواته نهٔ پرېږدم او دا نوري خبري یې ټولي درواغ دي، زور نهٔ دی زما له ورور سره یې په خوښه واده کړی ؤ چي هغه سهیا شو نو بیا مي بل ورور ته په نکاح کړه". عصمت ورته وویل.

2021.12.22 08:56

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درواغ مۀ وایه په دغه مجازي دنیا کي خو به درواغ ووایې په ورځ د محشر به څۀ کوې چي اتلس زره قومونه به وي. زما لاس ستاسو ګرېوانو به وي". ګل مینې ورته وویل.

"بس ورځه ولاړه سهښځه زۀ نۀ درسره پرېږدم چي پوره تحقیقات نۀ وي شوی تر هغو پوري به ښځه هم دلته وي، ورځه" امیر صاحب عصمت ته په قهر وویل.

عصمت ورته وویل "امیر صاحب! دا تۀ څه وایې زۀ او ولاړ سم، زۀ تر تا زیات اختیارات لرم پر هر حال کي یې بیایم. ښځه او سړی دواړه بیایم، په دوی پسې خو راغلی یم، قسم دی چي دا ټول تباه کېږو تر هغو نۀ ځم چي بو یې نۀ زم. دا تۀ څه رنګه خبري کوې". عصم تر امیر صاحب لا په آخوا ورته وقهرېدی.

"زۀ تاته وایم چي ولاړ سهد سړي زوی شه، په خبره ځان پوه کړه، هسي فساد مۀ جوړوه" امیر صاحب سترګي ورته سړې کړې. خو عصمت دغه غوره وګڼله چي په سمه ووزي، عصمت ډېر په قهر راووتی، خپلو وسله والو ته یې امر وکړی چي راځئ د غټ امیر په خوا روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت هم عجیبه دی هیچا ته هم انتظار نۀ کوي بس روان دی په خپله لار یې اخستې ده. هم داسي وخت راغی چي سرور له لسو کالو وروسته خپل کور ته راغی. سرور په دې لسو کالو کي د پېژندو نۀ وۀ، خو هوسی چي د دۀ د ژوند ملګرې وه په اول نظر کي یې وپېژندی. سم دستي ور ولاړه شوه او په غاړه کي یې لاسونه وروا چول. په چیغو چیغو ورته په ژړا شوه، سرور هم د هوسی سره سم ژړل، دواړو داسي ژړل لکه یو چي پهانسی ګهاټ ته بیایي او بل ته دا معلوم وي چي اوس لږ ساعت وروسته به یې مړی وینم، نو راشه اوس لا سم زړۀ د خلاصه ورسره وژاړه.

لږ ساعت وروسته دواړه یو له بله بېل شول، خو تر ډېرو یې یو بل ته په سترګو سترګو کي کتل، کله به هوسی د سرور لاس ور مچه کړی نو کله به سرور هوسی پر تندي مچه کړه. دواړه راغلو په کوټه کي کښېنستل. سرور زرد ګل مینې او جبار پوښتنه وکړه.

"هوسی ! ګل مینه او جبار نۀ معلومېږي، چېرې دي"؟

د هوسی سترګي بیا له اوښکو ډکي شوې، یو دم په ژړا سر شوه، په زوره زوره یې چیغي وهلې، سرور حیران ؤ چي څه کیسه ده چي دا دومره چیغي وهي.

2021.01.22 08:56

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هوسی ! څه کیسه ده، ګل مینه او جبار چېرې دي، تۀ حال ولي نۀ وایې، ووایه چېرې دي دواړه"؟

د هوسی ژړا په سلګی بدله شوه، ورته یې په سلګی سلګی کي وویل چي؛" د ګل مینې پلاره! ګل مینه یې ستا د اغوا کېدو سره سم په هم هغه شپه له کوره په زوره یووړه....."

"یووړه؟ چا یووړه"؟ سرور زر د هوسی خبره ور پرې کړه او ځني وې پوښتل.

"نۀ یم خبره، خو که څوک خبر دي نو هغه یو رؤف دی چي خبر دی، او جبار بیا د دې واقعې په لسمه کورته راغی هغه هم په هغه ورځ چي قهر بدلی وتلی دی بیا مي نۀ دی لیدلی، ستاسو پسې خو زما د سترګو اوښکي ختمي شوې، زۀ خو ولاړم بربادہ شوم، په شته خاوند کي بې خاونده او په شته اولاد کي بې اولاده شوم". هوسی په سلګو سلګو کي ورته وویل.

"رؤف؟ رؤفیه ! د ژوند څکه والله که راځخه وکړې، تا زما ژوند تباه کړی، تا زما کور او بچیان تباه کړل". دا یې په غصه وویل او ولاړ شو.

"چېرې ځې چي ولاړ شوې"؟ هوسی زر تر لمن ونیوی.

"هوسی ! کاش چي په هغه اوله ورځ د رؤف په هکله ما ستا خبره منلې وای نو نن به مو دا ورځي شپې نۀ لیدلای، نن بیا د رؤف په بابت زۀ ستا خبره یو وار لا بیا نۀ منم، زۀ ځم چي له رؤفه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل د ټول کړاؤ ژوند بدل واخلم" سرور دا وویل او د کوره
ټهر بدلی ووتی، سیدها ولاړی د داروخان کره، داروخان یې له
کوره را وباسی او دواړه په مجلس مجلس یوې خوا ته روان شول.
دالار سیدها د رؤف کورته تللې وه.

د رؤف کورته چې ورسېدو نو چې څنګه د رؤف د کور
دروازې ته ورنزدې شو رؤف ناڅاپه له کوره راووتی. چې څنګه
یې پر سرور سترګې ولګېدې د مخ بڼه یې بدله شوه، مخ یې تک
زېړ واوښتی، داروخان په طنزیه انداز کې پر بڼ ګړو او توپنچه یې
له ګنډې را وایسته چې؛ "رؤف جانه! تهٔ نهٔ ګورې څوک مې درته
راوستی"؟

رؤف چې توپنچه ولیدله نو وار خطا شو، زرد سرور په
پښو کې پرېوتی او او زاری خواستنې یې ورته شروع کړې."
سروره وروره! ما معاف کړه، له ما دېره غټه ګناه شوې ده، ما
معاف کړه، د خدای روی ته ګوره ما معاف کړه، زهٔ منم چې زهٔ ستا
مجرم یم، ستا ګناه ګار یم....." سرور د رؤف خبره ورپرې کړه او
د وږو څخه یې ونیوی را پورته یې کړی.

"په یو شرط دي معافوم، زما بچیان ګل مینه او جبار
چېرې دي، دا را وښیه تهٔ بالکل معاف یې، ګنې د ژوند څکه والله
که راڅخه وکړې".

2021.01.22 08:57

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په جبار خو بېخي نۀ یم خبر لاکن ګل مینه خو په هغه ورځ چې تۀ یې یووړې ستا وروسته د عصمت ورور طاهر راغی په زوره یې یووړه. په دا کیسه کې ستا خسر او اخښی دوی هم دواړه ووژل شول".

"دا طاهر به چېرې پیدا سي"؟. سرور په تجسس کې ځنې وپوښتل.

"د طاهر دوی کور په سرۀ غرۀ کې دی، خو یوه کیسه ده، د را روانې جمعې په ورځ د شاه عالم په کلي کې یو سړي او یوې ښځې ته د سنګسار سزا ورکول کېږي، زۀ دومره غوږ ېدلی یم چې دا کس متین نومېږي غالباً د دارو خان زوی دی، خو ښځه څوک ده ورسره زۀ یې نۀ پېژنم" رؤف سرور ته ډېر لوی راز بیان کړی خو هغه هم نیمګړی. سرور هوښیار سړی ؤ، زر یې له دارو خان څخه توپنچه واخسته او د رؤف پر تندي یې ونیوله. "سم حال وایه ګنې ولاړې د دوزخ شومه شوې".

"زۀ، زۀ ریښتیا درته وایم، کېدای شي چې ښځه ګل مینه وي، لاکن کس یقیناً متین دی، ولې چې متین له تېرو پنځلسو کالو څخه په مجاهدینو کې دی، او داسي لوی کس ته چې د کوم جرم سزا ورکول کېږي نو هغه کیسه څه عامه کیسه نۀ وي". رؤف په لړزېدلي ږغ کې نور حال هم ورکړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درځه، شاباش درمخته شه". سرور او داروخان رؤف ترمخ کړی او د سرور د کور په خوا روان شول. د سرور کورته ننوتل هلته يې په يوه کوټه کې د رؤف لاس او پښې او خُله داسې تينګ ورو ترړل چې رؤف هيڅ سور لانۀ سو ځني خوړلی. سرور هوسې ته توپنچه په لاس ورکړه او ورته يې وويل؛ "دا ستا د کور د بربادیو ذمه واردی، ترڅو چې د دۀ خُله ترلې ده تۀ د دۀ نۀ خو چيغې اورېدی شې او نۀ د معافۍ د پاره زاری او خواستی، زړۀ مۀ په خوږوه، دا ستا مجرم دی، موږ درڅخه ولاړو چې بچي دي درته ژوندي راولو". سرور دا خبره وکړه او سره د داروخان له کوټې ووتی.

اوس نو هوسې ته خدای طاقت ورکړی، توپنچه په لاس کې و رؤف ته مخامخ ولاړه وه، پر مخ يې د غصې او بدله اخستلو بېل بېل آثار ښکاره کېدل. څنګه چې سرور او داروخان د کور د دروازې ووتل د توپنچې د تک تک ږغ يې تر غوږ شو. داروخان يو دم ودرېدی، سرور ورته وويل ؛ "رائه داروخانه! هوسې غزا وکړه، رؤف يې تاترين ته واستوی".

2021.01.22 08:57

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره پنځه ساعته وروسته عصمت د مازدیګر خواته هغه پخواني ملګري خو وو ورسره، له څلور نورو کسانو سره راغی پر پوسته یې برید وکړی، ډپر خونړی جنګ وشو، دواړو خواته مالي او ځاني زیان ورسېدی. ټول وطن خبر شو، له هر طرفه وسله وال د صلح دپاره راغلل، اخر جنګ سوړ شو. ګل مینه او متین یې دواړه عصمت ته د غټ امیر په حکم حواله کړو، متین او ګل مینه یې دواړه خپل کورته په سخته بدرګه کي یووړل، سهار یې محکمه پر وکړه، پر متین باندي د یو سړي د مړي پورۀ، لاکن حکم پر راغی قاضي امر وکړی چي متین او ګل مینه دي دواړه سنګسار شي د روانې جمعې په ورځ د ماپښین له لمانځه وروسته.

ګل مینه او متین دواړه تر جمعې پورې په ببلو ببلو کوټو کي نظر بند وو. پوره اووه ورځې پاته وې، ګل مینه ډېره خوشحاله وه چي له دغه ژوندہ خو به خلاصه شي، په خپل لاس خو یې خون نۀ وکړی، د بل په لاس مړۀ شوه، ورځي تېرېدلې د سې شنبې په ورځ د کسانو په تبادیله کي شکیب او له هغه سره په بل زندان کي بند ملګري راخلاص شول، شکیب د مازدیګر له لمانځه وروسته کورته راغی، ټول ورته حیران شو چي د شکیب خو مور فاتحه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخسته، دا له کومي خوا بېرته کورته راغی، خلک مبارکیانو ته په ډلو ډلو ورته راروان وو.

عصمت دومره سخت پریشانه شو چې د زنداني ورور په وجه يې پر زړۀ د مرګ دوره راغله. له نړۍ يې د تل دپاره سترګې پټې کړې.

د کور ټول وګړي يوه لحظه خوشحال او بيا پر د عصمت د مرګ غم ولوېدی، ټول خلک حيران وو چې په دې کورکي څه کيسه روانه ده.

شکيب د خپلو ورونو پوښتنه وکړه چې ظاهر خو زۀ خبر شوم چې هغه هم په زندان کي دی او پاته شو دا نور ورونه مي چېرې دي.

د عصمت ښځي په ژړا کي ورته وويل چې "هغه خو دي مړۀ شول او عصمت هم مړ شو، ورشه په هغه بله خونه کي پروت دی. ګل مينه له يو چا سره وتښتېدله، هغه بله ورځ يې کورته دی. ګل مينه له يو چا سره وتښتېدله، هغه بله ورځ يې کورته راوستله د سنګسار حکم پر شوی دی، ستري محکمې دغه اعلان کړی دی". خبري يې ختمي کړي نۀ وې چې دروازۀ وټکېدله، ټولو کسانو مخونه پټ کړي دي، نۀ يې ښځو ته وکتل نۀ د کور عزت ته، تلاشي يې شروع کړه په کومو خونو کي چې متين او ګل مينه زنداني ول دواړه يې و ايستل، په نامعلومه خوا يې يووړل. دا

2021.01.22 08:57

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله کار روایي دومره اچانک وشوه چي هیڅا یې هم سود نۀ شو ایستی، لکه خوب دومره اچانک.

شکیب چي هر څو ناري وکړې خو بې وهلو او ټکولو یو څه په لاس نۀ ورغلل. موټران ولاړل په کور کي ماتم شو، عصمت ته یې په نیمه شپه کي غسل ورکړی، د جومات مشر ملا ورته وویل چي "باید ژر تر ژره خاورو ته وسپارل سي". د شپې پر یوولس بجې یې عصمت خاورو ته وسپاری چي د زورورو انسانانو کورۀ ټول په ماتم بدل شو، څو ورځي وروسته د عصمت د فاتحې کمبلي هم ټولي شوې.

شکیب دومره وار خطا او دومره په زړۀ زخمي ۀ چي خدای ته به هر وخت په فریاد ۀ چي زما ورور طاهر ژوندی ۀ ما یې بنځه وکړه دا څه ژوند دی، تر دا خو مرګ ښه دی، د بل په لاس خو به مړ شي، په دا بل سهار ببرته له کوره ولاړی هر څه یې پرېښوول.

په زندان کي ګل مینه له ډېرو پریشانیو سخته ناروغه شوه، د ولاړو او ناستو وتلې وه. نۀ د خوراک وه او نۀ چښاک. بس ساه یې له خُلې وتله او ننوتله.

په دا سبا جمعه وه، ټول خلک خبر وو چي نن یوه بنځه او سړی سنګسار ېږي. وختي وختي له کارو څخه کورته راغلل، یو میدان جوړ ۀ چي په هغه کي به یې خلکو ته سزا ورکوله، پخوا دغه د لوبو میدان ۀ خو اوس انسانان کي سنګسار ېدل، حلالېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سزاګاني ورکولي کېدلې. ټولو خلګو چې لمونځونه وکړل له لمانځه وروسته هغه د لوبو میدان ته راغلل چې شا و خوا قطار ناست وو، څه ساعت وروسته یو موټر راغی چې توري شیشې یې وې، یو شی نۀ کې معلومېدی، په هغه کې چې کوم ناست کسانو وو د هغو مخونه ټینګ پټ وو، دریې د مخ په سیټ کې وو، څلور د شا په سیټ کې، راشېوه شول، د موټر په باډی کې یې ټپرې ټپرې ډبرې اچولې وې، هغه یې له موټره راکښته کړې، ټولو تیاري ورته وکړه.

پر مخابره یې حال ورکړی چې موږ تیار یو، تاسې راتلای شئ، په لس منټه کې یو بل موټر راغی په هغه کې یو څو ملایان او یو کس ؤ چې لاسونه یې ترشا ور ټرلي ؤ او سترګې یې ټینګې ور پټې کړې وې، له موټره یې راشېوه کړی، له ټولو خلګو یې ځان ته جلا ودرولی.

پنځه ملایان چې په قطار کې ولاړ وو هر ملا له پنځو تر لسو منټو پورې خبرې وکړې. اول ملا وویل "څوک چې زنا وکړي او هغه هم د میړۀ ښځې سره او هغه بل چې وادۀ لرې او زنا وکړي نو په اسلام کې د هغه مرګ سنګسار دی، اوس چې موږ یوه ښځه او یو نر سنګسارول، خو هغه کومه ښځه چې ده هغه ډېره سخته ناجوړه ده، تر درملو لاندې ده، که ژوند ؤ را روانې جمعې ته به سنګسار شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هغه نورو درو ملایانو هم خبري وکړې، ټولو یو رنګ خبري وکړې، اخري ملا چې د ټولو امیرؤ اخري خبري یې له دا نورو جلا وې هغه وویل چې "سنګسار الله تعالیٰ پر دغه دنیا سزا پیدا کړې بیا په اخرت کې ورته یوه سزا نشته، دا الله په دغه وجه پیدا کړې ده چې دا نور خلګ عبرت ځني واخلي او نور څوک بیا داسې کار ونۀ کړي، دغه اووه کسان چې مخونه یې پټ دي دغه په یو حال کې هم قاتلان نۀ دي، دغو خلګو ته د امیر امر دی امیر ته بیا د خدای پاک د قرآن امر دی، د خدای پاک قرآن الله تعالیٰ په خوږ نبي ﷺ نازل کړی دی، هغه څلورو اسماني کتابو څخه یوه کتاب دی چې په دا دنیا کې وجود لري، نور دري کتابونه اوس دلته نشته، نو دغه کسان به دغه ګنهګار په کانو ولي. دا سړي په خپله خُله اقرار کړی دی چې ما له دې ښځې سره په لار دوه واره بد کار هم وکړی، زۀ مائینه لرم، څلور بچیان لرم، په دغې ښځې زۀ عاشق وم، له ډېره وخته او عصمت ما پر غلطه لار روان کړی او دغه ښځه ما خطا کړله، د دغې ښځې یوه ګناه نسه خو موږ هغې ښځې ته په دغه سزا ورکوو چې تۀ کونډه شوې او وې او بل مېړه دې نۀ وای که ورسره تللې وې نو اوس به مو دغه سړي ته ورنکاح کړې وې، خو ستا مېړه ژوندی دی، نو تۀ ولي له غیر محرم سړي سره تلې، خبري رالنډوم او اوس ګناه ګار ته سزا ورکول کېږي تاسو یو هم له خپله ځایه مۀ ښوریږئ". یوه کس ته یې وویل "سړی راوله او دغې کندې ته یې ورکوز کړه". هغه متین راوستی او کندې ته یې ورکوز

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

کړی چې نیم بدن یې معلومېدی، ټولو ملایانو او هغو کسانو د تکبیر
په نعره سره له واره په شروع کړه ښځۀ ډېر ساعت وروسته یې امر وکړی
چې بس دی نور ختم شو. چې متین یې وکتلی هغه پر سر د ډېرو ډبرو
لګېدلو په وجه وختي لا پور پرې کړی ؤ.

په ډېر تلوار سره هغه خلکو متین په موټر کې واچاوی او
له هغه ځایه رخصت شول. مازدیګر یې په شپږ بجې متین د هم
هغه کلي په هدیره کې خاورو ته وسپاری.

2021.01.22 08:58

(c) ketabton.com: The Digital Library

په روغتون کي ورځ تر بلي د ګل مېني حالت خرابېدی، یو ښه والی یې نۀ کاوی، د مرګ ورځي یې هم رانزدې کېدې، د جمعرات په ورځ امیر صاحب له خپلو وسله والو کسانو سره روغتون ته راغی چې د ګل مېني حالت یې وکتلی ګل مینه په ځنځیرانو تینګه تړلې وه، له شکله یې انسان وپرېښودلی، دومره په سخته ناجوړي کي وه چې حد یې نۀ ؤ. امیر صاحب ورته وویل چې "هغه بل ته مو سزا ورکړه سبا دا هم راولئ که په هر حال وي سزا به ورکوئ، باید دا په سزا ورسېږي. وسله والو ورته وویل "سمه ده امیر صاحب، سبا به یې د ماپښین له لمانځه وروسته درولو". ټول له روغتونه ووتل، په ګل مېني پسي یې دروازه تینګه وتړله.

د ګل مېني خوراک او چښاک بالکل نۀ وو، د امیر صاحب په ملګرو کي یو کس امیر ته وویل "امیر صاحب د دغي ښځي حالت ډېر خراب دی. دې ته سزا څنګه ورکوې، دا ختمه ده، هلته به یې سنګسار میدان ته څنګه بیایې، یو څو ورځي صبر وکړه چې لږ یې حال برابر شي بیا به یې په سزا ورسوئ، تر اوسه تر درمل لاندي ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیر ورته وویل "سمه ده بیا یې یو څو ورځې پرېږدئ چې حالت یې سم شي بیا به یې سنګسار کړو، زما هم خوښه ده". ټول بېرته هغه خپلو وتاکو ته سره ولاړل.

شپه تېره شوه، په سبا سهار د جمعې ورځ وه اعلان وشو چې په را روانه جمعه هغه ښځه سنګسارېږي، په دا جمعه یو څه مصروفیات دي ټول مجاهدین دي خپل سنګرونه ټینګ کړي دښمن هر وخت حمله کولای شي.

ورځې او شپې تېرېدلې، یوه ورځ بیا امیر صاحب روغتون ته د ګل مینې پوښتنې او د کتنې دپاره ورغی، روغتون ته یې دومره زیات مجاهدین مړي او ټپیان راوړي وو چې په جنګ کې ډېر زیات زیان ور اوښتی ؤ، امیر صاحب ډېر خفه شو، تر ډېره وخته یې ګل مینه هېره وه چې د ټولو پوښتنه یې وکړه، بیا یې د ګل مینې د کوټې چوکیدار ته وویل "هغه ښځه څنګه ده، ټه یې دروازه خلاصه کړه چې و یې ګورو". چوکیدار د ګل مینې د کوټې دروازه خلاصه کړه، ګل مینه هسې ژوندۍ وه، ساه کې چلېدله، نوره مړۀ وه، امیر صاحب ورته وویل "نن چارشنبه ده، بل سبا یې راولئ چې په سزا یې ورسوو".

عسکر ورته وویل چې "سمه ده امیر صاحب". امیر صاحب په ډېره خواشینۍ سره تر روغتون ووتی او د خپل وطاق په خوا روان شو.

2021.01.22 08:58

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دویمه ورځ یې ګل مینه د روغتون څخه را وایسته او سیدها یې و هغه میدان ته یووړه چېرې چې دوې اوونۍ مخکې متین سنګسار شوی ؤ. هغه خلک او هغه ملایان ټول راټول شوي وو، د میدان ګېر چاپېره د خلکو رش دومره زیات وو چې د پښو ایښودلو ځای کې نۀ ؤ. کله چې یې ګل مینه په شنه بورقعه کې له موټره را ښوه کړه نو ګل مینه ناروغۍ په سوب نۀ شوای تلای، دوو کسانو تر وستخ نیولې را وسته او په هغه کنده کې یې ودروله په کومه کنده کې چې متین یې سنګسار کړی ؤ نو کندې ته نزدې د خلکو په هجوم کې څلور پنځۀ کسان مخان پټ کړي د دې نظارې په انتظار ناست وو. چې څنګه د امیر صاحب په حکم د سنګسار ډبرې په لاس کې ولاړ کسانو شروع پر کوله ناستو هغو پنځو کسانو د خپلو څادرانو کلاشنکوفونه را ویستل او سم د لاسه یې پر هغو کسانو ټکان شروع کړل کومو چې ډبرې په لاس کې وې. ټکان په دومره شدت او اچانک وو چې هیچا هم د جوابي کار روایي سوچ او تیاري نۀ شوای کولای. ټولو تاخت کړل، چا چېرې چا چېرې منډې وهلې او ځانونه یې له دې ټکانو بچ کول. امیر صاحب او د هغه سره راغلي ملګو هم تاخت کړل. یو څو وسله والو کوم چې د امیر صاحب سره راغلي وو او لږ لېرې ولاړ وو څه جوابي ټکان ضرور و کړل خو ناره دا جوړه شوه چې دښمن په لوی تعداد برید کړی دی، ځانونه او امیر صاحب وژغورئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

دا پېښه بېخي ناڅاپه وه چې د هیڅا په وه او ګومان کې لا نۀ وه. په راغلو پنځو کسانو کې دوو زر زر ګل مینه له کندې را وایسته او لږ لېرې ولاړ موټر ته یې ورسوله. موټر تیار ستارټ ولاړ وو، په موټر کې د ګل مینې او دوو کسانو د کښېنستو سره سم هغه نور درې کسان هم په ټکانو کولو ځانونه و موټر ته ورسول او داسې موټر د خپل منزل په لور روان شو. هلته امیر صاحب په دې سر نۀ خلاصېدی چې دا کیسه څنګه پېښه شوه، دا کسان څوک وو او داسې یې څله وکړل.

20210122085858

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر چې یو روسی غټ جیپ ؤ په کچه سړک د غړۍ په خوا ډېر ټېز روان ؤ او په موټر کې ناست د ګل مینې سره شپږ نور کسان هم وو. ګل مینه بې هوشه وه، یو کس چې ګل مینه یې په غېږ کې ټینګه نیولې وه د اوبو بوتل په لاس کې د ګل مینې په خُله کې یې اوبه ور توئیولې، ګل مینې د لږ ساعت د پاره سترګه خلاصې کړې، چې څنګه یې په هغه کس سترګې ولګېدې نو د خُلې یې ډېر په زهیر او کمزورې ږغ کې ووتل؛

"بابا!"

"هو زۀ بچیه، ستا بابا"

د ګل مینې ساه لنډه لنډه کېده، سلګۍ یې شروع شوې بیا یې په لړزانده ږغ وویل

"بابا!"

"ستا قربان سم، زۀ وځنډېدم ګنې ما به تۀ له وخته لا له دې بنده خلاصه کړې وې،" سرور په ژړا ژړا کې ورته وویل. څنګ ته یې ناست دا روخان هم ورسره ژړل.

د ګل مینې سترګې نېغې د پلار پر څېرې برابرې وې، پلار سرور ته یې رډه رډه کتل، پر مخ یې مسکا خوره وه، یوه سلګۍ یې ووهله او بیا یې پلار مخاطب کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"با..... با" ګل مینې دا ځل آخرې سلګۍ ووهله او د تل د پاره یې سترګې پټې کړې. سرور د ګل مینې سر په خپل غېږ کې ونیوی او په چیغو شو. داروخان هم ورسره په ژړا شو. ټوله ورځ یې ترماخوستنه مزل وکړی، دا ټوله لار سرور ګل مینه په غېږ کې نیولې وه او رډه رډه یې د ګل مینې و زېړ مخته کتل. آخر موټر ودرېدی، داروخان پر سرور بوغ وکړی چې

"سروره! کور راورسېدی." سرور چې له موټره دباندې وکتل نو واقعي کور را رسېدلی ؤ. د ګل مینې مړی یې په ځولۍ کې کورته یووړی. هوسۍ چې د ګل مینې مړی ولیدی نو په هم هغه ساعت بې سوده شوه. سرور ګل مینه پرېښوولې او هوسۍ ته متوجه شو، د کلي ګاونډ خلک سره خبر شول، ټول کلی نرا و ښځه د سرور کور ته راغلل، د هر انسان سترګې له اوښکو ډکې وې، هر یو د سرور په غم کې له دۀ سره شریک وو.

ګل مینه یې په سرو سترګو په هم هغه شپه د غرۀ په دامان کې خاورو ته وسپارله. کله چې د ګل مینې د فاتحې کمبله ټوله شوه نو د امیر صاحب کسانو هم د سرور پسې دې کلي ته پل را ورسوی. د خلګو یې د سرور او ګل مینې په هکله پوښتنې وکړې خو کلیوالو دې ځل دا مړانه ښکاره کړه چې حال یې نۀ ووایه. نو آخر دې کسانو په کلي کې دا مشهوره کړه چې یوه کافره چې هغه د زنا په تور کې موږ نیولې وه، یو څو کسانو هغه له بنده را وتښتوله دې کلي ته یې

2021.01.22 08:59

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړه، که هر چا دې خلګو ته پناه یا بل څه کومک ورکړی، د خپل ژوند او مرګ خپله ذمه واردی. خلګ وام واخستل چې دا خو سرور ښئي. داروخان سرور ته دم ساعت ویل چې له دې ځای ورکبرهٔ ګڼي ژوندی به دي وخوري. سرور هم د داروخان مشوره ومنله او د تګ اراده یې وکړه.

ورځ او شپې تېرېدې،. دې اوازې د کلي د خلګو په خُلو کي د ګل مینې قبر د کافري د قبر او دا غر چېرې چې د دې غرهٔ په دامان کي د ګل مینې قبرؤ د کافري غرهٔ په نوم مشهور کړو. سرور چې دا حالات ولیدل نو د هوسې سره د خپل کلي څخه د ټول عمر د پاره ولاړی..... بلکې هغه هېواد یې لا هم د تل د پاره پرېښووی..... په کوم کي چې د ګل مینې قبر د کافري قبر او هغه غر د کافري غرهٔ په نوم مشهور شو د کوم غرهٔ څخه چې لاندې پراته دوولسو کلیو ته د رڼو اوبو سړې چینې تلې چې خلګو پرې اودسونه او غسلونه کول، په هم دې اوبو د دې دوولسو کلیو بدې هم جوړې وې او هم یې په دا اوبو هر قسمه تندهٔ ماتوله.

پای

202

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولنې یادښت

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه له ټپرو اوو کلونو راهیسې لګیا ده د مورنۍ ژبې پښتو خدمت کوي او دا هڅه کوي چې خپله پښتو د نورو مترقي ژبو په قطار کښې سیاله ودروي. د هم دې سیالۍ په لړ کښې دا دی د ټولنې له ارخه د پښتو کتابونو د خپرولو په لړ کښې پنځم د پښتو کتاب (ناول) "کافره" چې لیکوال ئې بناغلی امین مسرور دی په دې هیله خپروي چې دا کتاب به د پښتو ادب په لمن کښې یوه غوره اضافه وګرځي.

بناغلی امین مسرور د پښتو ژبې یو تکړه شاعر سره سره یو ښه نثر لیکونکی هم دی. له ټپرو دوو لسیزو راهیسې لګیا دی خپلې خوږې پښتو ته خدمت کوي.

"سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه" و بناغلي امین مسرور ته په دې زیار مبارکي وړاندې کوي او هیله ځني کوي چې په راتلونکي وختونو کښې به هم داسې د پښتو ژبې و خدمت ته ملا تړي.

ستاسو ورور

صدر: سید عباس شاه مخلص

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

بک پلس
ڈی 5، جناح سینٹر، جناح روڈ، کوئٹہ
0333-7759497 | 0302-3823974
bookplus44@gmail.com
www.facebook.com/bookplus
2021-01-22 08

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library